

Không Gian Chi Tù Ái

Contents

Không Gian Chi Tù Ái	1
1. Chương 1: Hòa Bình Chia Tay	2
2. Chương 2: Mất Tích	5
3. Chương 3: Vùng Đất Kỳ Quái	7
4. Chương 4: Trợ Giúp	9
5. Chương 5: Thử	11
6. Chương 6: Ôn Triết Đào	13
7. Chương 7: Nhà Giam	15
8. Chương 8: Chỉ Trích	17
9. Chương 9: Thần Kỳ	19
10. Chương 10: Chuyện Khó Tin	21
11. Chương 11: Hoan Tình	23
12. Chương 12: Không Thể Tha Thứ_	25
13. Chương 13: Nhắm Vào_	28
14. Chương 14: Làm Ruộng	30
15. Chương 15: Bí Mật Nhỏ_	32
16. Chương 16: Nổi Giận	35
17. Chương 17: Giúp	37
18. Chương 18: Thống Khổ	39
19. Chương 19: Tiền Đặt Cuộc	41
20. Chương 20: Đáng Giận	44
21. Chương 21: Tiệm Thuốc	46
22. Chương 22: Hồng Nhân	48
23. Chương 23: Cẩn Thận	50
24. Chương 24: Hắc Hắc	52
25. Chương 25: Ảo Ảnh	54
26. Chương 26: Âm Mưu	56
27. Chương 27: Đại Giới	58
28. Chương 28: Mỹ Thực	60
29. Chương 29: Ấn Ký	62
30. Chương 30: Kết Cục	65

Không Gian Chi Tù Ái

Giới thiệu

Editor: Anh Nguyễn Nội dung nhân: Cường thủ hào đoạt tùy thân không gian tình hữu độc chung. Tùy thân không gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-gian-chi-tu-ai>

1. Chương 1: Hòa Bình Chia Tay

Hôm nay, tâm trạng Tưởng Thất Nguyên vô cùng vui vẻ.

Anh mua được một chiếc xe thể thao bằng chính sức mình, đi dạo vòng quanh bên ngoài buổi ban mai, khoảnh khắc nhìn thấy mẹ kể còn có thể vui vẻ trưng ra cái nụ cười. Thậm chí Tưởng Giang mặt lạnh đến trước mặt anh làm cái vẻ cao quý, lạnh lùng đưa ra yêu cầu, anh chỉ có thể cười hì hì giúp một tay, hoàn toàn không thấy tức giận.

Tưởng Giang là em trai Tưởng Thất Nguyên, năm nay hai mươi tuổi, kém Tưởng Thất Nguyên năm tuổi. Tính cách của hắn và Tưởng Thất Nguyên là hai cực đối lập, nếu nói Tưởng Thất Nguyên là nhiệt tình sáng sủa, thì Tưởng Giang là lạnh lùng. Có lẽ do họ cùng cha khác mẹ, nên mới tạo ra cái sự tương phản này.

Hơn nữa, sự khác biệt này còn thể hiện rõ trên ngoại hình

Tưởng Thất Nguyên là kiểu điển hình của người nhà họ Tưởng, cao ngất mà mạnh mẽ, khi học cấp hai đã cao vượt trội với bạn bè cùng trang lứa. Bởi vì thường xuyên quậy phá bên ngoài, da thịt đều chuyển sang màu mật ong. Gương mặt góc cạnh, cương trực, mày kiếm mắt tinh, toát lên vẻ phong độ giữa chốn đông người. Chỉ là Tưởng Thất Nguyên cũng không tử tế gì cho cam, toàn mặc mấy bộ quần áo chẳng ra sao để phá đi hình tượng của mình, trong chẳng khác gì thằng lưu manh.

Mà tính cách cũng chẳng khác gì con người, không khỏi làm người ta thấy tuyệt vọng – thường xuyên bê tha rượu chè, gây sự đánh nhau chắc chắn không thiếu phần, thậm chí năm hai mươi tuổi còn làm trò bỏ nhà ra đi, suýt nữa thì bị Tưởng phụ đánh chết.

Khác hẳn với anh, Tưởng Giang nhìn rất hiền lành, mà quả thật con người cậu đều toát lên vẻ hiền lành. Cậu từ nhỏ đã có dấu hiệu của thiên tài, thành tích luôn xếp thứ nhất, chưa có ai hạ bệ nổi. Ngoại hình nổi tiếng cùng trí tuệ, bề ngoài cậu thật sự xuất sắc. Da thịt trắng nõn, Đôi mắt phượng đen như mực, đuôi mắt hơi nhất lên, ca tụng không biết bao nhiêu từ cho đủ. Đã thế thái độ lúc nào cũng lạnh lùng khiến cậu càng thêm thanh lãnh, cao ngạo.

Tưởng Giang giống mẹ, cũng chính vì thế, thấp thoáng đâu đó trong cậu nét nữ tính. Không khó tưởng tượng, nếu cậu khề mỉm cười, không biết sẽ khuynh đảo bao nhiêu thiếu nữ.

.....

Đang giúp Tưởng Giang sửa xe, Tưởng Thất Nguyên phát hiện vẻ hoài nghi trong đáy mắt đối phương, vì thế liền tự giễu: “Cảm giác anh hôm nay rất dở hơi đúng không, chắc là chưa uống thuốc đúng không?”

Khuôn mặt tuôn tú của Tưởng Giang vẫn lạnh lùng muôn thuở, không nói gì.

Tưởng Thất Nguyên nhún vai, không để ý đến thái độ của Tưởng Giang. Hôm nay anh vui, cảm giác dù chuyện gì xảy ra cũng không làm anh mất vui. Anh cười dài một tiếng, đoạn tra chìa khóa vào ổ của chiếc xe thời thượng, chuẩn bị phóng đi cả một đoạn đường xa tít mù tắp.

Nhưng mà vào lúc anh đón cửa xe thì bị gọi lại: “Tưởng Thất Nguyên, anh muốn cùng Nham Nham ước hẹn?” Không rõ Tưởng Giang xuất hiện ở cửa kính xe của hắn từ khi nào, thanh lãnh nhìn anh.

Tưởng Thất Nguyên đã nghe câu hỏi ấy thành quen, hình như đây là câu cửa miệng của Tưởng Giang – Phải nói, giữa bọn họ chỉ là trao đổi với nhau những lời này, hơn nữa bình thường, hơn nữa đều là Tưởng Giang chủ động. Từ lâu, Tưởng Thất Nguyên sớm đã tu luyện được khả năng sống không thêm nhìn thái độ của mấy người Tưởng gia, mình thích thì mình làm thôi.

Thoạt đầu, Tưởng Thất Nguyên thấy kiểu tình cảm người thân này thật sự rất giải tạo, rành là cố tình bắt lỗi anh. Nhưng thời gian lâu, Tưởng Thất Nguyên phát hiện Tưởng Giang lại người không nói được lý lẽ, chẳng khác gì đứa trẻ. Nguyên nhân cũng vì chuyện đời trước nên có thể lý giải được hành động của Tưởng Giang, nên anh thể hiện tức giận ra bên ngoài – mặc dù sự thật đúng là anh không hề giận.

Bên cạnh đó, quan hệ của Tưởng Thất Nguyên với Tưởng Giang luôn lạnh nhạt, chỉ là hơn người dừng một chút. Vì thế đối với câu hỏi của Tưởng Giang, Tưởng Thất Nguyên chỉ gật gật đầu không nói gì thêm, cũng không có giải thích gì thêm – ví dụ như chuyện tình cảm yêu đương của anh chẳng hạn.

Tướng Giang mím môi, bình tĩnh nhìn Tướng Thất Nguyên, đôi mắt vốn luôn sắc lạnh không đổi, giờ lại giống như lay động nơi đáy mắt. Tướng Thất Nguyên hờ hững nhìn, cảm thấy sự kỳ quái của cậu không ảnh hưởng đến việc lái xe của mình, liền cười rộ, giẫm chân ga phóng vút đi

Tướng Giang ngẩn người, nhìn bóng người tuyệt tình ra đi, không hề do dự leo lên xe của chính mình, đuổi theo. Nhưng mà cậu lại quá chậm chân, bị người kia bỏ xa mất. Nhưng kể cả như thế, cậu chưa bao giờ bỏ lỡ Tướng Thất Nguyên. Trên thực tế, trong phiên diện truy tìm, cậu chưa bao giờ thua.

.....

Hôm nay Tướng Thất Nguyên vui cũng bởi vì bạn trai bé bỏng Nhan Nham của anh

Tướng Thất Nguyên trời sinh không phải đồng tính, đối với con trai cũng không có cảm xúc gì mãnh liệt. Lúc trước có thời hơi nổi loạn là vì anh lười không muốn chăm sóc lũ phế phẩm của Tướng gia, anh không nhất thiết phải gánh vác ấy cơ nghiệp của Tướng gia, làm lụng vất vả để cho đám người ấy ăn chơi trác táng, bòn rút hết thảy.

— Dù sao Tướng Giang cũng biết làm ăn, chắc cũng chẳng để đến mức chết đói.

Anh đã tìm cách dàn trận khiến cha tức giận tống cổ anh ra khỏi nhà, ai mà biết được tự nhiên Tướng Giang lại ngăn cản cha, sau đó dĩ nhiên chuyện của anh không thành.

Đương nhiên là ảnh hưởng thì vẫn có, cha cực kỳ thất vọng đứa nam trưởng Tướng Thất Nguyên

Một thời gian dài Tướng Thất Nguyên rơi vào tình trạng lãnh cảm, không biết đến thất vọng là cái gì, đúng lúc thì thể mẹ anh của chưa lạnh thì cha đã mang mẹ Tướng Giang vào nhà, anh chưa bao giờ kỳ vọng, hy vọng, thậm chí là khát vọng gì ở cha, nên dĩ nhiên là sẽ không thấy thất vọng.

Kế hoạch của Tướng Thất Nguyên rất đơn giản, chính là tìm trai để tà lư, khiêu chiến với cha. Mà Nhan Nham, chính là người mà anh chọn.

Tướng Thất Nguyên yêu nhất là bản thân chính anh, đưa ra kế hoạch như vậy, đơn giản vì gần đây anh đang chán yêu đương với con gái, nên muốn chia tay để đổi khẩu vị, đúng lúc ấy thì Nhan Nham lọt vào tầm mắt anh – một cậu trai so ra còn đẹp hơn cả con gái.

Bấy giờ Nhan Nham mới mười sáu, không biết ra làm sao mà bị đồn đại là gay, rơi vào đủ loại điều tiếu. Bọn họ gặp nhau cũng vào lúc ấy. Lúc đấy Tướng đại thiếu mới sút bạn gái cũ, tâm trạng cực kỳ thoải mái. Đang đi tìm niềm vui mới, thì đúng lúc thấy có người đang vây lấy Nhan Nham.

Cái thời điểm ấy, dù rơi vào cảnh chật vật, thì dung mạo khuynh thành của Nhan Nham cũng không thể lu mờ.

Nhan Nham rất đẹp, càng lớn lại càng đẹp hơn. Gương mặt hoàn mỹ, mắt phượng mày ngài, ánh mắt nâu trầm, nụ cười dịu dàng thường trực trên môi, thấp thoáng vẻ nữ tính. Hơn nữa khi đó Nhan Nham mới mười sáu tuổi, giống như tiểu vương vườn trường, khiến lòng người lay động. Cũng chính vì vẻ ngoài ấy, cậu mới bị người người đổ kị, nên mới rơi vào tình cảnh này.

Nhưng nếu không vì thế, Tướng Thất Nguyên đoán chắc rằng hai người sẽ không thể bên nhau.

Tướng Thất Nguyên – Tướng đại thiếu gia, thường xuyên tới lui những nơi bát nháo. Mà Nhan Nham chỉ là mà cô nhi, trời sinh quật cường lại có đôi chút cố chấp. Hai người đáng lẽ sẽ chẳng bao giờ đi chung một đường. Nếu như không xảy ra chuyện hiện tại, Tướng đại thiếu gặp Nhan Nham khi cậu rơi vào cảnh thê lương nhất.

Sau đó, họ liền cứ thế bên nhau.

...Có cái lone ý, lấy đâu ra chuyện đơn giản thế?!

Nhan Nham quật cường bị đánh cho chảy máu cũng quyết không mở miệng xin tha. Tướng đại thiếu cũng không phải người tốt gì, nhìn thấy chuyện bất bình cũng chỉ muốn lượn đi đằng khác, đẹp mẹ luôn cái khái niệm anh hùng cứu mỹ nhân đi. Nhưng anh vẫn xông lên bởi vì chợt nghĩ ra trò để chơi.

Buồn một nỗi cứu mỹ nhân mà mỹ nhân không cảm kích, thậm chí ngay cả cảm ơn cũng không có. Lúc đấy Nhan Nham lúng lúng nhìn Tưởng Thất Nguyên đang lau khóe miệng chảy máu, chỉ hừ một tiếng nói: “Xen vào chuyện của người khác” rồi dứt khoát bỏ đi. Nguyên nhân cả hai bên nhau, là bởi vì Tưởng đại thiếu quyết tâm cầm cửa

Hàng ngon thế, làm gì có chuyện anh lại không vọt?

Tưởng Thất Nguyên không thích phí đầu óc để đối phó Tưởng gia, chủ yếu là lười suy nghĩ, quyết định chơi úp sọt luôn. Mặc dù vẻ ngoài của Nhan Nham làm anh hơi kiêng dè, nhưng cũng không khỏi kích thích. Nhưng phải thừa nhận là mỹ nhân không xiêu ờng. Thời điểm Nhan Nham bị mọi người quay lưng chỉ có anh ở bên cạnh che chắn cho cậu, vậy mà cũng không khiến mỹ nhân động lòng.

Mà sự thật khi đã có cũng anh dàn trận, đứng đằng sau chỉ đạo tung tin Nhan Nham là đồng tính luyến ái.

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên nhớ lại chuyện trước đây, chợt nhận ra mình đã đứng bên ven đường tự khi nào. Nhan Nham mà anh nghĩ đến đang đang ở đây, đứng bên cạnh chiếc xe và dành cho anh nụ cười rạng rỡ.

Một thoáng quan sát, Tưởng Thất Nguyên đã nhìn ra trán Nhan Nham đã ướt đầm, không khỏi cảm thán trong lòng – không biết cậu đã đợi bao lâu. Mỗi lần anh đều phải nhắc nhở, vậy mà cứ ngốc nghếch đứng đợi hai tiếng đồng hồ. Lần này anh giả vờ không để ý thì thấy cậu đã đứng đợi dưới nắng hai giờ liền, chẳng chịu sửa đổi gì cả!

Tưởng Thất Nguyên mở cửa xe, đi đến bên người Nhan Nham. Anh đảo mắt nhìn một vòng quanh, tiện thể hỏi: “Mình muốn chõ nào?”

“Đâu cũng được.”

“Muốn ăn gì nào?”

“Tùy mình cả, em không ý kiến.” Nhan Nham bổ sung nói: “Cái gì em cũng nghe mình.”

“....”

Tưởng Thất Nguyên dừng bước, bối rối nhìn Nhan Nham, mà Nhan Nham cứ ngây thơ nhìn lại anh, tỏ vẻ khó hiểu

“Anh không hiểu sao chuyện lại ra thế này....” Tưởng Thất Nguyên rơi vào suy tư, tâm trạng vui vẻ theo đó cũng tiêu tan. Mỹ nhân quật cường ngay nào sao giờ lại trở nên yếu đuối, dịu dàng cam chịu đến thế.

Không đòi hỏi, không yêu cầu....Nhan Nham luôn đối với Tưởng Thất Nguyên là bảo gì nghe nấy. Tuy rằng Tưởng Thất Nguyên chỉ muốn tán tỉnh, chơi đùa mỹ nhân một lúc, đồng thời thỏa mãn dục vọng xấu xa của chính mình. Nhưng mỹ nhân thanh cao năm nào giờ trở nên yếu nhược nghe theo người khác thì cũng không khỏi cảm thấy chán vô cùng.

Thà rằng bảo anh dắt đại người đẹp nào nhà mình quất cho xong.

Tưởng Thất Nguyên vô cảm nhìn Nhan Nham như đang đứng trong đồng lửa. Anh nhìn sâu vào mắt Nhan Nham, cuối cùng nói ra những từ nhẹ bẫng như không: “Nhan Nham, chúng ta chia tay đi.”

Nhan Nham mở lớn hai mắt, không thể tin nổi điều vừa nghe.

Tưởng Thất Nguyên không biết có phải cậu chịu đả kích quá lớn hay không, tự hỏi anh có nên bồi thường cho cậu như đưa chi phiếu chẳng hạn, đang loay hoay không biết làm sao thì liếc mắt nhìn Nhan Nham. Nhưng mà cái khắc ánh mắt chạm nhau ấy lại khiến Tưởng Thất Nguyên sợ ngây người – Khóe miệng Nhan Nham nhếch lên ý cười khiến anh cảm thấy quen thuộc.

Hắc ám u tối, như thể khoảnh khắc khi anh đầu rơi máu chảy, kẻ đó chỉ giương mắt hững hờ mỉm cười.

“Em....” Thời điểm Tưởng Thất Nguyên, đột nhiên mọi thứ tối sầm, mất đi ý thức.

Ngày 9 tháng 9 năm 2013, Tưởng đại thiếu gia – Tưởng Thất Nguyên mất tích.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết Tưởng Thất Nguyên có phải là tra công không....

QAQ *khóc ròn* Đây gọi là chết vì thiếu hiểu biết mà....[Đừng có chọc mấy thằng trai có không gian tùy thân]

2. Chương 2: Mất Tích

Người đầu tiên phát hiện Tưởng Thất Nguyên mất tích là Tưởng Giang

Tưởng Giang theo dõi Tưởng Thất Nguyên đến phố ẩm thực, dường như là khi anh vừa mới lên xe cậu đã lập tức bám theo ngay. Cậu lặng lẽ đứng đối diện bên đường, đứng nấp đằng sau chiếc xe để có thể thấy mọi nhất cử nhất động của Tưởng Thất Nguyên. Chưa bao giờ Tưởng Thất Nguyên phát hiện ra hành động của cậu, Tưởng Giang nhận ra, chưa bao giờ Tưởng Thất Nguyên thêm quan tâm xe của cậu trông như thế nào.

Tưởng Thất Nguyên hiểu rõ mẹ cậu cũng như quá khứ của hai người, cậu phát hiện ra Tưởng Thất Nguyên luôn dùng vẻ bình thản khi cùng mẹ cậu nói chuyện. Cũng vì thế, mẹ cậu càng thích ở bên Tưởng Thất Nguyên giải bày đủ thứ chuyện.

Không, nói chính xác hơn, Tưởng Thất Nguyên đã không còn bận tâm đến sự tồn tại của mẹ con cậu. Trái ngược với mẹ cậu luôn luôn thể hiện mấy thứ tình mẫu tử, hay là cậu âm thầm, lặng lẽ ở bên anh dưới mái nhà này.

Sự âm thầm của cậu không làm anh ghét bỏ, rồi dần dần làm anh ghi nhớ hình ảnh của cậu. Nhưng hẳn là vẫn có chỗ nào đấy không đúng. Đây là giới hạn tình cảm cuối cùng mà cậu đạt được, chẳng thể nào nhận được hồi báo gì khác lớn lao hơn. Cho nên thái độ của Tưởng Thất Nguyên dành cho cậu ngày càng lạnh nhạt, lúc vui có thể nói với nhau nhiều hơn một chút, nhưng tổng thể thì vẫn chẳng khác gì người đứng nước lã.

Đây là nguyên do cậu có thể đỗ xe mình ngay bên cạnh Tưởng Thất Nguyên, ăn mặc khác đi một chút là có thể thoải mái ở bên cạnh Tưởng Thất Nguyên mà không để anh biết được

Thế nhưng, hiện giờ làm thế này đúng là sai lầm, nhất là bây giờ Nhan Nham đang ở bên cạnh Tưởng Thất Nguyên, nó nhất định sẽ phá đám chuyện của cậu.

Khi nghe tin Tưởng Thất Nguyên cặp kè của Nhan Nham, Tưởng Giang lập tức điều tra thằng kia. Nhưng cậu hoàn toàn thất bại, cậu hoàn toàn không điều tra được thế lực nào đứng sau Nhan Nham, không thể truy ra được một cái gì, kể cả hoàn cảnh gia đình nó. Nơi duy nhất để khai thác từ Nhan Nham là hồ sơ đang lưu trữ tại trường.

Những thứ biết được đều không có gì đặc sắc, đây chỉ là một thiếu niên có vẻ ngoài xuất chúng bình thường. Từ những biểu hiện bên ngoài, còn cho thấy cùng lắm chỉ là một cậu trai vô yêu đuối vô hại, mặc dù có nét quật cường, nhưng nhìn chung là vẫn vô dụng vcl.

Kết luận là một thằng trai chỉ cần được gái tỏ tình sẽ đổ mắt.

Kết luận là một thiếu niên thanh thuần khiến người ta đau lòng muốn ôm về để yêu thương

Kết luận thiếu nam hiền lành nghèo khó làm bao kẻ muốn dốc tiền để chăm sóc.

Nhưng mà.

Cậu không tin, không bao giờ tin

Tưởng Giang không tin Nhan Nham vô hại như vẻ bề ngoài, có chưa bao giờ tin. Cho nên mỗi khi Tưởng Thất Nguyên đi với Nhan Nham, cậu sẽ không khỏi cảm ghét, cố gắng âm thầm bên cạnh như xưa. Chỉ là đôi lúc cay không chịu nổi, sẽ sai vài ba người đi theo dõi bọn họ.

Cậu lạnh lùng đứng nơi ngã tư đường nhìn Nhan Nham, thấy nó vui ra mặt chạy về phía Tưởng Thất Nguyên, sau đó đứng dưới ánh nắng chói chang mười phút, Tưởng Thất Nguyên mới từ trong xe đi ra.

Khoảnh khắc nhìn Tưởng Thất Nguyên, Tưởng Giang mới rời tầm mắt đang ở trên người Nhan Nham đi, cứ như thể dõi theo Tưởng Thất Nguyên, quan sát từng cử chỉ, thái độ của anh.

Nhưng khi cậu nhìn thấy Nhan Nham nở nụ cười gian ác, lập tức cảm thấy chuyện chẳng lành. Khi cậu nôn nóng đẩy cửa xe chạy đến, thì một chiếc xe tải phóng qua, gió thổi làm bụi bay mù mù khiến cậu nhắm chặt mắt lại. Tất cả diễn ra vùn vụt ba giây, nhưng những gì Tưởng Giang có thể nhìn thấy là Nhan Nham đang đứng một mình tại khu phố ẩm thực

Nó vẫn đứng yên nơi ấy, dành cho Tưởng Giang nụ cười như có như không.

Tưởng Giang mím môi, đè nén cảm giác bất an trong lòng, cố làm vẻ tự nhiên. Như thể tình cờ đi qua đây, cậu đứng trước mắt Nhan Nham, nheo mắt hỏi: “Anh trai tao đâu?”

Nhan Nham cười cười, nói: “Không biết, tôi cũng đang chờ anh ấy.”

“Tao có việc tìm anh ấy.” Tưởng Giang tối sầm mặt, bổ sung thêm: “Việc gấp.”

“Vậy cậu chờ anh ấy chỗ này đi. Chắc là anh ấy đi vệ sinh, sẽ trở về sớm thôi.” Nhan Nham nói: “Tôi đi trước đây.”

“Không phải mày nói đang đợi anh ấy sao?” Tưởng Giang xác nhận Tưởng Thất Nguyên chắc chắn sẽ không quay lại, nếu anh ấy trở về, chắc chắn Nhan Nham sẽ không rời khỏi đây nửa bước.

Nhan Nham nhún vai, tư thế cực giống Tưởng Thất Nguyên, chỉ khác là ở anh thì toát lên vẻ phong lưu, còn cậu thì trông thật ưu nhã: “À, tôi chợt nhớ ra anh ấy bỏ tôi rồi.” Nhan Nham nhướn đôi lông mày, nói: “Anh ấy còn tặng tôi cái xe thể thao này, nói là lễ vật chia tay.”

Tưởng Giang thoát đầu trầm mặc, thấy Nhan Nham cười cười mở cửa xe, lại còn nháy mắt với cậu, thì cậu mới cứng rắn nói: “Nếu đã bồi thường chia tay như vậy, thì nên ghi nhớ, từ nay về sau hai người đường ai nấy đi.”

“Đừng quên lấy anh trai tao!”

Bước chân Nhan Nham dừng lại, đổi động tác thành miễn cưỡng dựa vào cửa xe. Cậu cười cười ra vẻ không hiểu gì, nói: “Cứ xen vào chuyện người ta thôi.”, sau đó mở cửa xe, phóng đi thẳng.

Để mặc Tưởng Giang đứng trơ trọi một chỗ.

Tưởng Giang lập tức gọi điện theo dõi đến, cậu rút điện thoại ra, nói vài câu. Nửa phút sau, cách đó không xa có bốn người đi tới. Người hóa trang thành người đi bộ qua đường, người thì đạp xe đi qua, người thì hóa trang thành học sinh, người lại thành thiếu nữ xinh đẹp trong bộ váy dài.

Thấy bọn họ đến, Tưởng Thất Nguyên liền mở miệng hỏi: “Mấy người thấy cái gì?”

Người hóa điểm kẻ qua đường nói “Không phát hiện, lúc đấy tôi bị một người áo đen va phải, khi lấy lại tinh thần thì đã không thấy Tưởng đại thiếu đâu.”

“Tôi cũng không phát hiện, thời điểm ấy có người bán hàng phân tán chú ý của tôi.”

“Lúc đấy có người hỏi đường tôi..” Người hóa trang học sinh gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Nghĩ cùng kỳ lạ, bao nhiêu người đứng đấy lại nhằm vào tôi mà hỏi.”

Thiếu nữ xinh đẹp thở dốc, chớp mắt một cái, ngập ngừng vài giây mới chậm rãi đáp: “....Tôi cũng không phát hiện gì, lúc ấy có gã đàn ông lực lưỡng đứng trước mặt tôi.”

Tưởng Giang quan sát thiếu nữ, mới hạ lệnh: “Nhiệm vụ kết thúc, mấy người chuyển sang theo dõi Nhan Nham cho tôi.”

.....

.....

Tưởng Thất Nguyên – người đang được bao kẻ thương nhớ bây giờ đang âu sầu nhìn bầu trời xanh lơ, dòng sông trong vắt. Khoảnh khắc cùng Nhan Nham nói chia tay, bỗng nhiên mọi thứ tối sầm lại, khi lấy lại tinh thần thì mới nhận ra mình đang ở một nơi chốn kỳ lạ.

Đó là một nơi trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, quá đỗi nên thơ, nhưng thế quái nào mà không có buổi tối, cũng không tồn tại bất kỳ sinh vật gì.

Dựa trên những chuyển động của bầu trời Tướng Thất Nguyên đoán mình ở đây cũng phải đến bảy ngày rồi.

Khi mới lạc đến đây, anh những tưởng nơi này có ngày dài hơn đêm. Nhưng khi anh vô tình nhìn vào di động, mới hốt hoảng nhận ra một ngày đã tàn, nhưng mặt trời vẫn trơ ra, không có ý định lặn xuống núi.

Chẳng lẽ anh xuyên không?

Xuyên đến một hòn đảo thần tiên không một bóng người....

3. Chương 3: Vùng Đất Kỳ Quái

Mây trắng trời xanh, non xanh nước biếc.

Từ trên nhìn xuống, thấy được toàn cảnh cả một chốn bồng lai tiên cảnh. Mỗi bước đi qua, đều cảm nhận rõ rệt không khí tươi mát, thỏa mãn tinh thần.

Ngỡ rằng có thể xuyên không đến chốn thần tiên này phải thật sự may mắn. Nhưng Tướng Thất Nguyên mới vui vẻ được nửa ngày, lập tức phải chịu những đả kích liên tiếp – khắp nơi đây đang bị nhấn chìm trong cảm giác quái dị.

Ví như dòng sông Thanh Tuyền này.

Dòng sông trong veo, sóng gợn lấp lánh, nhưng lại không hề có động vật sinh sống. Thời điểm Tướng Thất Nguyên đang khát nước, định đến uống một ngụm, thì lập tức bị dọa cho hoảng sợ — Cha mẹ ơi, dòng nước này quả nhiên có độc, không uống được. Tướng Thất Nguyên khó chịu lăn lộn trên mặt đất, lục phủ ngũ tạng co rút đau đớn.

Tỉnh lại sau cơn mê man, anh còn nôn ra một thứ dung dịch đen như mực, mùi không khác gì bùn đất, kinh khủng không chịu nổi. Thứ kinh tởm ấy làm Tướng Thất Nguyên không suy nghĩ mà nhảy xuống sông, khi vọng có thể điều hòa lại khứu giác của chính mình.

Dòng nước lạnh buốt vây lấy anh, tưởng như từng giọt xuyên thấu vào làn da, ngấm trong cơ thể anh. Đau nhức đã không còn, Tướng Thất Nguyên mơ màng bình tĩnh trở lại, phát hiện bản thân suýt nữa thì chết đuối. Anh hoảng hốt lên bờ, nhận ra thân thể chính mình đã nhẹ đi rất nhiều, tinh thần cũng sáng khoái hơn hẳn.

Nước suối này thật kỳ lạ, nhưng có vẻ không độc hại gì – Đây là kết luận của Tướng Thất Nguyên sau khi chính bản thân trải nghiệm, hơn nữa sau vài lần ném thử, chính thức công nhận nước suối ở đây có tác dụng nâng cao tinh thần – hơn nữa giữa vùng đất này, ngoài trừ nguồn nước duy nhất là từ suối kia, Tướng Thất Nguyên không thấy nguồn nước nào khác, thế nên anh chỉ còn lựa chọn duy nhất.

Tướng Thất Nguyên không phải không sợ chết, nhưng mà anh là người không thích ngược đãi bản thân – nước ở sông giúp anh thoát khỏi tình thế bức bách, như vậy anh ngại gì mà không uống, cùng lắm là chết, xoắn cái đ*o gì.

Bảy ngày ở đây, Tướng Thất Nguyên gần như đã nắm được địa hình ở đây.

Nơi này phong cảnh tuyệt vời nhưng không có động vật sinh sống, cũng không có người ở (trừ Tướng Thất Nguyên). Nơi này có dòng sông Thanh Tuyền cổ quái, có tòa thành Ngọc Sơn, nhưng lại không có vật dụng xây dựng. Còn có cả một ngôi nhà đơn sơ cũ nát, chỉ tiếc là không vào được. Đã thế còn không có sóng điện thoại – cứ thế mà bị xuyên đến đây...Tướng Thất Nguyên đau khổ nằm vật xuống bãi cỏ.

Anh muốn trở về.

Thật sự không muốn tin, anh còn cả tương lai phía trước, tại sao lại phải chôn thân ở nơi này?

Tướng Thất Nguyên buồn bã nghĩ, anh đã không ngừng thu nhận thuộc hạ, ký kết hợp đồng làm ăn, danh tiếng cũng bắt đầu được gây dựng, dần dần có chỗ đứng. Cuối cùng ngay tại thời khắc quan trọng nhất lại xuyên không. Đau trứng nhất anh là người hiện đại, mà nơi này lại không có đồ dùng máy móc, khoa học kỹ thuật nào. Có khổ cái thân anh không?!

Chỉ cần ném cho anh một bộ dụng cụ cũng được mà!

Tướng Thất Nguyên tay không tác sát, muốn hành động cũng không dễ dàng. Khoan đã! Tướng Thất Nguyên bật dậy, sờ cảm suy tư một lúc rồi kiểm tra từ đầu đến chân mình.

Một bát lửa, một bao thuốc lá, một bộ chìa khóa, ví tiền, bút ký tên, một con dao, hai cục pin điện thoại....Tướng Thất Nguyên kiểm tra một lượt, cuối cùng chọn con dao...xem như là đã có vũ khí. Nhưng mà dùng nó vào chuyện gì đây, khắc tượng gỗ à?

Nếu di động bắt được tín hiệu thì đã không phải sợ bố con thằng nào.

Chán đời nửa ngày, Tướng Thất Nguyên chuẩn bị tinh thần. Anh nhớ đến căn nhà gỗ bí ẩn, vì thế liền nhanh chóng đi về phía nó, tự hỏi làm sao mới có thể tiến vào, hy vọng từ đó tìm được lối thoát – Anh suy tư, chủ nhân ngôi nhà này có thể xem như tiền bối của anh – phải chịu cảnh sống cô đơn giữa chốn không người này, có lẽ giờ đã không còn sống. Thế nhưng trong đó phải có các ghi chép liên quan đến thế giới này.

Căn nhà gỗ cách dòng sông Thanh Tuyền không xa, thoát đầu trông nó cực kỳ phổ thông, cũng chỉ là một ngôi nhà dựng lên để ở, vốn vẹn đúng một gian. Đáng dáp toát lên vẻ cũ kỹ, hẳn đã trải qua lịch sử lâu đời. Nhưng chính cũng vì vẻ phổ thông ấy lại là nguồn cảm hứng cho các bộ phim kinh dị.

Ví dụ như cửa không khóa, nhưng Tướng Thất Nguyên làm thế nào cũng không mở ra được

Muốn quan sát bên trong nhưng không hiểu những tấm giấy cho trước làm bằng cái gì, Tướng Thất Nguyên làm sao cũng không phá được.

Rồi lúc anh muốn đập cửa xông vào, thì kiểu gì cũng bị bật ngược lại, bắn ra xa năm mét.

.....

Tướng Thất Nguyên hết cách để đột nhập vào ngôi nhà, chỉ còn cách giơ ngón giữa về phía nó, rồi tung tăng chạy đi nơi khác hưởng thụ.

Thực ra, Tướng Thất Nguyên đang rất mông lung, anh không biết mình phải làm gì. Nhưng mà anh chỉ để cho bản thân chán nản đứng một tiếng, sau đó liền hớn hờ chạy đi hái trái cây ăn – Ahuhu, dạo này anh toàn phải ăn chay, cứ như vậy thì còn gì là cơ bụng sáu múi nữa.

Mặc dù nơi này không có động vật, nhưng thực vật lại phong phú vô cùng, đặc biệt hấp dẫn. Nhưng cứ mấy ngày liên tục đều ăn thứ độ này thì chán phát điên lên được. Tướng Thất Nguyên lo lắng không biết đến lúc nào mình sẽ cùng đường mà tự xẻo thịt mình để ăn.

Cho nên anh vẫn không ngừng nỗ lực tìm cách thoát khỏi đây.

Tướng Thất Nguyên rơi vào u sầu đến ngày thứ mười thì có chuyện xảy ra, hôm đấy khi đang bơi lội dưới dòng sông, Tướng Thất Nguyên chợt thấy ai đó đứng bên bờ khẽ mỉm cười, đôi mắt thâm sâu nhìn anh không chớp mắt.

Người đó không quá cao, mặc áo sơ mi trắng cùng bò xanh, nhìn thế nào cũng giống thiếu niên thuần khiết, trong sạch

Tướng Thất Nguyên:“.....”

Tướng Thất Nguyên lập tức lên bờ, chống lên tảng đá để bản thân đứng vững, ánh mắt chớp chớp, hỏi hỏi hỏi: “Nhan Nham! Đã lâu không gặp!”

Nhan Nham nhìn sâu vào mắt Tướng Thất Nguyên, nụ cười vẫn giữ trên môi

“Đúng rồi! Anh không hiểu sao mình lại ở đây?” Tưởng Thất Nguyên bừng tỉnh, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ mình cũng xuyên không?”

Một thoáng u ám trên gương mặt Nhan Nham rồi biết mất chưa có gì xảy ra.

“Mình mất tích, em lo cho mình.” Gương mặt cậu đột nhiên ảm đạm, cậu rầu rĩ nói: “Em đi tìm mình khắp nơi, nhưng tìm hoài không thấy. Rồi em đi qua cái phố ẩm thực, đột nhiên mọi thứ tối sầm lại, không biết thế nào lại tới đây...” Nhan Nham tỏ vẻ hoang mang hỏi: “Thất Nguyên, chỗ này...là chỗ nào thế?”

.....

.....

Cùng lúc đó, ở phía Tưởng Giang.

“Nhị thiếu gia, không phải tôi muốn che giấu...Chỉ là, chuyện này quá mức khó tin.” Thiếu nữ xinh đẹp đan hai tay để trước ngực. Lúc này hai người đã đến một nơi kín đáo, ngoài Tưởng Giang cùng cô thì không có ai qua lại, nhưng cô vẫn không sao thoát khỏi cảm giác bất an.

Tưởng Giang thần nhiên nói: “Cô cứ nói đi, không sao đâu.”

Cô lén quan sát gương mặt của cậu, thu vén tất cả dũng khí, hít một hơi thật sâu nói: “Tôi, tôi nhìn thấy đại thiếu gia, đại thiếu gia cứ thế biến mất.”

Lo sợ Tưởng Giang không tin mình, cô lặp lại lần nữa: “Là thật! Tôi tận mắt nhìn thấy, Tưởng thiếu cứ như thế mà biến mất.”

Tác giả có lời muốn nói: Thực ra Nhan Nham là đại gia á...

4. Chương 4: Trợ Giúp

Đây liệu có phải là nghiệt duyên – hai người vừa chia tay, ông trời lại sắp đặt giam cầm họ cùng một chỗ. Đây là muốn dàn trận cho tình cảnh tình cũ không rủ cũng tới à?

Tưởng Thất Nguyên bối rối chớp mắt, thôi thì không thể đến được với nhau thì làm bạn cũng được. Anh bước lên bờ, chậm rãi mặc lại quần áo, không còn nhiệt tình như trước khi gặp Nhan Nham, anh chọn đứng cách Nhan Nham cả một khoảng xa.

Đã xác định chia tay thì không bao giờ làm mấy trò tình cảm vẫn vương, ái tình không dứt. Một khi đã chia tay, Tưởng Thất Nguyên không bao giờ quay lại. Một khi đã không còn tình thì lập tức dứt áo ra đi...Tưởng Thất Nguyên tự nhận mình là hảo hán.

Nhan Nham nhìn Tưởng Thất Nguyên không chớp mắt, nhất là lúc anh mặc quần áo, vô cùng nhập tâm. Bị ánh mắt chăm chú ấy dán lên người, dù thần kinh thô như Tưởng Thất Nguyên cũng cảm thấy không đúng. Nhưng chỉ là thấy hơi khó ở thôi chứ anh không thấy khó chịu lắm.

Bởi vì đây không phải lần đầu tiên Nhan Nham thấy cảnh này, Tưởng Thất Nguyên cũng quen rồi.

Tưởng Thất Nguyên lắc đầu, rũ hết tóc, mới chậm rãi nói: “Ai nha, hiện tại chúng ta có thể nương tựa vào nhau, tìm cách trở về. Nhan Nham, trên người mình có thứ gì dùng được không, lấy ra cho anh xem. Biết đâu làm được gì đó.”

Nhan Nham sững sờ, chớp mắt hỏi: “Mình muốn trở về?”

“Đương nhiên.” Tưởng Thất Nguyên đáp lại nhanh chóng; “Thoạt đầu anh định tính toán xem nơi này có lối thoát nào không, thăm dò một hồi thì hình như đây là hoang đảo?” Lời vừa dứt, Tưởng Thất Nguyên cũng không chịu nổi lý lẽ của mình, nói như thế nào đây? Có lẽ vài ngày không được nói chuyện cùng ai, tư duy cũng anh bắt đầu nông cạn....thậm chí còn hơi nào tàn?”

“Nơi này không phải rất ổn sao?”

“Nơi nào ổn?”

“Nơi này....không phải rất tốt sao?”

“Thế thì mình cứ cắm chốt ở đây.” Tưởng Thất Nguyên đứng trên lập trường Nhan Nham mà nghĩ, vì thế cũng không khuyên bảo nhiều. Người ta ngu là chuyện của người ta, anh mặc kệ. Nhưng mà, vài giây tiếp theo Tưởng Thất Nguyên liền làm mặt sầu thảm, đáng thương nói: “Nhưng mà mình cũng phải giúp anh! Nếu như anh về được, anh có thể cho mình máy chơi game của anh – ở trong này mình thích chơi gì thì chơi!”

Một cái đầu kém hai đầu, một mình anh không đảm đương hết nên thực sự cần người sát cánh. Như vậy khả năng thoát nạn sẽ tốt hơn.

Nhan Nham đứng trước mặt anh tiến lên một bước, mặt đối mặt với Tưởng Thất Nguyên. Anh cúi đầu, có lẽ do ánh sáng bị chặn, nên anh nhìn thấy ảo ảnh trong ánh mắt thâm nâu của cậu, không còn vết tích của âm áp, lạnh thấu thấu xương, hoang vu tận cùng.

Nhưng mà, thời điểm Tưởng Thất Nguyên nảy sinh cảm giác nghi ngờ, thì về âm áp đã quay lại đôi mắt nâu trầm ấy, phảng phất vừa rồi chỉ là ảo giác thôi. Tưởng Thất Nguyên đem suy nghĩ ấy chôn vào lòng, tạm thời không có ý định nghĩ nhiều về nó.

Trực giác mách bảo, Tưởng Thất Nguyên chủ động mở miệng: “Thật ra anh thấy mình ở đây cũng tốt, thế giới ngoài kia quá hà khắc với mình. Nay, mình ở ngoài lúc nào cũng bị người ta ức hiếp, làm sao bình yên được như nơi này. Nhìn chỗ này xem, tính tình mình lại dịu dàng, nhẹ nhàng như thế, chắc chắn sẽ sống tốt...”

Chuyện gia đình Nhan Nham rất phức tạp, so với chuyện nhà anh còn khó khăn hơn.

Nhưng mà, nói cho cùng Tưởng Thất Nguyên nói thế cũng không hay – cảm tưởng như xui đại cậu sống tách biệt bên ngoài, cả đời lẻ loi hiu quạnh?

Quả nhiên, Tưởng Thất Nguyên và Nhan Nham rất hợp nhau, cậu hiển nhiên nhìn thấu tâm can anh. Gương mặt tối sầm lại, cậu rầu rĩ nói: “....Hóa ra mình chưa bao giờ yêu em.”

Tưởng Thất Nguyên giật giật khóe miệng, anh linh cảm tình huống khiến anh ứa gan nhất sắp xảy ra.

“....Biết được nơi này chỉ có chúng mình, em đã rất vui. Hy vọng mình sẽ lại yêu em.” Nhan Nham uể oải nói, hốc mắt hồng hồng, nước mắt đọng đây, chỉ cần chút kích động sẽ tuôn rơi lã chã: “Hồi còn yêu nhau em phát hiện chúng mình không giống xưa, em cố gắng thay đổi...nhưng thế nào vẫn không níu kéo được mình?”

Trời đất chứng giám, anh có làm cái gì đâu?!

Tưởng Thất Nguyên thấy thực sự oan uổng – hồi còn yêu nhau, anh luôn luôn cố gắng đối xử tốt với cậu? Chẳng có yêu cầu nào của cậu anh không đáp ứng được, cũng may là Nhan Nham chưa bao giờ có yêu cầu quái dị gì. Lại nói thay đổi chính mình là sao? Đây là nguyên nhân lý giải tại sao cậu bỗng nhiên trở thành con rối mặc người điều khiển, tự hủy hoại tính cách vốn có của mình?

Lý giải này...làm anh thấy đau trướng.

Nhan Nham đỏ mắt, nhưng vẫn mạnh mẽ để nước mắt tuôn rơi, nhìn anh bằng vẻ đáng thương chưa từng có, nức nở từng tiếng: “Thất Nguyên, mình ở lại đây không được sao? Ở lại với em không được sao?”

Tưởng Thất Nguyên giật lông mày – nghe thế nào cũng không ổn.

Mặc kệ không ổn, Tưởng Thất Nguyên quyết đoán đáp: “Không có khả năng, ở đây chán muốn chết. Cứ kéo dài tình trạng này, anh chắc hóa rồ mất.”

Nhan Nham khịt khịt mũi nhỏ giọng nói: “Nếu chỗ này có máy tính xách tay, anh có chịu ở lại không?”

“Có máy tính mà không có wifi, dùng làm lone gì?”

“Nếu...có súng ống đạn dược thì sao?”

“Như nhau.” Tưởng Thất Nguyên bĩu môi: “Không có cái gì để sẵn bán, chẳng lẽ ngồi bán bia cổ định.”

“Nói qua nói lại vẫn là mình không muốn ở lại.” Nhan Nham mím môi, lộ vẻ thất vọng: “Là do phải ở cùng em, mà không phải Tưởng Giang sao?”

Tưởng Thất Nguyên không hiểu, chuyện này liên quan gì đến Tưởng Giang?”

“Hay là mình muốn ở bên Jenny?”

Jenny à....Cái tên này rất quen thuộc, hình như là đối tượng cửa cấm tiếp theo của anh, một em gái cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mà hai chuyện này liên quan gì đến đây? Không đúng!

“Sao mình biết Jenny?”

Tưởng Thất Nguyên nghi hoặc hỏi, theo lý thuyết thì Nhan Nham chỉ là một sinh viên bình thường, làm sao mà quen biết được Jenny.

“Hay là mình muốn ở bên Ôn Triết Đào?” Nhan Nham trắng bệch mặt lại, thì thào lẩm bẩm: “Em đúng là không ngờ...mình với thằng ôn ấy vẫn đang qua lại...”

Tưởng Thất Nguyên bắt đầu choáng, anh không ngờ lại Nhan Nham thích suy nghĩ miên man như thế? Anh giật khòe một ngất lời Nhan Nham: “Anh không biết ba anh giờ sống chết thế nào. Làm sao yên tâm ở lại đây?”

Nhan Nham tái mét lại, cậu run run nói: “Hóa ra đến đến cả cha ruột mình cũng không tha. Tưởng Thất Nguyên, em không ngờ mình cảm thú đến thế!”

Kẹc! Cái đ*o gì đấy?

Lúc này Tưởng Thất Nguyên sắp không chịu nổi định nổi đóa lên, thì Nhan Nham lại khôi phục vẻ bình thường. Cậu xoa xoa hai má, lộ ra vẻ dịu dàng mà tươi cười, hơi xấu hổ: “Thất Nguyên à, em xin lỗi...Em bị đưa đến nơi xa lạ này, cảm thấy thật sự bất an, cho nên mới vô tình làm tổn thương anh.”

Tưởng Thất Nguyên hít sâu một chút: ‘Kỳ thật mình không cần nói thế.’ Dứt lời, anh có xúc động muốn đánh người.

Nhan Nham phát hiện Tưởng Thất Nguyên sắp phát cáu đến nơi, vì thế lập tức chuyển chủ đề: “Đúng rồi, em nhớ mình từng nói muốn trả thù cha...Hóa ra mình chưa ra tay sao?”

“Bây giờ chuyện ấy không quan trọng, đột nhiên bị xuyên không thế này, anh cũng hối hận là vì sao không động thủ.” Tưởng Thất Nguyên buồn bực nói: “Hiện tại anh hối hận vì sao lúc đấy không ra tay, giờ quan trọng nhất là làm sao trở về được.”

Nhan Nham nhướn mi, che giấu ý đồ, ôn hòa nói: “Em có thể giúp mình.”

Giúp anh yêu trả thù Tưởng gia, sau đó bắt anh yêu ngoan ngoãn ở lại. Vậy cũng tốt!”

5. Chương 5: Thử

Tại nơi xa lạ này, Tưởng Thất Nguyên cùng Nhan Nham sống cùng nhau vô cùng náo nhiệt.

Nhan Nham không phải người ồn ào, nhưng Tưởng Thất Nguyên phải, bởi vì mong muốn trở về, anh làm ầm ĩ, rùm beng đến long trời lở đất. Kết quả Nhan Nham bản tính trầm lắng, cũng không chịu nổi Tưởng Thất Nguyên yêu dấu của mình, sẵn sàng cùng anh cãi lộn.

.....

“Mình mang cái đồ này thì làm ăn được gì.” Tưởng Thất Nguyên chống cằm u buồn nhìn chiếc vòng cổ trong tay, hết mở ra rồi cài lại, thử lên cổ anh rồi lại cổ Nhan Nham. Hai người nhìn nhau cười bất đắc dĩ.

Nhan Nham cười nói: “Nếu em biết mình xuyên không, hơn nữa cùng mình xuyên đến đây, thì em đã vác theo cái máy tính rồi.”

Tưởng Thất Nguyên hoàn toàn không thấy cảm động, ngược lại còn than thở: “Không, mình phải mang theo Ôn Triết Đào, lúc nào cũng mang cậu ấy theo, nếu giờ cậu ấy ở đây thì hẳn mọi thứ đã dễ dàng hơn nhiều.” Nếu Ôn Triết Đào lập dị, đầu óc quái dị mà ở đây thì tốt biết bao, cậu ấy chắc chắn sẽ bình tĩnh phân tích tình hình nơi này, tìm biện pháp giải quyết.

Hơn nữa, nếu cậu ấy ở đây, anh căn bản không cần nghĩ cách về nhà, chỉ cần ngồi chơi nhìn Ôn Triết Đào tìm lối thoát. Nói không chừng, anh còn được hưởng sái mấy nghĩa cử cao cả như khai phá đại lục chẳng hạn....Tưởng Thất Nguyên nghĩ thôi cũng thấy phởn, không chú ý tới ánh mắt âm trầm của Nhan Nham.

–Lại là Ôn Triết Đào, quanh đi quẩn lại vẫn là Ôn Triết Đào.

Từ khi cậu và Tưởng Thất Nguyên yêu nhau, Ba chữ Ôn Triết Đào là chữ thường xuất hiện trong cuộc đối thoại của hai người. Dù là chuyện gì đi nữa, Tưởng Thất Nguyên luôn tìm mọi cách nhắc đến cái tên Ôn Triết Đào...Rõ ràng chỉ là một thằng thư sinh trắng trẻo thiếu ăn. Có tư cách gì để Tưởng Thất Nguyên coi trọng?!

Đặc biệt mấy ngày ở bên nhau, Nhan Nham nhận ra số lần Tưởng Thất Nguyên nhớ đến Ôn Triết Đào ngày càng nhiều. Đây là chuyện không được phép xảy ra, cậu khổ sở thể này không phải làm thế thân cho thằng khác!

“Ôn Triết Đào....” Nhan Nham ầm bầm, cất tiếng cười cổ quái.

Tưởng Thất Nguyên hoàn toàn không chú ý đến Nhan Nham, cũng như không nghe thấy mấy câu thì thào lẩm bầm của cậu. Anh vẫn hồn nhiên chống cằm, hồn nhiên ca ngợi Ôn Triết Đào: “Nhưng mà A Đào thông minh như vậy, chắc chắn đã biết anh mất tích....Ôi, chỉ là không biết cậu ấy có khả năng xuyên không đến đây tìm anh không, ước gì chuyện ấy xảy ra, cậu ấy đúng là chân ái của anh mà!” Không biết là vô tình hay cố ý, Tưởng Thất Nguyên nhấn mạnh hai chữ “chân ái”.

“Tình cảm hai người thật tốt.”

“Đó là tất yếu!” Tưởng Thất Nguyên nhướn mày, dương dương tự đắc “Bọn anh cùng mặc một cái quần mà lớn lên, quan hệ cực kỳ thân thiết. Không có bí mật nào mà bọn anh không chia sẻ cùng nhau.”

“Mình trước đây chưa bao giờ kể cho em những chuyện này.”

“Mình thì liên quan gì?” Tưởng Thất Nguyên thần nhiên nói: “Là người nên nhìn về phía trước, hoài niệm quá khứ là gì? Quả thực là lãng phí thời gian. Nhưng bây giờ thì khác, như vậy thật buồn, không thể tán gẫu cùng nhau, chỉ sợ là....Anh không muốn quên cậu ấy.” Tưởng Thất Nguyên nhỏ giọng ở câu cuối, đến chính anh cũng không nghe ra.

Nhưng mà Nhan Nham lại nghe thấy, cậu trừng mắt kinh ngạc nhìn Tưởng Thất Nguyên.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh chỉ nói thật thôi mà.” Tưởng Thất Nguyên cười khổ: “Trừ mẹ anh ra, người anh yêu nhất là A Đào.”

Nhan Nham cắn môi, thất thần nói: “Mình không phải từng nói....Em mới là người mình yêu nhất sao?”

Tưởng Thất Nguyên không hiểu, cứ ngỡ mình bị mất trí nhớ vậy, gương mặt mờ mịt nói: “Có sao? Anh thật sự nói vậy sao? Thế mình bỏ quá cho nhá....chắc lúc đấy anh đang xin?”

Nhan Nham trắng bệch mặt.

Tưởng Thất Nguyên giả bộ lơ đãng quan sát từ đầu tới chân Nhan Nham, nhìn thấy trong mắt cậu biểu hiện lạc lõng cùng khủng hoảng, khiến anh không chỉ thấy kỳ quái mà còn thấy kích thích. Chỉ là Nhan Nham không chịu nổi nữa, cậu run rẩy đứng lên bỏ lại một câu: “Em đi dạo một lúc.” Rồi lập tức lao đảo rồi đi.

Nhan Nham không hề nhận ra Tưởng Thất Nguyên lặng lẽ bám theo cậu.

Tưởng Thất Nguyên nghi ngờ Nhan Nham, không dám chắc bí mật mà Nhan Nham che giấu là gì, nhưng Tưởng Thất Nguyên biết chắc chuyện cậu che giấu vô cùng quan trọng – ví dụ như nơi này là chỗ nào.

Mấy ngày ở bên Nhan Nham, Tưởng Thất Nguyên bắt đầu khơi dậy lại cảm giác hứng thú với Nhan Nham.

Biết làm sao được, Tưởng Thất Nguyên vốn là nhan không, thời gian đối dài đối mặt với gương mặt khuynh thành của cậu, hẳn nhiên sẽ bị hấp dẫn. Nhất là gần đây Nhan Nham không còn vẻ khúm núm vốn có nữa, đang dần trở lại làm mỹ nhân quật cường ngày nào – không khỏi kích thích dục vọng của Tưởng Thất Nguyên.

Tất nhiên, Tưởng Thất Nguyên không phải là nảo tàn. Anh nhớ như in ánh mắt đen tối, khoe miệng nhếch lên đầy hàm ý của cậu, tiếng cười khúc khích đắc ý, nghe như đã nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay.

Anh rơi vào cảnh này, nhất định có liên quan đến Nhan Nham.

Cho nên anh cố tình năm lần bảy lượt nhắc tới Ôn Triết Đào, bởi vì anh phát hiện Nhan Nham là người vô cùng hẹp hòi, nhưng trước mặt anh luôn nhẫn nại che giấu bản chất thật. Cũng có thể là Nhan Nham trước đây hoàn toàn bình thường, bây giờ mới đâm ra thần kinh như vậy.

Có thể phân tích ra nhiều thông tin như vậy, đối với Tưởng Thất Nguyên không dễ dàng gì, nói gì thì anh cũng chỉ có kiến thức về công nghệ, có thể tạm coi là hacker. Chứ không phải là kẻ giỏi tính kế gì. Lúc này đây, anh thừa nhận mình không bằng Ôn Triết Đào, thậm chí kỹ năng xã hội còn kém xa Tưởng Giang.

Không xong, lúc bám theo Nhan Nham, anh lại nhận ra mình bị lạc.

Không thể thế được?! Tưởng Thất Nguyên đi về phía đại thụ, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy dòng sông trong vắt, xung quanh là những khối đá ven sông, không hề thấy bóng dáng Nhan Nham đâu cả.

Anh rõ ràng là theo sát Nhan Nham, thế nào lại nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu?

Khoảnh khắc Tưởng Thất Nguyên đang mông lung nhìn quanh, hoàn toàn không chú ý đến căn nhà gỗ. Nếu anh cẩn thận nhìn qua thôi sẽ lập tức nhận ra bóng người quỵ dị, âm thầm từ trong căn nhà ấy.

Người ấy lặng lẽ mở cửa trước, ánh mắt u tối dán chặt vào anh.

“Bị lộ rồi nhé. Ha ha....”

6. Chương 6: Ôn Triết Đào

Tưởng Thất Nguyên buồn bực nhận ra làm thế nào cũng không tìm thấy Nhan Nham.

Chịu đựng cô đơn giữa nơi lạ lẫm này, Tưởng Thất Nguyên cũng không rơi vào ưu thương quá lâu, buồn chán nửa ngày, liền hùng dũng oai vệ bước tiếp. Đương nhiên, hiện tại anh không có ý định làm gì quá cao siêu, chỉ là mỗi ngày đi loanh quanh, đi vào đi ra, tiện thì liếc qua cái nhà gỗ xem có biến chuyển gì không.

Cứ tự kỉ như thế cũng được năm ngày

Mấy ngày này, Tưởng Thất Nguyên không có phát hiện gì lớn. Anh từng thử nín thở nhảy xuống sông, kiểm tra độ sâu. Nhưng lại thần kỳ phát hiện ra anh có thể thở bình thường dưới nước. nhưng niềm vui chẳng kéo dài khi nhìn thấy đáy sông chỉ có ngọc thạch, chẳng thể hiện gì là sẽ thông ra với thế giới bên ngoài.

Sau đó anh vẫn liều lĩnh đào xuống, nhưng cũng không xong, dù bản thân anh có khỏe mạnh đến mấy, thì công việc đào bới này cũng không dễ dàng gì. Có đôi khi anh đào đến bật máu thì lập tức được nước suối chữa khỏi, song đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì cho cam.

Làm đủ mọi trò cũng không được, Tưởng Thất Nguyên lựa chọn quay lại kiểm tra tín hiệu di động....tuy nhiên không thu lại kết quả gì. Anh mang theo hai cục pin di động, tính cả cái đang sử dụng thì là ba cái.

Nếu dùng hết thì sẽ không có nơi sạc pin, nên anh cố gắng sử dụng thật tiết kiệm. Cũng vì nguyên do ấy, anh chán nản nghĩ lỡ như khi mình tắt máy thì có có người gọi đến thì sao.

“Quên bém đi mất” Tưởng Thất Nguyên bật dậy trên thảm cỏ, đột nhiên nhớ tới một việc quan trọng: “Trên di động mình có mấy định vị....Nhưng mà, điều kiện tiên quyết để Ôn Triết Đào tìm thấy mình đây là cả hai phải cùng một dòng thời gian đã.”

.....

.....

Phòng làm việc lớn, bên trong gọn gàng. Cho dù có nhiều linh kiện lặt vặt nhưng nó vẫn ở nơi cần ở. Sàn nhà trắng tinh tươm, nhìn không ra một vết bẩn. Máy tính trên bàn lặng lẽ hoạt động, thỉnh thoảng phát ra một ít âm thanh mong manh.

Tưởng Giang lần đầu đi đến đây, trông nó chẳng có vẻ gì giống phòng làm việc của Tưởng Thất Nguyên cả.

Tưởng Thất Nguyên chưa bao giờ kể cho cậu nghe anh làm ở đâu, thậm chí còn không tiết lộ anh đang làm cái gì. Đa số mọi người đều cho rằng Tưởng Thất Nguyên toàn xài tiền của Tưởng gia, nhưng lại không ngờ từ lâu anh đã không ngửa tay xin tiền gia đình

“Tưởng Giang.” Gã trai đang ngồi trước máy tính xoay người lại. Đó là một chàng trai trông nhã nhặn thoát nhìn ôn hòa nhưng mỗi lời nói ra đều lạnh lùng, cứng nhắc, không có cái vẻ đậm mạc của Tưởng Thất Nguyên, mà trông như một cỗ máy vậy: “Cậu tới làm gì?”. Hấn nói.

“Tôi tìm Tưởng Thất Nguyên.”

Chàng trai không chút thay đổi nói: “Hấn không có ở đây.”

“Anh biết anh ấy ở đây không?”

“Tại sao tôi phải nói với cậu?”

Tưởng Thất Nguyên không tỏ ra sốt ruột như trong lòng, chậm rãi nói: “Ôn Triết Đào, anh và anh tôi là bạn thân, vậy anh cũng biết chuyện mặc dù anh tôi chưa bao giờ nói ra. Dù anh ấy không để ý đến tài sản của Tưởng gia, nhưng tôi biết, anh không muốn anh ấy chịu thiệt thòi.”

Ôn Triết Đào thản nhiên, không nhìn ra một chút thay đổi trong đáy mắt.

“Tuy là anh trai tôi mới mất tích hơn mười giờ, thế nhưng gia đình tôi linh cảm có chuyện chẳng lành. Nếu bây giờ không tìm được anh ấy, chắc chắn mẹ tôi sẽ đi báo cảnh sát.”

“Tưởng Thất Nguyên không phải đứa trẻ, tự mình sẽ trở về.”

“Quan trọng là còn có thể trở về hay không.” Tưởng Gianh nheo mắt, nhếch môi cười lạnh: “Nếu là còn ở thế giới này, thì dù anh ấy đi đâu tôi cũng tìm ra, có điều anh ấy cứ thế mà biến mất.”

“Anh biết nghĩa là gì không?”

Triết Đào vẫn không đáp lại, Tưởng Giang lại tiếp tục nói “Nghĩa là đây là một việc không bình thường, anh tôi đang gặp nguy hiểm.”

“Tôi cần anh giúp.”

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.” Ôn Triết Đào không do dự chặt đứt hy vọng của Tưởng Giang: “Vì cậu thích Thất Nguyên nên suy nghĩ quá nhiều về anh ấy.”

Tưởng Giang nhìn sâu vào mắt Ôn Triết Đào, không nhìn thấy chút rung động nào trong mắt đối phương, chậm rãi lấy trong ví ra tờ tiền vàng – trên tờ tiền in rõ gương mặt của Tưởng Thất Nguyên – đây là trò anh bày ra vào sinh nhật năm mười sáu tuổi. Sau này khi anh có thể lực của riêng mình thì tờ tiền ấy cũng thay cho lời hứa hẹn – chỉ cần cầm tờ tiền ấy trước người của anh, thì có thể được đáp ứng vô điều kiện một nguyện vọng.

“Tôi nghĩ chắc giờ anh không thể từ chối tôi nữa?”

Ông Triết Đào bình tĩnh nhìn Tưởng Giang, phát hiện trong mắt cậu là vẻ kiên định không hề giấu giếm, anh bình tĩnh nói: “Tôi không liên lạc được với anh ấy.”

Tưởng Giang đưa tay lên mày.

“Mỗi thành viên đều có một máy định vị, loại đặc biệt không hề có trên thị trường. Là do tôi đích thân chế tạo, không phải là cái máy cái thứ rác rưởi lúc cần đến thì lập tức báo hỏng. Tôi rất có niềm tin vào thứ sản phẩm này...Thế nhưng, tôi cũng không tìm thấy Tưởng Thất Nguyên.”

Ông Triết Đào dẫn Tưởng Giang đến một phòng làm việc khác, chỗ này có hơn mười máy tính. Anh cho Tưởng Giang xem máy đầu tiên, hiện ra vô số đường vẽ ngoằn ngoèo, nổi bật ra một điểm đen khiến người ta chú ý: “Số liệu thu thập cho thấy anh ấy đang ở chỗ Nhan Nham.”

Tưởng Giang nhíu mày: “Tôi đã tìm thử, Tưởng Thất Nguyên không ở chỗ đó.” Chẳng lẽ lại có mật thất? Nhưng bọn họ đã lục tung cả nhà Nhan Nham lên, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Ông Triết Đào gật đầu, nói: “Sự thực là tôi không thấy anh ấy. Tuy rằng không muốn thừa nhận sản phẩm của mình của vấn đề, nhưng đối mặt với tình hình trước mắt, nó thật sự không có tác dụng.”

“Các người muốn tìm Tưởng Thất Nguyên, sao không trực tiếp đến tìm tôi?” Ngay lúc Ông Triết Đào và Tưởng Giang đang nói chuyện với nhau, một âm thanh chen ngang vào: “Mấy người không phải nghĩ tôi giam cầm anh ấy chứ?” Nhan Nham dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, bình thản nói: “Đúng đấy, tôi giam cầm anh ấy thật. Thì làm sao? Các người vĩnh viễn không tìm thấy anh ấy đâu.”

Giọng nói Tưởng Giang lạnh lùng: “Mày vào bằng cách nào?”

Nhan Nham mỉm cười nói: “Mày vào kiểu gì thì tao vào như thế. Đừng quên tao là người yêu của Thất Nguyên, có gì anh ấy không nói cho tao” Cậu gơ tờ tiền vàng Thất Nguyên lên, Tưởng Giang nhìn thấy lập tức tái nhợt mặt lại.

Ông Triết Đào không để ý đến căng thẳng của cả hai, lập tức nói chen vào: “Cậu tới làm gì?”

“Tôi làm gì á? Vào xem phòng nghiên cứu khoa học của đàn em người yêu tôi chứ sao.” Nhan Nham vui vẻ nói: “Ba ngày nữa, phòng làm việc này cũng bị công ty của tôi thu tóm. Tôi tốt bụng đến báo trước một tiếng. Thấy thế nào? Có cảm động không?”

“Mày muốn chiếm công ty của anh tao?!” Tưởng Giang phẫn nộ nói.

“Tao sẽ chăm sóc Thất Nguyên, không cần cái thứ vô dụng vô giá trị này.” Nhan Nham nhún vai “Tao nghĩ là anh ấy cũng quá mệt mỏi rồi...”

Ông Triết Đào vẫn mãi vô cảm như thế, thản nhiên nói: “Cái gì công ty cơ?”

“Công ty dược phẩm Thất Ngạn.”

Công ty dược phẩm Thất Ngạn – Công ty điều chế thuốc nổi tiếng thế giới.

Hết chương 6

7. Chương 7: Nhà Giam

Công ty dược phẩm Thất Ngạn, cái tên vang xa cả trong lẫn ngoài nước, không ai không biết. Ba năm trước đây bỗng trỗi dậy một cách thần kỳ, trong khi rõ ràng phương pháp kỹ thuật điều chế không khác các công ty cùng ngành là bao, nhưng chất lượng lại vượt trội hơn hẳn. Kết quả, chỉ cần là sản phẩm của Thất Ngạn thì sẽ luôn cháy hàng.

Nhan Nham bước vào, ngồi xuống ghế, giương mắt nhìn vẻ hoài nghi của bọn họ, rồi nhếch môi cười chế nhạo: “Làm sao? Nghĩ rằng tôi không đủ trình lập công ty riêng.”

Tướng Giang kiềm chế cơn giận, thản nhiên nói: “Tao chưa nói gì cả.”

“Mày chưa nói, nhưng tỏ thái độ.” Nhan Nham liếc nhìn Tướng Giang, giấu cợt: “Mày nghĩ tao mù à?”

Ôn Triết Đào chen ngang giữa hai người họ, hỏi: “Đây là phòng nghiên cứu kỹ thuật Cao Tân. Tôi nghĩ công ty điều chế thuốc sẽ không cần những văn phòng kiểu vậy.”

Nhan Nham nhú mày nói: “Có cần hay không là việc của tôi.”

“Tôi là quản lý, tôi có quyền từ chối.”

“Không, anh không có.” Nhan Nham đặt tay lên tay vịn, ngón trỏ gõ nhẹ, chậm rãi nói: “Phòng làm việc của các người đã bị tôi mua đứt, nếu các người không nghe theo thì lập tức cuốn xéo. Tôi không giữ lại làm gì, dù sao giữ lại mấy người đầu được cái quái gì, may ra thì được tí danh hào.”

“Đây là phòng làm việc của anh trai tao.” Tướng Giang nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Hơn nữa hiện tại anh ấy đang mất tích. Mày không có tư cách làm thế.”

“Ày da! Mày không biết thế nào là có tư cách đâu?” Nhan Nham làm ngơ với Tướng Giang, vẽ đùa cợt hiện hiện trong ánh mắt. Con người đen sâu thẳm, thâm trầm làm người ta kinh hoàng.

“Là tôi.” Ôn Triết Đào tiến về phía trước một bước trả lời: “Hợp đồng vẫn còn giấy trắng mực đen, nếu Tướng Thất Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ tài sản của anh ấy là do tôi sở hữu.”

Tướng Giang kinh ngạc nhìn Ôn Triết Đào, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra – nếu nói trên thế gian này ai là người Tướng Thất Nguyên tin tưởng nhất, hẳn đây phải là Ôn Triết Đào. Cho nên có lẽ anh ấy sẽ thật sự làm thế, Tướng Giang không còn thấy bất ngờ. Chỉ là không nghĩ anh ấy đã có linh cảm chẳng lành mà viết di chúc.

Nhưng Tướng Giang nhìn thấy, không có nghĩa là Nhan Nham có thể hiểu. Huống hồ cậu còn đang bị Tướng Thất Nguyên chọc cho mà nổi máu ghen – chỉ thấy hai bàn tay Nhan Nham đang thả lỏng ở tay vịn đột nhiên siết chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay nhưng tất cả chẳng là gì. Nụ cười trào phúng vẫn trên môi, cậu ngạo mạn nói: “Thì sao, chỉ cần tôi muốn, thứ đấy sẽ vô dụng.”

“Tôi tin cậu làm được.” Ôn Triết Đào gật đầu phụ họa: “Với địa vị của cậu, chuyện ấy quá đơn giản.” Công ty dược phẩm Thất Ngạn từng cứu vớt bao nhiêu quan chức, hay nắm thóp của một cơ sở người. Đây là thông tin các phóng viên thu thập được nên cũng không thể khẳng định độ chính xác.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là thế lực đứng sau lưng công ty Thất Ngạn cực kỳ quyền lực không thể lay chuyển. Đầu tiên là một cậu ấm xinh trai bất mãn mà cướp chuyện làm ăn của công ty Thất Ngạn, cố ý cài đặt thứ phi pháp như ma túy vào trong sản phẩm của họ, chuyện còn chưa bung bét ra thì đã chơi luật rừng. Cơ ngơi theo đó mà suy sụp, gia tộc huy hoàng cũng vì thế mà rơi vào cảnh túng quẫn.

Lời nghe rất hay, Nhan Nham cười đắc ý: “Anh rất biết điều.”

“Nhưng như đã nói, cậu không cần phòng nghiên cứu khoa học này.” Ôn Triết Đào thoáng cười, thản nhiên nói: “Không nghĩ Tướng Thất Nguyên lại sơ hở như vậy, không biết có đã nói bao nhiêu bí mật cho cậu. Dĩ nhiên, cũng không phủ nhận ai cũng có lúc sai lầm, có một vài thứ không đủ minh mẫn mà suy xét.”

Nhan Nham nâng cằm, lười biếng hỏi ngược lại: “Làm sao đây?” Nhưng rất nhanh cậu liền bình tĩnh. Cảm giác đau đớn lan ra khắp cơ thể, hiển nhiên nháy mắt cậu thấy mọi thứ tối sầm lại, liền mất đi tri giác.

“Anh...”

“Như thế bớt việc hơn.” Ôn Triết Đào nhìn Nhan Nham ngất ra khi đôi môi vẫn cong lên tạo ra nụ cười ngọt ngào. Thoáng chốc, hẳn liền dời tầm mắt, mặt không biến sắc nói: “Tôi không thích thăng ranh này quá rồi.”

Tướng Giang làm mặt , nhưng nhanh chóng bị thứ khác thu hút sự chú ý: “Máy tính có phản ứng!” Tướng Giang chỉ vào máy định vị của Tướng Thất Nguyên, mừng rỡ nói: “Có phải có tin tức của anh tôi không?”

.....

.....

Đi tới đi lui như vậy, Tưởng Thất Nguyên hết ăn lại nằm, rồi lại chạy đến nhà gỗ để tiêu hao năng lượng. Đầu tiên anh làm vào động tác giãn cơ, sau đó đứng trước căn nhà gỗ, hít một hơi thật sâu, chạy lấy đà, hướng cửa gỗ –anh đã sẵn sàng bị bật ngược lại lần nữa.

Gần đây anh bám riết không thôi cái chuyện phá nhà phá cửa, thậm chí khi kết cục chỉ có thể bị bắn ngược trở lại, anh lại càng muốn thách thức bản thân phải phá cho bằng được.

Nhưng mà, lần này hoàn toàn trái ngược với dự đoán – khoảng khắc Tưởng Thất Nguyên xông đến thì cánh cửa liền mở ra “két!”, anh cứ thế mà oanh liệt lăn vào trong.

[v] Cái gì ế!?

Tưởng Thất Nguyên lồm cồm bò dậy từ sàn nhà, mồ hôi nhễ nhại, hoàn toàn không ngờ lại xảy ra chuyện này. Nhưng rất nhanh, ánh mắt anh lập tức quét đến chiếc giày thể thao quen thuộc. Di chuyển tầm nhìn cũng là lúc thấy dung mạo khuyên thành ấy. Tưởng Thất Nguyên ngây ngốc nói: “A! Lại gặp rồi.”

“Đúng vậy, lại gặp nhau.” Phần tóc mái trên trán thấp thoáng bay lất phất, ánh mắt thâm nâu lạnh lẽo. Da thịt vốn trắng nõn của cậu bây giờ trông tái nhợt. Nhưng tinh thần có lẽ vẫn ổn, đôi môi còn giữ độ cong nhất định.

“Không phải anh đoán ra rồi sao?”

“Cái gì?”

Nhan Nham im lặng, gỡ bỏ mặt nạ yếu đuối, dịu dàng của mình, nụ cười đầy hàm ý, ác liệt nói: “Chào mừng đến thế giới tinh thần của em.” Trước Tưởng Thất Nguyên vẫn đang ngẩn người, Nhan Nham bổ sung: “Thấy sao nào, thế giới em vất vả tạo ra để giữ lấy mình đấy. Mình có thích không?”

8. Chương 8: Chỉ Trích

“Tại sao?”

“Vì em thích.”

“Đây là đâu?”

Đây là thế giới của em, nói dễ hiểu hơn là không gian tùy thân vẫn thường nhắc đến trong tiểu thuyết.” Nhan Nham vươn tay chạm lên má Tưởng Thất Nguyên, cảm nhận thân nhiệt của anh, cười nói: “Mình thấy em yêu mình nhiều đến mức nào chưa? Nơi này tràn ngập linh khí, cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.”

Tưởng Thất Nguyên cười, con ngươi đen không thấy nổi tia âm trầm: “Anh hiểu nơi nào rất tốt, đất đai màu mỡ phì nhiêu....nếu muốn thì trồng cây gây rừng cũng tốt. Nhưng mà anh cũng đâu phải loại quá quắt gì. Mình mang đến cho anh một đàn máy tính đi, bên trong chỉ có mỗi game offline cũng được.”

Nhan Nham nhúm mày, lạnh lùng nói: “Mình nghĩ mình được phép ra điều kiện với em?”

“Vì sao không thể? Tưởng Thất Nguyên nhún vai, không hề lưỡng lự trước nguy hiểm “Anh có gây lỗi lầm gì với mình đâu. Ngược lại, mình vô duyên vô cớ nhốt anh ở đây, rõ là cố tình gây sự.”

“Cố tình gây sự?!” Nhan Nham cười nhạo một tiếng “Là tại mình bỏ em. Em sớm biết là mình chưa bao giờ yêu em, sở dĩ hai năm trước làm nhiều vậy là vì nhất thời hứng thú. Nếu như có con mồi mới mẻ xuất hiện, mình chắc chắn sẽ bỏ đi.”

Tưởng Thất Nguyên –orz tự hỏi Nhan Nham có hay không bị ảo tưởng bản thân là nạn nhân hay là mắc bệnh tâm thần? Rõ ràng thời gian anh qua lại với Nhan Nham chưa từng để ý đến ai khác, cậu thế nào lại tưởng tượng anh muốn ngoại tình....Mặc dù Nhan Nham càng ngày càng yếu đuối khiến anh chỉ muốn bỏ quách đi, mà đúng là anh bỏ thật...Khoan đã! Tưởng Thất Nguyên mở to hai mắt nhìn: “Mình cố ý!”

Nhan Nham mỉm cười không nói.

Đầu tiên trong đầu Tưởng Thất Nguyên nảy ra đủ thứ suy nghĩ loạn xạ, nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh. Thật sự không diễn tả được cảm giác lúc này – là sợ hãi hay giận dữ, hay là thứ cảm xúc phức tạp mà chính anh cũng không biết nó là gì.

Anh nghĩ đến một trường hợp rất khó tin.

Những biểu hiện bây giờ của Nhan Nham đúng là chỉ có cách giải thích là chấn động làm thay đổi tính cách? Cái vẻ yếu đuối kia đâu rồi? Tưởng Thất Nguyên mở to hai mắt, chỉ phát hiện ra cách Nhan Nham giơ chân, nhắc tay vô cùng quyền rũ mà tự nhiên, phải trải ra cả một quãng thời gian dài mới có thể làm được.

Một thoáng mỉm cười, nhìn lướt qua sẽ không tìm thấy nét khác thường, song đôi mắt nâu âm trầm dịch chuyển con ngươi lại toát lên vẻ châm chọc như trước đây, sắc bén như thanh kiếm, mỗi lần chém xuống đều khiến người ta đau thấu xương.

Một người làm sao có thể thay đổi trong thời gian ngắn đến thế?

“Mình cố ý che giấu bản chất thật để làm gì?” Tưởng Thất Nguyên cau mày, tỏ vẻ khó hiểu: “Anh cảm thấy thật kỳ quái, lần đầu tiên gặp mình đã bị cuốn hút, thậm chí dày công theo đuổi, mình thì cứ mãi kiêu ngạo như thế...Đến khi có được rồi, tính tình của mình lập tức thay đổi.”

Vãi lol! Nghĩ đến đây mà Tưởng Thất Nguyên chỉ muốn khóc òa – Tính tình Nhan Nham thay đổi thất thường như vậy lẽ ra anh phải nhìn ra chỗ không đúng, lại còn cứ thế chấp nhận sự thay đổi của cậu? Chuyện này đúng quá là phi lý!

“Em biết mình rất thông minh!” Nhan Nham khen ngợi, không che giấu sự đắc ý, giống như chính mình tự khen mình. Tưởng Thất Nguyên bị rơi vào cảnh khốn nạn này, không còn lời nào để nói.

Trên thực tế, Tưởng Thất Nguyên bị chính chỉ số thông minh của mình đả kích. Anh cực kỳ ân hận. Thật ra trước đây, Ôn Triết Đào đã nhắc nhở anh rằng Nhan Nham rất khả nghi ORZ Đồ trạch nam Ôn Triết Đào suốt ngày rúc trong phòng thí nghiệm lại nhìn ra Nhan Nham, trong không gian cùng Nhan Nham thân mật sớm tối lại không phát hiện...Ngu không để đầu cho hết.

Nhan Nham nhìn ánh mắt thất thần của Tưởng Thất Nguyên, ánh mắt trầm xuống: “Mình nghĩ đến ai?”

“A Đào.” Tưởng Thất Nguyên không nghĩ ngợi mà trả lời, hoàn toàn không chú ý đến Nhan Nham. Khi anh ngẩng đầu lên, phát hiện gương mặt đang tươi cười của Nhan Nham trông thật bất thường, Cậu cười như có như không, nhưng nhìn kĩ lại, cậu như bị chịu đả kích lớn, gương mặt trông vụn vặt,

Nhưng rất nhanh, Nhan Nham liền khôi phục lại vẻ bình thường. Đôi mắt cong lên cùng với đôi lông mày bỗng trở nên quyền rũ hơn hẳn. Cậu nhếch môi, chậm rãi nói: “Em nhớ tới một chuyện.”

Tưởng Thất Nguyên trừng mắt, lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Mình có biết thực ra em là đứa rất hẹp hòi không?” Nhan Nham nghiêng đầu, lộ ra má lúm đồng tiền: “Nó vừa mới đắc tội với em, không biết nên xử sao đây?”

Tưởng Thất Nguyên: “...A Đào là trạch nam lúc nào chết dí ở phòng nghiên cứu khoa học, làm sao mà gặp được mình?”

Số lần gặp nhau không nhiều đã thế còn toàn là anh lôi Nhan Nham đến, hai người đó lúc đấy mới gặp nhau. Xét theo lẽ thường, Ôn Triết Đào nếu không có việc sẽ không bao giờ đi ra ngoài, đến cả bố mẹ hắn còn không lôi hắn đi được.

Cho nên nếu hắn chọc vào Nhan Nham thì đúng là chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

Hoặc có thể thẳng ghé cũ của anh xông vào lấy Ôn Triết Đào để luyện tập kỹ năng độc mồm độc miệng?

Suy xét theo tính cách biến thái mới bị bại lộ của Nhan Nham, Tưởng Thất Nguyên linh cảm sâu sắc có khả năng là Nhan Nham đầu trò? Sớm biết như vậy....anh đã lôi thẳng ghé cũ xuống hầm chơi SM tình thú rồi. Thật sự là lãng phí, đâu dễ gì tìm được cực phẩm như thế này.

“Mình nghĩ em phải trả thù nó như thế nào đây?”

“[v] ể, đem cậu ấy đến đây đi.”

Đôi mắt Nham Nham tối sầm lại, nhưng độ cong trên môi vẫn mãi không đổi thay, tạo nên cảm giác buồn bã. Đã thế còn dần trở nên cố chấp, thậm chí là điên cuồng bởi sắc mặt thâm trầm của cậu.

“Mình nhớ nó sao?” Nham Nham nhẹ nhàng nói, nhưng Tưởng Thất Nguyên ngó lơ, hai bàn tay cậu siết chặt lại, những ngón tay cắm vào da thịt, máu chảy ra tí tách.

Tưởng Thất Nguyên linh cảm Nhan Nham lúc này vô cùng nguy hiểm – mà anh cũng không có gan chọc vào đồng lửa, nên lập tức đổi chủ đề: “Đúng rồi, nơi này không khác với tùy thân không gian trong tiểu thuyết, như vậy mình đem cho anh một ít hạt giống trồng cây đi? Đương nhiên là bộ dụng cụ làm vườn nữa, không được thiếu cái cuốc đẩy nhà. Anh làm thử nháy xem cảm giác làm nông dân như nào.

Tưởng Thất Nguyên nói rất nhẹ nhàng, chỉ là Nhan Nham hoàn toàn không có hứng thú. Cậu vẫn chú tâm vào vấn đề trọng yếu: “Quả nhiên, mình thích Ôm Triết Đào.”

Tưởng Thất Nguyên: “...”

Nham Nham thực sự nổi giận, điên cuồng hiện rõ trong mắt, giọng điệu trở nên quỷ quyệt: “Mình chỉ coi em như món đồ trang sức, món đồ chơi để mình vui đùa! Mình thích Ôm Triết Đào, chính vì mình thích nó nên không muốn chạm vào em. Bao nhiêu lần em cởi sạch hết trèo lên giường mình mà mình chỉ có ôm em rồi đi ngủ.”

“Thậm chí mình còn không cứng lên khi thấy em như thế.”

__Hết chương 8__

9. Chương 9: Thần Kỳ

Tưởng Thất Nguyên làm mặt – Có thể không sao? Không nghĩ tới Nhan Nham xinh đẹp, đậm chất thần tiên, không vương bụi trần lại nứng cục đến thế.... Chuyện này làm anh bị đả kích không nhẹ.

Mà hình như Nhan Nham nổi giận còn vì nguyên nhân khác.

Trên thực tế khi Nhan Nham phơi bày hết cơ thể, Tưởng Thất Nguyên không hề thấy kích thích, không áy náy còn cố tình tán phét rằng: “Nhan Nham, đây là tình yêu. Còn thấy hợp mắt rồi cùng lên giường không phải tình yêu, anh chỉ muốn chúng mình trải nghiệm cảm giác gần gũi thôi.” Đây cũng là lúc Tưởng Thất Nguyên bắt đầu mất hứng thú với Nhan Nham

Nhan Nham nheo mắt lại, đầy hoài nghi.

Thấy tình hình như vậy, Tưởng Thất Nguyên cũng không khẩn trương. Anh còn cảm thấy chuyện thường ấy mà, nếu không thấy hứng thú thì anh cũng không ép mình phải thể hiện bản lĩnh đàn ông. Nhưng mà anh có mà dám khai thật, vì thế bình tĩnh tiếp tục chém gió: “Khi anh yêu người khác, những người mà trước mình ấy, anh chỉ toàn là tán tỉnh rồi gạt chịch, đầu óc ngoài trừ việc quất nhau thì không nghĩ được gì khác. Nhưng mà mình không giống thế, anh không muốn đối xử mình như đối xử với bọn họ.”

Tưởng Thất Nguyên thấy mình chém gió thế rất hay nhưng vẫn chưa đủ, nên nói thêm tiếp: “Anh thật sự yêu mình, càng ngày càng yêu mình, anh sợ nhất việc làm tổn thương mình.” Đột trước xem ti vi thấy em nữ chính nghe được câu này liền khóc bù lu bù loa. Không biết chiêu này có tác dụng với đàn ông không?

Hiển nhiên là dùng được.

Tưởng Thất Nguyên ngốc ra nhìn Nhan Nham, nhìn thật sâu vào ánh mắt, nhìn cậu một lần nữa nở nụ cười khuyếch thành với má lúm đồng tiền. Linh cảm mình sắp dính quả phốt nữa, anh lập tức bổ sung: “Đương nhiên đây là chuyện quá khứ?”

Ánh mắt Nhan Nham lập tức lạnh lẽo: “Ý mình là sao?”

“Chúng ta không phải chia tay rồi sao?”

“Em chưa đồng ý.”

Tưởng Thất Nguyên không bị Nhan Nham làm cho lay động, lập tức lòi chuyện vừa nãy ra: “Nhưng mà mình chạy đi gây sự với Ôn Triết Đào.” Tưởng Thất Nguyên thấy sao mà lảm chuyện xảy ra thế. “A Đào là bạn anh, ai gây chuyện với nó cũng là gây chuyện với anh.”

Nhan Nham nâng cằm Tưởng Thất Nguyên, dữ tợn nói: “Ý mình là....chúng ta hiện tại là kẻ thù sao?”

“Tất...” Tại thời điểm Tưởng Thất Nguyên định gật đầu thì phát hiện ánh mắt âm ngoan của Nhan Nham, cảm giác nếu mà anh thừa nhận thì chắc chắn A Đào sẽ bỏ mạng. Vì thế Tưởng Thất Nguyên lập tức bị trắng phủ nhận: “Kẻ thù? Minh ơi, đừng nói quá thế!”

Nhan Nham cười, nhưng mắt không cười: “VẬY mình nói xem, quan hệ của đôi ta là gì?”

“Bạn bè.” Không biết có phải ảo giác hay không, thời điểm Tưởng Thất Nguyên nói ra câu này, cả người bỗng run lên bần bật, cũng không phải cả cơ thể mà chỉ là một khu vực ở đùi, đau đớn không tả nổi.

Đừng nói là bị rút gân? Tưởng Thất Nguyên không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, nó gần giống với giật điện. Trên thực tế, tuy rằng thoát nhìn anh bị Nhan Nham ức hiếp nghiêm trọng, thế nhưng bản thân lại không nhận thức được tình hình. Lúc vui thì nói được vài câu dễ nghe, lúc cáu lên thì lập tức chọc giận đối phương.

“Mình nghĩ chúng ta là bạn bè?” Nhan Nham cười như không cười nói: “Tại vì em giam cầm mình nên mình mới nghĩ thế?”

Đây không phải là đẩy anh vào bước đường cùng sao? Tưởng Thất Nguyên không còn lời gì để nói. Nói thật, bị hỏi đến đây đã khiến anh ghét cậu không thể diễn tả nổi. Vì thế anh mất hứng, không kiên nhẫn nói: “Thế giờ mình thích gì? Ờ, chúng ta là kẻ thù. Muốn đánh nhau không?”

Đê ma ma, là đàn ông thì quyết đoán đi.

Tưởng Thất Nguyên hoàn toàn vô vọng với Nhan Nham, gạt tay đang nâng cằm anh lên của cậu. Đứng dậy, phủi sạch bụi bặm trên quần áo, hiên ngang bước đi, bỏ lại cậu phía sau không biết đang tỏ thái độ gì.

“Tưởng Thất Nguyên!!!”

“Làm sao?” Tưởng Thất Nguyên không quay đầu lại “Muốn nói gì nói nhanh mẹ ra đi.”

“Không cho mình đi!”

Tưởng Thất Nguyên lại bị Nhan Nham gây sự, anh quay đầu cười nhạo: “Anh thích thì anh đi. Mình có quyền gì cấm anh!”

“Đây là địa bàn của em, em không cho phép thì mình không được đi!”

“Anh cứ đi!” Tưởng Thất mặc kệ thật giả, liền tiến về phía trước. Nhưng đúng theo lời Nhan Nham nói. Anh lập tức bị nhốt lại trong căn nhà gỗ này – cánh cửa chặn đường Tưởng Thất Nguyên, chỉ cần anh đến gần nó lập tức bắn ngược anh trở về.

Được! Nơi giam cầm anh ngày càng nhỏ.

Bị dội ngược lại theo đúng lời nói của Nhan Nham, Tưởng Thất Nguyên cũng lười động đây, buồn bực quỳ rạp trên mặt đất, hạ quyết tâm dù Nhan Nham nói gì cũng không đáp lại – Có giỏi thì để anh chết đói ở đây. Nhưng mà, Nhan Nham quả thực không chạy đến đỡ anh.

Tưởng thất Nguyên nằm im như thế được mười phút, mới ngẩng đầu. Lúc này anh mới phát hiện, Nhan Nham không ở đây nữa. ORZ...Tưởng Thất Nguyên quỳ rạp xuống. Cái thằng vẹo cũ này định bỏ đối anh thật à? Cái nơi này ngoại trừ giá sách, bàn gỗ, ghế dựa còn cái mẹ gì nữa đâu.

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên đang ưu thương thì anh phát hiện trên bàn xuất hiện mấy thứ này nó. Tưởng Thất Nguyên chăm chú nhìn vào. Được đấy! Một đĩa thịt sườn, hương vị phảng phất, làm Tưởng Thất Nguyên muốn chảy nước miếng!

Ngay tại lúc Tưởng Thất Nguyên vươn tay ra, trên bàn gỗ tự nhiên xuất hiện một bộ bát đĩa.

Mọi thứ quá hoàn hảo.

Vào lúc Tưởng Thất Nguyên đang há hốc mồm, bàn gỗ bày ra cả một bữa tiệc thịnh soạn – cánh gà, nôi cơm điện, vịt nấu bia....

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Tưởng Thất Nguyên ngốc ra ngồi trước bàn, tự nhiên không biết làm thế nào mới đúng. Nhưng mà, cơn chấn động ở chân lại lập tức truyền đến. Tưởng Thất Nguyên theo bản năng ôm lấy đùi, lập tức đứng vào thứ gì đó cứng cáp. Là di động!

Tưởng Thất Nguyên sáng bừng mắt, lấy di động ra. Phát hiện hai cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Sao anh lại không chú ý đến điện thoại chứ? Bây giờ anh chỉ còn cách gọi lại cho đối phương, trước lúc đây anh kiểm tra qua tin nhắn, đọc được nội dung lập tức bị kích động.

[Anh đang ở đâu?]

Được gửi bởi Ôn Triết Đào.

10. Chương 10: Chuyện Khó Tin

Chỉ một câu nói ngắn ngủi như vậy thôi mà đã khiến Tưởng Thất Nguyên dạt dào hy vọng – A Đào quả nhiên là tuyệt nhất.

Mù quáng tín nhiệm người kia, chỉ là một tin nhắn thôi, liền khiến anh không còn sợ hãi nơi quỷ quái này nữa. Tưởng Thất Nguyên hồi âm cho Ôn Triết Đào nhưng làm thế nào tin nhắn cũng không gửi đi được. Sau nhiều lần thất bại, Tưởng Thất Nguyên bắt đầu bỏ cuộc

A Đào lợi hại như vậy, nhất định sẽ có cách tìm được anh.

Tưởng Thất Nguyên vô cùng tin tưởng Ôn Triết Đào, nhưng lúc những thời khắc này anh vẫn không khỏi cảm thấy chán nản. Nếu như nơi này có thiết bị điện tử, không cần Ôn Triết Đào tìm đến mà chính anh sẽ tự tìm đến hắn....Lòng thầm nghĩ như vậy, Tưởng Thất Nguyên bắt đầu suy xét khả năng Nhan Nham sẽ cung cấp thiết bị điện tử cho anh. Cậu nhốt anh ở đây, lại không tính toán việc sẽ giết anh, như vậy anh đòi hỏi mấy thứ kia không phải vấn đề? Hơn nữa, xét theo quan hệ ngày xưa của họ....thì cậu cũng đừng phũ như thế chứ.

Tưởng Thất Nguyên suy đoán một hồi, quyết định quẳng hết vấn đề ra sau đầu.

Anh không thích nghĩ theo lối mòn, thích thì nhích từ lâu đã là tác phong sống của anh.

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên hạ quyết tâm cũng là lúc anh thấy no bụng. Là như thế đấy, Tưởng Thất Nguyên là người biết hưởng thụ, một bên chậm rãi thưởng thức sơn hào hải vị, một bên bình tĩnh xử lý vấn đề, muốn bao nhiêu sung sướng có bấy nhiêu sung sướng.

Sau khi ăn xong, Tưởng Thất Nguyên còn lấy cái đĩa gặm chơi. Ngồi lâu mỏi lưng, anh đứng lên bắt đầu lượn lờ khắp nhà. Ngay từ đầu anh đã luôn tò mò về ngôi nhà này, hiện tại có thời gian, lại không thể rời đi, liền bắt đầu khám phá căn nhà này.

Nhưng Tưởng Thất Nguyên cũng không nghĩ có thể phát hiện thứ gì hay ho trong căn nhà gỗ, mà sự thật là thế, không hi vọng thì không thất vọng, anh đi về phía cửa, ngắm nhìn phong cảnh một lúc, ngắm nghĩ về việc chuyện khó tin này lại xảy đến với mình.

Giá sách trong căn nhà gỗ bị chất đầy bởi toàn những sách là sách, bình tĩnh quan sát sẽ phát hiện một điểm bất ổn – không một hạt bụi nào nhiễm trong giá sách, tất cả đều được bảo quản trong điều kiện hoàn hảo. Tưởng Thất Nguyên lấy một quyển sách đọc thử, lập tức bị bìa sách làm cho đỡ dẫn cả người.

Ôi vãi! Tu tiên á?

Tuy rằng viết theo lối chữ thảo nhưng ký tự vẫn rõ ràng, Tưởng Thất Nguyên vẫn luận ra được hai chữ “tu tiên” quan trọng!

Tưởng Thất Nguyên , nhìn kỹ một lần nữa....chính xác là “tu tiên”. Anh dụi mắt, chớp mắt, đảo qua đảo lại...hai chữ “tu tiên” vẫn còn đó.

ORZ....Nhan Nham bất hạnh, không chỉ là một lần giả tạo, còn lôi tha ở đồng một đồng đồ kỳ quái, thật sự không dễ dàng gì. Thậm chí còn có cả một không gian kỳ ảo của riêng mình, bao nhiêu báu vật thần bí đều quăng hết về đây. Tưởng Thất Nguyên thảo mai thương cảm cho Nhan Nham được một lúc thức hung phần xem nội dung quyển sách....Mặc kệ thật giả thế nào, nhưng một khi Nhan Nham lưu trữ ở căn nhà gỗ này thì chắc chắn là đồ có giá trị.

Nhưng vào lúc mở quyển sách ra, anh những muốn lệ rơi đầy mặt – anh đ*o hiểu.

Không phải anh mù chữ — được rồi, thực ra là anh không có am hiểu chữ phồn thể lắm, nhìn vài nét đã muốn ngất tại chỗ. Thôi thì cứ coi như nội dung bên trong là cách để siêu thoát thành tiên đi, Tưởng Thất Nguyên không hề thấy áp lực, không có rảnh đi lý giải cổ văn. Giờ chỉ có hai chữ “Ha ha” mới lý giải tâm trạng của anh lúc này.

Chắc chắn Nhan Nham thừa biết anh không đọc được cổ văn nên mới tống anh vào đây...Tưởng Thất Nguyên thấy hơi nóng máu, sau đó tự ý kết luận — sách này chém gió, Nhan Nham vác về toàn giấy vụn! Nhưng mà, nói thế cũng hơi gương ép, chính anh cũng thấy nơi này chính là chốn thần tiên, thì quyển sách kia là sách tu tiên thì lạ quái gì? Đối với sự kém mắt của mình, Tưởng Thất Nguyên tự nhiên cảm thấy rất là buồn.

Vấn đề ở đây là anh đọc không có hiểu.

Vẫn biết là thế nhưng Tưởng Thất Nguyên vẫn tiếp tục lật giở để xem. Từng trang từng trang một, phát hiện có tranh minh họa nhưng mà nhìn không rõ.

Cái này!?

Tưởng Thất Nguyên trừng mắt, anh đọc hiểu được vài chữ nên có thể hiểu được đại ý. Nhưng mà...cha mẹ ời! Hóa ra là song tu, còn là nam nam song tu.

Nhan Nham hóa ra lại rằng trữ thứ sách đòi truy này!!!

Tưởng Thất Nguyên không cần thấy nhìn vào cái ảnh ấy ấy – mới liếc một tí thôi đã mặt đỏ tim đập.

Chuyện này quá sức là hư cấu!

Tưởng Thất Nguyên quăng quyển sách sang một bên, che gương mặt đỏ bừng của mình. Sao lại thế này, anh đây với Nhan Nham khuyh quốc khuyh thành của tỉnh bơ, vì sao lại thấy mấy cái thứ bậy bạ kia lập tức có phản ứng?!

.....

.....

Trong một căn phòng cỡ lớn, bên trong bài trí gọn gàng nhưng vẫn có vẻ ấm áp. Trong đại sảnh là ánh sáng vàng nhạt làm ấm áp cõi lòng, kia là chiếc sofa mà Tưởng Thất Nguyên vẫn hay ngồi, nhưng giờ đây nơi ấy lại trống rỗng, tạo vẻ cô liêu. Nội thất căn phòng vẫn vẹn nguyên như thế, nhưng không khí đã không như xưa, có gì đó thật lạnh lẽo.

Nhan Nham từ phòng bếp đi ra, bên một chai rượu hồng từ tủ lạnh. Đứng ở bên cửa sổ, cậu nhâm nhi ly rượu hồng. Nhấp một ngụm, cảm nhận mỹ vị nơi đầu lưỡi. Đột nhiên, cậu nghĩ ra điều gì đó, lập tức nhìn chăm chăm vào ly rượu, trong nháy mắt, chai rượu trong tay lập tức biến mất.

— Tưởng Thất Nguyên sẽ thích chai rượu lâu năm này.

Nhan Nham nheo mắt, vui vẻ cười, hạ quyết tâm sẽ tìm một ít rượu quý cho Tưởng Thất Nguyên. Tốt nhất là phải chuốc say anh yêu, như vậy mới làm được mấy chuyện ấy ấy ấy ~! Nhan Nham chỉ nghĩ thôi đã sướng rơn lên, khoe miệng cong lên rất lâu. Nhưng cũng rất nhanh, cậu liền trầm mặt xuống.

Cậu nheo đôi mắt xinh đẹp của mình lại, lấy từ túi áo mình ra thiết bị bé như hạt đầu nhỏ. Trên ngón tay tinh xảo của cậu, nó phát ra tín hiệu. Cậu hừ một tiếng, dễ dàng bóp nát thiết bị đó thành bột phấn.

“Quá là ngây thơ đi...”

11. Chương 11: Hoan Tình

Đứng yên trong phòng khách yên tĩnh một lúc lâu, Nhan Nham một lần nữa nhếch môi cười. Cậu cảm nhận được Tưởng Thất Nguyên quả thật đã đụng vào giá sách như cậu dự đoán.

Nếu đã đụng vào vậy thì cứ thế mà làm thôi.

Lúc này Nhan Nham không so đo việc Ôn Triết Đào cố tình phát tín hiệu liên lạc, cậu quay lại phòng ngủ, bước vào không gian tùy thân

Tồn tại không gian tùy thân là do một năm trước, Tưởng Thất Nguyên đưa cho cậu viên ngọc thạch gì đó. Là một viên ngọc hình giọt lệ màu xanh biếc, thật ra cậu không thích nó lắm nhưng là bởi vì Tưởng Thất Nguyên đưa nên cậu vẫn quý trọng vô cùng, luôn đeo trên cổ. Không ngờ một ngày kia, cậu vô tình để máu của mình dính vào mặt ngọc thì khám phá ra không gian tùy thân này.

Đổi mặt vào chốn tiên cảnh tràn ngập linh khí, điều đầu tiên Nhan Nham nghĩ tới không phải là việc phát tài hay là ngọc ra không nghĩ gì cả. Ngay lập tức cậu nhận ra đây là một nhà giam tuyệt diệu, cậu có thể vĩnh viễn đem Tưởng Thất Nguyên giam cầm ở trong này, khiến anh không thể rời đi.

Âm mưu đen tối nhen nhóm từ đó, cậu không cách nào đè nén nó xuống được.

Ý nghĩ giam cầm Tưởng Thất Nguyên làm cậu muốn phát điên.

Nay từ đầu trêu chọc cậu là Tưởng Thất Nguyên, nhưng mà trêu chọc cho đã rồi lại ở bên cậu như người yêu đích thực. Tưởng Thất Nguyên—sao anh ấy dám! Sao lại để cho cậu thích anh mất rồi thậm chí là quá yêu anh thì anh lại trưng ra cái vẻ bình thản, hờ hững.

Nhan Nham không muốn tình cảm cậu dành cho người ta bị phủ phàng vì thế cậu luôn cẩn thận quan sát thái độ của Tưởng Thất Nguyên, lại kinh ngạc phát hiện sâu trong ánh mắt Tưởng Thất Nguyên ngoài việc yêu thích vì dung mạo, thì chưa bao giờ tỏ ra thật lòng thật dạ với cậu. Cái thái độ ấy, biểu hiện ấy không phải là yêu, mà chỉ là hứng thú.

Cậu không cho phép!

Cậu tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra!

Ngày phát hiện ra chân tướng cũng là ngày cậu bắt đầu khởi động không gian tùy thân. Nhan Nham lên kế hoạch – kế hoạch bắt cóc Tưởng Thất Nguyên đến đây. Trong này không có kẻ thứ ba, mọi ánh mắt của Tưởng Thất Nguyên đều đặt trên người cậu, Tưởng Thất Nguyên nhất định sẽ thích cậu.

.....

.....

Tưởng Thất Nguyên thấy nóng toàn thân, chỉ muốn có một tảng băng để hạ nhiệt độ. Nhưng anh bối rối căn nhà gỗ này cũng không phát hiện thứ gì có thể khiến anh tỉnh táo lại. Anh liều lĩnh mở cửa sổ ra, ngoài kia là dòng suối lạnh lẽo, nhưng anh không bước ra được!

Tưởng Thất Nguyên khó chịu, bất tri bất giác ngã lên giường, phần dưới cơ thể anh thẳng tắp, chưa bao giờ nó cương cứng và thẳng tắp đến thế.

Anh thậm chí còn không còn sức đứng lên, chỉ có thể bí bách mà nằm chờ chết. Mà lúc này, không biết làm sao anh lại chạm vào thứ gì đó lạnh lạnh. Như kẻ hóa điên, Tưởng Thất Nguyên bất chấp ôm lấy thứ mát lạnh kia, dùng sức cọ xát.

Mềm mại trơn nhẵn thật thoải mái

Thân nhiệt giảm xuống phần nào, Tưởng Thất Nguyên mới nhẹ nhõm thở dài ra một hơi bình tĩnh ngẩng đầu xem mình vừa cọ vào cái gì. Lập tức thấy một đầu tóc đen – anh ngây người.

“Nhan Nham?”

“Làm sao? Không chào đón em à?” Nhan Nham quay người ôm lấy Tưởng Thất Nguyên, thân mật dùng trán kiểm tra thân nhiệt anh, rồi nhíu mày làm vẻ lo lắng: “Nóng quá, anh yêu sốt rồi sao?”

Tưởng Thất Nguyên vẫn ngây người, nhưng vẫn trả lời theo bản năng: “A, mình tính mang anh đến bệnh viện sao?”

Ánh mắt Nhan Nham tối sầm lại, rồi như nhớ ra chuyện gì, vẻ tàn khốc kia lập tức biến mất. Hai tay đặt lên vai Tưởng Thất Nguyên cậu từ tốn nói: “Không cần, để em giúp mình.” Dứt lời, cậu lập tức kề môi mình sát môi anh.

Kỹ thuật hôn của Nhan Nham không cao siêu, thậm chí còn có phần ngây ngô, cụ thể là làm Tưởng Thất Nguyên thấy có gì đó sai sai. Dù anh và Nhan Nham cũng không phải là chưa bao giờ thân mật với nhau, hơn nữa mỗi lần đều là Nhan Nham chủ động – Trước kia mỗi khi xảy ra chuyện này đều là anh trêu chọc cậu, làm cậu ngượng ngùng hướng anh mà hôn – Nhan Nham khi đó thật dịu dàng, lần nào hôn cũng phải mỹ mãn, nếu không cậu sẽ lập tức lộ vẻ yếu đuối cho anh thấy.

“Mình xem kia là tài liệu về song tu, chỉ cần song tu là giải quyết được vấn đề của mình thôi.” Nhan Nham hơi tách ra, nhìn anh bằng ánh mắt thâm sâu khó lường.

Nụ hôn làm tinh thần Tưởng Thất Nguyên thoải mái hơn, đủ để hồi sức đối đáp Nhan Nham: “Mình có dám chắc không phải mình bày trò?” Nhiều sách như vậy, anh chọn quyển nào lại chọn phải đúng kiểu song tu – lại còn là nam nam song tu! Nghe cứ sai sai thế nào ấy?!

Nhan Nham như đoán được Tưởng Thất Nguyên đang nghĩ gì trong đầu, liền nhướn mày, hừ lạnh: “Em mà có thể không chế được mình thì đã cưỡng bức mình từ đời nào rồi!” Chính vì không khống chế được anh nên cậu mới phải vất vả thế này. Chứ nếu mà khi anh đã nằm gọn trong tay cậu rồi thì...Ahihi.

Nhưng mà Tưởng Thất Nguyên cũng nói có ý định, vừa rồi cậu cũng có an bài một ít, phải nói là tính toán kỹ lưỡng và chuẩn xác. Trong phòng này, ngoại trừ giá sách là trông nổi bật, còn lại là mấy bộ bàn ghế tầm thường không có gì hấp dẫn Tưởng Thất Nguyên.

Cậu chỉ làm một vài thứ mờ ám lên quyển sách, lập tức đạt được kết quả....Tưởng Thất Nguyên không nhìn thấy vẻ mặt Nhan Nham lúc này, đó chính là bóng hình ngày xưa anh say mê, nếu nhìn thấy không biết chừng anh sẽ lại một lần nữa rung động.

Tưởng Thất Nguyên định mở miệng, nhưng nháy mắt cơ thể lại nóng lên, đốt cháy lí trí của anh. Anh không chịu đựng nổi, thân thể tuân theo dục vọng, đôi tay tham lam vuốt ve da thịt Nhan Nham. Anh thấy chính mình xé rách quần áo của Nhan Nham, rồi đè lên người cậu.

Dường như mắt anh đang sung huyết, cảm thấy thật sự khó chịu.

Tưởng Thất Nguyên nghĩ mình sắp hóa điên. Anh tàn nhẫn cắn lên cơ thể Nhan Nham để lại những vết tích tình ái, thậm chí khi hôn Nhan Nham còn như muốn cắn nát môi cậu. Nhưng sự điên cuồng của anh không làm Nhan Nham sợ. Trái lại, Nhan Nham còn phó mặc bản thân mình cho anh, trông vô cùng thỏa mãn.

Tưởng Thất Nguyên sờ soạn không thiếu chỗ nào trên người Nhan Nham, cả hai lần lộn qua lại, nhưng vẫn không lại dục vọng của anh nguôi ngoai. Vì thế anh cầm lấy bàn tay Nhan Nham đặt vào chỗ ấy của mình: “Làm anh thỏa mãn đi!”

Vốn đang rất phối hợp, Nhan Nham đột nhiên trở mặt, cậu nhướn mày, lạnh lùng nói: “Không muốn!”

Tướng Thất Nguyên thở hổn hển, trợn ngược mắt. Đuôi mắt phốt hồng vẫn say mê lòng người như thế, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Tướng Thất Nguyên. Nhưng kể cả bị ánh mắt nhìn thẳng thì lý trí của Tướng Thất Nguyên cũng không trở về, thậm chí biến mất hẳn không thấy tăm hơi.

Anh cầm lấy dục vọng của Nhan Nham, dùng tay thỏa mãn cho cậu. Kỹ thuật cao siêu của anh chẳng mấy chốc đã khiến Nhan Nham cương cứng.

Bộ phận nhạy cảm của cậu rất nhanh bắn ra, Tướng Thất Nguyên trừng mắt nhìn Nhan Nham, lại cầm lấy tay cậu đặt vào chính dục vọng của mình: “Giúp anh nào!”

“Không muốn!” Nhan Nham cự tuyệt.

Tướng Thất Nguyên nổi cáu, gương mặt tuần mỹ cũng theo đó vặn vẹo: “Đ*o gì, muốn gì đây?! Anh đây hầu hạ chú chưa đủ à?!”

“Tiến vào!”

“?”

“Em muốn mình tiến vào trong em!” Nhan Nham dùng chân quấn lấy eo anh, mời gọi: “Tiến vào đi! Quất em đi!”

Đầu Tướng Thất Nguyên “oanh” một tiếng, rồi lại rơi vào điên cuồng. Thứ đàn ông đang ngẩng cao đầu đánh bay mất tia lý trí cuối cùng, anh gào lên một tiếng: “Mẹ nó! Anh không biết cắm vào đâu!!!”

.....

.....

Sau một hồi ân ái nhiệt tình chấm dứt, hai người đều mệt mỏi muốn chết. Nhất là Nhan Nham, hoàn toàn mê man, nhưng mà lúc này, cậu lại khẽ giật người vài cái, từ trên giường ngồi dậy.

Cậu ngóc ra vào giây, sau đó lập tức hồi phục tinh thần. Bên trong nhà gỗ chỉ còn lại Nhan Nham đã rã rời cả người, mà Tướng Thất Nguyên thì không thấy tăm hơi.

—Tướng Thất Nguyên biến mất.

Hết chương 11

12. Chương 12: Không Thể Tha Thứ__

Phòng ngủ sạch sẽ gọn gàng, trên tủ đầu giường còn có những mô hình mô tô màu xanh

Tướng Thất Nguyên trừng mắt nhìn, đến lúc này mới xác định mình đang ở trong phòng Nhan Nham. Anh đờ ra như khúc gỗ, không biết phải làm gì tiếp theo.

...Rõ ràng một giây trước anh còn ở chỗ quái đản kia, tại sao bây giờ lại lạc vào đây? Chẳng lẽ mọi chuyện trước đây đều là một giấc mộng?

Nếu thế thật thì quả là giấc mộng kỳ quái.

Đầu óc còn mông lung, anh tự nhiên thấy cơ thể lạnh lạnh, lúc này mới phát hiện ra mình đang lỏa thể. Ngực chỉ chít dấu vết ngoại trừ mấy dấu hơn ra còn có vết cào cào. Tướng Thất Nguyên cũng không xấu hổ lắm, cứ như thế ngóc ra xem xét cơ thể mình một lần nữa – ORZ – Hóa ra không phải anh nằm mơ.

Đúng lúc này, điện thoại cố định trên tủ đầu giường vang lên.

Tướng Thất Nguyên theo bản năng liền chạy đến nhắc máy, còn chưa cất lời thì đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh quen thuộc: “Tướng Thất Nguyên, anh đang ở bên trong phòng ngủ của Nhan Nham?” Rõ là câu hỏi nhưng qua lối nói của Ôn Triết Đào lại chẳng khác gì câu trần thuật.

Tưởng Thất Nguyên phục hồi tinh thần, kiềm chế kích động trả lời Ôn Triết Đào: “Hi! A Đào, lâu lắm rồi không được nghe thấy giọng của cậu.”

Một thoáng im lặng, giọng Ôn Triết Đào lại bình tĩnh cất lên: “Em không biết Nhan Nham đã làm gì anh, nhưng đúng là bây giờ đầu óc anh đang hơi có vấn đề.”

Tưởng Thất Nguyên: “...QAQ”

“Lúc này, quãng thời gian anh mất tích mới có hai mươi giờ, còn chưa được nổi một ngày.”

Tưởng Thất Nguyên theo bản năng giải thích: “Đây không phải “Một ngày không gặp như xa cách cả ba tháng sao?” Còn nữa, hai mươi giờ cũng gần như một ngày rồi, cậu đừng có mà so đo.” Tưởng Thất Nguyên nói nhăng nói cuội với Ôn Triết Đào, cảm giác như lần nào nói chuyện cùng hắn cũng thế: “Cậu chắc không? Tôi có cảm giác đã là hai mươi tháng trôi qua rồi...”

“Anh thử thuyết phục em xem...”

“Tôi cũng muốn lắm, nhưng tôi không phải là diễn thuyết gia thế giới...cũng không phải là quán quân hùng biện.”

Ôn Triết Đào không muốn cùng Tưởng Thất Nguyên tám nhảm, hắn muốn đi thẳng vào vấn đề hơn. Vì thế hắn thẳng thừng ngắt lời Tưởng Thất Nguyên, hỏi luôn: “Anh đang ở đâu?”

“Một vùng đất không khác gì bồng lai tiên cảnh, có núi, có sông có cá.”

“...”

“Ấy! Còn có rất nhiều đá quý, chỉ tiếc là tôi không chôm được cái nào, không thì đã chia cho cậu, cũng đỡ được một năm tiền lương.”

“...”

“Nhưng mà thật sự rất lạ! Tôi bị hôn mê sau đó tỉnh lại thì thấy mình ở trong phòng Nhan Nham.”

“...”

“Cậu thật sự không tin!” Tưởng Thất Nguyên vốn đang ngồi trên giường nói chuyện với Ôn Triết Đào phải đứng phắt dậy, nhưng sau đó lại lên cơn lười, ôm lấy điện thoại lẩn trên giường.

“Em không rõ bây giờ có chuyện gì xảy ra, nhưng có thể khẳng định nếu Nhan Nham phát hiện anh trốn mất, chắc về sau anh đừng có mơ được tự do.” Ôn Triết Đào lãnh khốc nói “Cho nên anh chịu khó ngoan ngoãn quay lại chỗ gọi là chốn bồng lai tiên cảnh kia, sau đó tìm cách quay lại đây.”

Tưởng Thất Nguyên lúc này mới nhận ra nếu mọi chuyện không phải là mơ thì Nhan Nham đang nằm ngủ ở cái nơi kỳ quái kia. Đã thế tính cách người yêu bé nhỏ của anh còn đang biến đổi. Suy đi tính lại, Tưởng Thất Nguyên cảm thấy bản thân không cần phải ở đây chịu chết.

Vì thế anh quyết định quăng điện thoại đi tìm quần áo mặc.

Tưởng Thất Nguyên và Nhan Nham đã từng ở cùng nhau, thế nên anh không khó để tìm quần áo mình ở đây. Nhưng chưa kịp mừng thì Tưởng Thất Nguyên đã nhận ra điểm bất thường —sao lại thế này, vì cái gì mọi thứ lại mông lung như một trò đùa thế này...Không, nói đúng hơn thì, anh có cảm giác căn phòng này quá chi là bẩn.

Chẳng lẽ khi anh không ở đây Nhan Nham liền tổng cổ người giúp việc đi rồi sao?

Tưởng Thất Nguyên làm mặt , sự tình còn chưa ra đầu vào đầu thì anh đói bụng. Thế nên không còn anh vội chạy đi kiếm ăn—muốn khóc quá, anh đã lâu không được ăn thịt! Nhưng mà, khi Tưởng Thất Nguyên chạy như điên xuống phòng bếp, khoanh khắc mở tủ lạnh ra, cả người anh đều đơ ra —

Sao lại...cái tủ lạnh sao thế này? Mọi thứ đều hồng hết cả!

Có giấy bọc kín giữ thịt tươi sống, nhưng thịt heo đỏ tươi lại lẫn thứ dung dịch gì đó không biết tên. Rau tươi cũng bắt đầu chảy ra những chất lỏng quỷ dị, mở hộp sữa ra là một mùi vị kinh tởm đập thẳng vào

mũi...Tưởng Thất Nguyên muốn khóc quá đi, chẳng lẽ khi anh biến mất hai mươi ngày mà tử lạnh đã tan nát thế này?

Tưởng Thất Nguyên hoảng đến mức no cả bụng.

Anh rầu rĩ lê người về phòng ngủ, muốn tìm ai đó kể khổ kể sở. Nhưng tại chỗ rẽ vào ra khỏi nhà ăn, anh lơ đãng ngẩng đầu- tờ lịch ghi hôm nay là ngày 10 tháng 9. Anh sực như di động của chính mình đã sớm đến mười tháng đi.

Chắc chắn vấn đề không phải ở di động?

[v] Đúng mẹ nó rồi!

Tưởng Thất Nguyên buồn bực đưa ra kết luận. Thật ra anh cũng không dám tin, mọi chuyện diễn ra quá phi lý, không thể dùng khoa học để giải thích. Nhưng anh không thể tự lừa dối bản thân là hoàn toàn chưa có chuyện kỳ lạ này xảy ra.

Chẳng lẽ Nhan Nham có thể sở hữu không gian tùy thân, hơn nữa còn có thể khống chế nó?

Suy nghĩ không thông làm Tưởng Thất Nguyên tìm đến phòng làm việc, định mang những công trình nghiên cứu của anh và Ôn Triết Đào đi. Nhưng mà, giây phút anh đi qua phòng ngủ, phát hiện ra trên giường khi nào đã có người nằm.

Ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ tạo nên vẻ tươi mát, sạch sẽ. Thiếu niên biếng nhác nằm trên chiếc giường màu rượu vang mà phô bày da thịt xanh tím, thoát nhìn nghiêm trọng nhưng cũng khiến cậu trở nên quyến rũ muôn phần. Hai má ửng hồng, nụ cười vương trên môi, cậu bình tĩnh nghe điện thoại.

Phát hiện động tĩnh, cậu ngẩng đầu lên, thấy Tưởng Thất Nguyên liền ngắt kết nối điện thoại.

Tưởng Thất Nguyên bị cậu bắt được lập tức muốn chuồn gấp-nói như thế nào nhỉ? Nếu cách đây vài tiếng trước, anh nhất định sẽ không chột dạ, ngược lại còn cùng Nhan Nham giằng co. Nhưng mà ai bảo anh vừa mới quát con nhà người ta...Mặc dù là bị tính kế, nhưng anh cũng sướng bỏ mẹ ra.

Lại nói, đàn ông một khi mà được thỏa mãn thì trừ khi là thứ máu lạnh thì sẽ có thời gian đối xử tốt với người đã thỏa mãn mình, đại khái là sẽ có hơi mềm lòng với đối phương.

Mà Tưởng Thất Nguyên hiện tại đang rất mâu thuẫn giữa lý trí và con cu – Theo lý thuyết, dù sao anh cũng là nạn nhân, nên có tức giận thì hoàn toàn hợp lý. Những ngấm mấy chuyện mây mưa, nhất là phần giữa háng thì cảm thấy rất chi là sung sướng, Tưởng Thất Nguyên không giận. Không hề giận tí nào, thậm chí vừa mới bêm nhau ngoài trời xong, anh vừa nhìn thấy Nhan Nham lập tức sẵn sàng liều lĩnh quát cậu nháy nữa.

Nhưng mà hết thấy dục vọng của anh bị nụ cười của Nhan Nham làm cho biến mất.

Tưởng Thất Nguyên co rút đồng tử lại – anh phát hiện điều bất hợp lý. Khắp nơi đây đều không có gì ngoài hơi hám và bắn thối, nhưng thời điểm nhìn thấy Nhan Nham, anh lập tức cảm thấy cậu thật tốt đẹp. Ngoại trừ dung mạo khuynh quốc khuynh thành, anh còn tưởng như tiên khí đang vương vất khắp người cậu, khiến anh không kiềm lòng được mà muốn chạm vào cậu.

...Chẳng lẽ chịch có phát mà làm anh yêu lại cậu?

Trong khi Tưởng Thất Nguyên còn mãi suy nghĩ, Nhan Nham cười khê một chút, giọng điệu bình thản nhưng vẫn chất chứa lửa giận: “Vì sao lại bỏ đi?” Đôi mắt thâm nâu xinh đẹp của cậu như có lửa bên trong, cực kỳ áp bức người.

Cậu tỉnh lại cùng với cơ thể đau nhức, không thấy Tưởng Thất Nguyên đâu. Cậu liền dùng thiên nhãn cũng không thấy sự tồn tại của anh tại không gian tùy thân, chẳng thể diễn tả sự phẫn nộ, chấn động của cậu khi đó.

Vì sao anh ấy muốn bỏ đi...Vì sao anh ấy có thể bỏ đi...

Không thể tha thứ!

Tuyệt đối không thể tha thứ!

__Hết chương 12__

Tác giả có lời muốn nói: Do đã uống nước sôi thần thánh. Do đã song tu...

[Đinh! Độ hắc hóa của Nhan Nham lên max, mọi người cố gắng giữ mạng]

Lời của editor: Sau này anh nhà có thể rắc thính muôn nơi, nhưng sẽ end game vs Nhan Nham. Không biết phải vui hay buồn =x=

13. Chương 13: Nhắm Vào__

Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc

Tướng Thất Nguyên lại một lần nữa cay đắng quay lại thế giới này – Nhan Nham ngày đó nhìn anh bằng đôi mắt lạnh lẽo, âm hiểm nhẹ nhàng buông một câu: “Xem ra em đã quá chủ quan” rồi biến mất không thấy dấu. Đương nhiên, Tướng Thất Nguyên cảm giác người biến mất là anh mới đúng, anh lại biến mất khỏi thế gian, một lần nữa bị Nhan Nham đẩy đến nơi này.

Sau đó, Tướng Thất Nguyên cũng phát hiện bản thân đã mất đi khả năng rời khỏi không gian này – mà chẳng biết có phải biến mất không, hay không thể sử dụng. Đối với chuyện này, Tướng Thất Nguyên cũng không cảm thấy bị phần là bao, bởi vì anh đã biết mình phải làm gì

Anh muốn thử thách bản thân xem trong hoàn cảnh ngặt nghèo này có liên lạc được với Ôn Triết Đào.

Đúng vậy, lúc này Nhan Nham đang cấu với anh – mặc dù Tướng Thất Nguyên không biết mình sai chỗ nào. Thế nhưng lúc này cậu lại mang cho anh đủ thứ thiết bị điện tử: máy tính, TV...Để anh thoải mái vui đùa nghiên cứu

Vì thế, Tướng Thất Nguyên không vội tìm đường thoát thân.

Hiện tại anh chỉ muốn liên lạc với Ôn Triết Đào, ý đồ không gì ngoài chứng tỏ bản thân – không lý nào Ôn Triết Đào có thể liên lạc với anh mà anh lại không thể. Hẳn nhiên anh bất mãn với việc Ôn Triết Đào hơn mình nên lập tức chớp lấy cơ hội này để khẳng định lại vị thế.

Nhưng chỗ này lại không có điện, nên trước mắt anh phải tìm cách dụ Nhan Nham ỏi ra đây cái máy phát điện.

Ở trong không gian tùy thân Tướng Thất Nguyên cùng Nhan Nham không làm gì ngoài trừ nện nhau mỗi ngày.

Tướng Thất Nguyên cũng thấy mờ lung, quan hệ hiện tại của anh và Nhan Nham có thể coi là bạn giường, nhưng bị kịch ở chỗ Tướng Thất Nguyên anh đây bị bạn tình của mình giam cầm, không những mất đi tự do mà con cu cũng bị cấm đoán. Tướng Thất Nguyên không biết có bao nhiêu tổn thương, nói về khoản giường chiếu, anh thật sự là loại không giỏi kiềm chế.

Tướng đại thiếu gia là người một khi đã yêu là sẽ một lòng một dạ. Nhưng bạn giường thì không như thế hơn nữa anh cũng không chịu thiệt gì nên cũng không để ý lắm.

Nhưng mà phiền toái ở chỗ thái độ của Nhan Nham rất lồi lõm – hẳn là làm đủ trò để Tướng Thất Nguyên dè dặt ra chịch, đã thế thần kinh Tướng Thất Nguyên lại thô, cứ bị quay như chong chóng thế mà đối phương lại chẳng nói lời nào nên chẳng hiểu cái gì cả? Nhưng Tướng Thất Nguyên nhìn một loạt thủ đoạn đều có cảm giác như Nhan Nham có thâm thù đại hận với anh.

Bất chấp anh có đồng ý hay không cứ thế đem người giam lại, nhìn thế nào cũng không giống tình cảm yêu đương thông thường.

Hơn nữa mỗi lần Nhan Nham xuất hiện cũng chỉ cùng anh lên giường sau đó sẽ lập tức biến mất không thấy tăm hơi đâu, cảm giác như anh đang bị biến thành công cụ tiết dục, chơi chán rồi bị vứt đấy...Tưởng Thất Nguyên đối với chuyện này cũng thấy thường thôi, bạn giường thì cũng đến thế là cùng, quần lầy nhau trên giường, phê quá thì nói vài câu tình tứ — Anh cũng đối với Nhan Nham như vậy, lúc lên giường cũng nói vài câu âu yếm cho vui.

Đối với mấy chuyện này Tưởng Thất Nguyên cũng không để trong lòng nữa, hiện tại anh toàn tâm chú ý đến thí nghiệm của mình, còn về đồ động kinh Nhan Nham kia – anh lười quản

.....

.....

Tâm trạng của Tưởng Giang gần đây rất không ổn.

Mặc dù gương mặt của cậu lúc nào cũng trông lạnh lùng như thế, nhưng người thân quen đều cảm nhận được, Tưởng Giang đang rất không ổn.

Biểu hiện này xảy ra từ khi Tưởng Thất Nguyên mất tích – dù cậu đã nỗ lực ém mọi chuyện xuống, như mẹ của cậu không biết lấy được tin tức từ đâu liền lập tức mở đại tiệc ăn mừng.

Mẹ cậu thật ra vô cùng ghét Tưởng Thất Nguyên, điều này cậu biết rõ cũng tự hiểu rằng dù cậu có cố gắng thế nào thì mẹ cậu cũng không nguôi ngoai sự hiềm khích dành cho Tưởng Thất Nguyên. Tưởng Giang không hiểu vì sao mẹ lại căm ghét như vậy – cứ coi như vì vị trí nam trưởng đi, nhưng cái vị trí ấy hiện tại cũng vô dụng, cha đã quyết định cậu sẽ trở thành người thừa kế...

Tưởng Thất Nguyên mất tích hai tháng

Tưởng Giang kinh ngạc nhìn lịch trên bàn, còn bảy ngày nữa là sinh nhật Tưởng Thất Nguyên – những năm trước, cậu đều tặng Tưởng Thất Nguyên một món quà do chính cậu tự làm, ít ra có thể nhận được từ Tưởng Thất Nguyên một nụ cười sáng lạn. Đó là lý do cậu luôn mong chờ đến sinh nhật anh.

Nhưng giờ Tưởng Thất Nguyên không thấy đâu.

Tưởng Giang trầm mặc, môi mím chặt. Cậu đổ cả một gia tài đi tìm tung tích Tưởng Thất Nguyên, nhưng mọi thứ đều vô vọng. Trước mắt có thể biết, theo như lời cô gái nhận lệnh theo dõi – Tưởng Thất Nguyên đột nhiên biến mất một cách kỳ lạ. Từ phía Ôn Triết Đào thì biết được – Thất Nguyên đang ở chỗ của Nhan Nham.

Tưởng Giang hoang mang, lần đầu tiên cậu hoảng sợ như thế, không biết bản thân đang làm gì. Cậu đã phái người đến kiểm tra phòng ở của Nhan Nham, nhưng cũng không thấy hình bóng Tưởng Thất Nguyên.

Gần đây cậu thu thập được một chút thông tin bất thường, mỗi ngày Nhan Nham đều mua rất nhiều đồ ăn cùng với bát đĩa, nhưng sau khi họ lục soát thì phát hiện số lượng bát đĩa không tương xứng. Bên trong tủ quần áo của Tưởng Thất Nguyên cũng thiếu rất nhiều bộ. Mà theo dõi Nhan Nham cũng phát hiện rất nhiều – thời gian gần đây, tư thế đi đứng của Nhan Nham rất kỳ quái.

Nhưng điều đó thể hiện điều gì? Thể hiện Tưởng Thất Nguyên đang bị Nhan Nham giam cầm – nhưng điều này cậu đã biết từ lâu, chỉ có trở ngại duy nhất là – Cậu không tìm thấy Tưởng Thất Nguyên ở nơi nào! Biệt thự nhà Nhan Nham dù lớn đến mấy nhưng vẫn chỉ có bảy tầng, không phát hiện ra phòng bí mật nào cả...

Tại thời điểm Tưởng Giang trầm tư, thì bên ngoài đột nhiên âm ỹ.

Tiếng bước chân hỗn độn, tiếng nói chuyện huyên náo, tiếng cha nghiêm khắc răn dạy, đủ thứ tạp âm hòa quyện lại làm cho Tưởng Giang phải cau mày. Nhưng kể cả thế, cậu vẫn không muốn đứng lên tìm hiểu sự việc, gần đây cậu không muốn nhìn thấy mẹ mình.

Nhưng mà, Tưởng Giang là thứ nam trong nhà, trong nhà xảy ra chuyện thì cậu không thể không đứng ra giải quyết. Chỉ chốc lát sau, phòng hắn đã có người gõ cửa. Âm thanh nóng nồm của Vương mục truyền vào: “Nhị thiếu! Nhị thiếu, mau ra đây! Cha cậu gọi cậu kia!”

Tưởng Giang bắt đầu thở dài một hơi, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở cửa phòng xuống lầu cùng Vương mục. Tình hình dưới lầu thực ra cũng không quá loạn, nhưng cũng không tốt đẹp gì cho cam. Bác sĩ gia đình cau mày cùng cha cậu nói chuyện, người hầu run rẩy đứng một bên, bình hoa vỡ tan tác trên mặt đất, nhưng không có ai có can đảm đứng ra dọn dẹp.

“Cha.” Tưởng Giang thản nhiên nói.

“Mày còn biết đường chườn mặt ra!” Tưởng phụ tức giận đứng lên, nghiêm khắc nhìn cậu, lớn giọng nói: “Mày có biết mẹ mày đang bệnh sắp chết không?”

Tưởng Giang sững sốt: “Hôm qua mẹ còn khỏe mà?”

Sắc mặt Tưởng phụ trầm xuống: “Cha cũng biết mẹ con đang khỏe, nhưng sáng hôm nay bà ấy ra ngoài dạo phố, đột nhiên bị hôn mê phải vào bệnh viện!”

Dư thúc đứng một bên nói: “Hơn nữa tình hình của Tưởng phu nhân thật sự kỳ quái, trên người hoàn toàn không có vết thương nào, nhưng tinh thần bị tổn thương rất nghiêm trọng... Đây là bệnh hiểm nhưng có thể điều trị bằng thuốc X, tối thiểu nó có thể hỗ trợ cho não bộ của phu nhân.”

“Nhưng vấn đề hiện tại là...” Ánh mắt Tưởng phụ lạnh lẽo, lãnh khốc hỏi: “Con biết anh trai con ở đâu không? Nó với cái thằng tên Nhan Nham là có chuyện gì với nhau?”

Tưởng Giang lắc đầu.

“Cha không biết thằng nhãi Nhan Nham giỏi giang cỡ nào, nhưng cũng đủ nhận ra nó đang chia rẽ giáo vào chúng ta. Người của công ty ta không thể mua được thuốc của công ty dược Thất Ngạn – Con nói xem, không phải anh trai con ở sau gậy đây? Cái thứ nghiệt tử ấy...”

Hết chương 13

Tác giả có lời muốn nói: Có hơi tra công x bệnh đa nghi độc chiếm mỹ thụ x lạnh lùng muộn tao si hán thụ... Đây là dựa trên văn án, nhưng khi bắt tay viết thì phát hiện đây là tình tay bốn QAQ Lệ rơi đây mắt.

Trước mắt cứ cho Nhan Nham cầm trích cục diện, đến khi em nó thành công liền lật ngược thế cờ, ngược thụ sml luôn.

14. Chương 14: Làm Ruộng

Thời tiết ở đây ngày càng ôn hòa, vùng đất cứ tưởng sẽ mãi một màu xanh dĩ vãng bây giờ đang chuyển sang màu vàng ươm. Gió thổi đều đều, lúa mì đã đến lúc thu hoạch, hạt ngũ cốc bạt ngàn tạo nên quang cảnh hấp dẫn. Tưởng Thất Nguyên rảnh rảnh chống cằm ngồi xếp bằng hai chân trên ngọn đồi, gương mặt được vẽ thật vạm vỡ chán chường.

Dạo này việc anh hay làm nhất là xúng xính quần áo – Nhan Nham mang đến rất nhiều quần áo cho anh để thay đổi. Toàn kiểu dáng mới mẻ, độc đáo khi Tưởng Thất Nguyên mặc lên càng trông khí chất muôn phần. Nhưng tất cả đều nát hết bởi cái mũ rơm lạc quẻ trên đầu anh – một cái mũ rơm không ra mũ rơm.

Tưởng Thất Nguyên tùy tiện lấy cỏ dại ven đường mà thắt nút lại, nhìn rất lộn xộn, chiếc mũ rơm đội trên đầu anh thùng lỗ chỗ, xấu không tả nổi. Sau vài biến cố xảy ra, anh phát hiện ra này – sinh mệnh của thực vật nơi đây có sức sống thật căng tràn, Tưởng Thất Nguyên thử nhổ thật nhiều cỏ, dưới ánh nắng chói chang chúng không hề héo úa, thậm chí hơn mười hay hai mươi ngày sau, chồi non đã mọc lên, xanh tươi đẹp đẽ, mê hoặc lòng người.

Cho nên muốn chế tạo mũ rơm đâu có dễ dàng gì.

Không chỉ có mũ rơm, bên người Tưởng Thất Nguyên còn có một cái cuốc, xa xăm một chút, là cánh đồng vàng ươm thẳng cánh cò bay, còn có bù nhìn – có lẽ là con bù nhìn duy nhất trên thế giới này mặc hàng

hiệu, đôi mắt là hai viên ngọc thạch...Đương nhiên, con bù nhìn này cũng có vấn đề, bởi được làm bằng gỗ cây nơi đây nên phảng phất quanh nó luôn có chút sức sống kỳ diệu tồn tại.

Tướng Thất Nguyên nhìn khắp núi đồi xanh ngắt, trút ra một hơi thở dài nặng nề: “Ai.”

Bộ dạng anh nông dân cần mẫn này là áo? Anh không phải đang làm thí nghiệm phát tín hiệu ra thế giới bên ngoài sao? Anh không phải muốn cùng Ôn Triết Đào phân tài cao thấp sao?

Để trả lời hết các câu hỏi phải quay ngược lại mười ngày trước.

Mười ngày trước Tướng Thất Nguyên rốt cuộc cũng phát ra được một tín hiệu, tuy rằng thật sự khổ sở, tín hiệu cũng rất kém, nhưng nói gì cũng ra kết quả. Đương nhiên đây chỉ là khởi đầu, nếu thí nghiệm thành công thì kết quả còn mỹ mãn hơn nữa.

Anh tiến hành phân tích tín hiệu, máy tính hoạt động hết công suất nhưng làm sao cũng không thu thập, xử lý được tín hiệu. Thoạt nhiên Tướng Thất Nguyên nghĩ phần mềm này chưa đủ hoàn hảo, đang muốn cải thiện một chút thì thấy Nhan Nham vốn đang đứng từ xa nhìn anh mỉm cười đột nhiên thay đổi nét mặt

Sau đó từ túi áo ném ra một vật nhỏ.

Tướng Thất Nguyên nhìn vật nhỏ bé hình cầu đầy, ngây ra một chút, liền nhanh chóng lấy ra điện thoại di động. Đang muốn xem để kiểm tra, thì đột nhiên một bàn tay vươn ra nhân lúc Tướng Thất Nguyên không phòng bị mà cướp lấy.

“Trả lại cho anh.”

Nhan Nham không để ý đến Tướng Thất Nguyên, tự ý mở điện thoại anh kiểm tra nội dung. Càng xem sắc mặt Nhan Nham càng trở nên khó coi, cuối cùng trở nên âm trầm đến dọa người.

Tướng Thất Nguyên đối với chuyện này không có cảm giác gì, chỉ biết lao đến cướp lại điện thoại của mình. Nhưng mà không biết tại sao, từ lúc Nhan Nham đụng tới điện thoại di động, trong nháy mắt cả người anh trở nên cứng đờ, hoàn toàn không thể nhúc nhích được. Dù anh liều mạng chống cự thì thân thể cứ như chết đứng tại chỗ, chỉ có thể nhìn về phía Nhan Nham, hy vọng cậu trả lại điện thoại cho anh.

Nụ cười nhẹ trên môi kia của cậu cũng đủ biết là Ôn Triết Đào ra tay.

Phía Ôn Triết Đào được trang bị đầy đủ như thế, chẳng phải quá dễ để phát hiện ra tín hiệu sao? Tướng Thất Nguyên cực kỳ tin tưởng Ôn Triết Đào, cho nên anh lập tức muốn lấy điện thoại di động kiểm tra xem, nếu thật sự có thể liên lạc cùng nhau, anh nhất định phải trách móc A Đào một phen, còn cái việc phân tài cao thấp kia cứ tạm thời lờ đi đã.

Nhưng Tướng Thất Nguyên còn chưa kịp mừng thì thứ trên tay Nhan Nham đã biến thành tro tàn...

[v] Ế?!

Tướng Thất Nguyên trợn tròn mắt – ORZ, anh sao lại quên mất thằng ghệ cũ của mình bản chất là đứa khó ở quanh năm suốt tháng. Một cái miết mạnh lên di động, chiếc điện thoại iphone lập tức biến thành bột phấn, ngón tay thuần khiết buông xuống, bụi bay lất phất giữa thình không, hoàn toàn biến mất...

“Thật sự được lắm.” Nhan Nham miết lên thứ hình cầu xám bạc nhỏ bé, ngay tại trước mặt Tướng Thất Nguyên, lập tức dùng sức, vật nhỏ kia lập tức biến thành bột phấn... “Em không ngờ kể cả khi đã đem mình đến nơi này thì mình với thằng kia vẫn còn liên hệ thân thiết như thế.”

Di động hiển thị hơn mười tin nhắn đến, tất cả đều là của Ôn Triết Đào.

Tướng Thất Nguyên bây giờ mới có thể cử động, anh trợn mắt nhìn, tiếc nuối nhìn bột phấn đang lất phất bay, sau đó mới quay đầu giận dữ nhìn Nhan Nham: “Này! Đó là chuyện riêng của anh với A Đào!”

“Em ở bên mình lâu như thế mà cũng chưa thấy mình khó chịu như thế cả.” hai mắt Nhan Nham ai oán, đầy phiền muộn nhìn Tướng Thất Nguyên.

Tướng Thất Nguyên lại , anh cảm giác đầu óc Nhan Nham thật sự có vấn đề. Có oan uổng cho cái thân anh không?! Nhớ cái hồi vẫn còn kết Nhan Nham nổ đĩa, anh 24/7 đều gửi tin nhắn quấy rối cậu, thậm chí

còn hơi biến thái. Tuy rằng sau này không còn hợp tính Nhan Nham, tin nhắn ân cần hỏi han cũng theo đó giảm bớt...

Nhưng nói anh là loại phụ bạc là đ*o được!

Quan trọng hơn nữa là biểu hiện “mát rượi” hiện tại của Nhan Nham là làm sao?! Không phải mới đây còn là loại cuồng bạo, âm trầm cường đoạt thanh niên sao? Giờ sao tự nhiên lại biến thành nữ chính trong truyện Quỳnh Dao. Muốn anh đập lòi mà chết à?!

“Em nghĩ sắp đi đến giới hạn chịu đựng rồi.” Nhan Nham buông ra một câu không đầu không cuối, sau đó nở nụ cười như có như không nhìn Tưởng Thất Nguyên – Cơ thể anh đột nhiên cứng đờ, không thể cử động. Cậu vươn tay, vuốt ve gương mặt anh, đồng thời lấy ra một đồng hồ phát tín hiệu: “Em không quản mình nữa đâu.” Nhan Nham nói.

Tiếp đó, Tưởng Thất Nguyên lại thấy trước mắt là những bụi phấn lơ lửng không trung.

Tưởng Thất Nguyên vô cảm trước cảnh tượng này, không tức giận nhưng cũng chẳng vui mừng. Anh chợt nhận ra bản thân lãnh cảm với mọi hành động của Nhan Nham – ngoài trừ mỗi khi Nhan Nham lại cái hành động song tu quái đản gì đó, bằng không anh thậm chí không cần sự tồn tại của Nhan Nham, có thể tự mình thỏa mãn.

Chỉ là lần này khác với bình thường, trước đây Nhan Nham có làm gì thì anh cũng đều bình tĩnh đối diện không hề nao núng. Hai mắt anh nhìn chăm chăm vào Nhan Nham, cảm giác mê man biến mất, cảm giác với Nhan Nham chỉ có lạnh lùng và hờ hững.

Ngay lúc đó, anh phát hiện sự thay đổi trong cơ thể mình, cảm giác nhẽ bẫng như muốn bay lên vậy. Nhưng rồi chính anh cố gắng đè nén cảm giác ấy xuống, anh thần nhiên nói: “Đang tìm cách làm anh không thể thoát đi?”

Nhan Nham mỉm cười gật đầu.

Tưởng Thất Nguyên nhìn quanh, bình thần nói: “Cũng tốt, dù sao anh nghĩ A Đào không khá đến mức ấy, chắc là phải bỏ cuộc thôi. Nhưng nơi này thật sự rất nhàn nhàm, mình có nghĩ nên làm gì đó vui vui co anh không? Để anh đỡ phải nghĩ đến A Đào, muốn tìm cách thoát đi.”

...

...

Đây là nguyên nhân gần đây Tưởng Thất Nguyên suốt ngày quần quăn áo áo.

Nhan Nham thỏa mãn yêu cầu của Tưởng Thất Nguyên, mang về một đồng hạt giống cho anh. Thời điểm bắt đầu, Tưởng Thất Nguyên còn hơi kích động. Cảm giác yên bình thôn quê không tả nổi – tiếng lòng Tưởng đại thiếu gia vang lên trong lòng.

Nhưng khi Tưởng Thất Nguyên khai hoang, gieo mầm, làm xong việc thì ngả lưng xuống bãi cỏ tưởng tượng cuộc sống của mình sau này – mỗi ngày chăm bón cẩn thận, sau đó mùa thu bắt đầu thu hoạch.

Tưởng Thất Nguyên cười ha hả đi vào giấc mộng, nhưng thời điểm tỉnh lại, bị cảnh tượng trước mắt dọa cho phát hoảng. Trước mắt anh là cả một cánh đồng thẳng cánh cò bay, choáng ngợp cả vùng trời.

Ngày hôm sau gieo mầm lại thì ngay buổi tối hôm ấy lập tức đâm chồi nảy lộc.

Tưởng Thất Nguyên quả thật muốn bùng cháy, quá trình cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến trong anh chỉ còn đọng lại duy nhất cảm giác...cảm giác mệt thấy mẹ QAA

15. Chương 15: Bí Mật Nhỏ__

Đã mười ngày không nhìn thấy Nhan Nham

Tướng Thất Nguyên thanh thoi bơi trong hồ nước, tự nhiên nghĩ như thế. Lại nói, nếu không phải anh hiện tại quá rảnh rỗi thì chắc chắn không buồn nghĩ đến chuyện Nhan Nham đã biến đi đâu suốt mấy ngày – Mặc dù thế giới thực mới chỉ mới mười tiếng trôi qua.

Trước đây cứ khoảng hai ngày thì Nhan Nham lại đến, bây giờ lâu như vậy không xuất hiện không biết thế giới bên ngoài đang xảy ra chuyện gì? Trong thâm tâm Tướng Thất Nguyên suy nghĩ, đồng thời cũng thấy mừng thấy vì không phải gặp cái giống khó ở kia. Chỉ là giữa nơi một mình này, lại lẻ loi một mình đứng là không khỏi cảm thấy cô đơn.

Nhìn lại thì anh chẳng có gì để làm trong thế giới của Nhan Nham, ngửa mặt lên trời cúi mặt xuống đất cũng chẳng tìm thêm được điều gì đặc sắc. Nước suối của thế chữa bệnh, đất có thể tự cho hạt giống sinh sôi nảy nở, trong nhà gỗ thì có cả một giá sách quý...Thời điểm không có Nhan Nham, Tướng Thất Nguyên nghiêm nhiên trở thành chủ nhân nơi này, nhưng chỉ lượn như cá cảnh, chỉ biết thăm thú nơi này – cái nơi tù túng này.

Không biết liệu còn cơ hội trở lại thế giới thực tại.

Lần đầu quát Nhan Nham, anh liền biến mất theo cách thật nhiệm màu, sau đó thật sự biến mất. Đương nhiên, khi đó trong đầu chỉ thấy những điều kỳ diệu, không để ý được chuyện khác. Nhưng hôm nay ngồi nghiêm túc nghĩ lại, anh dần ngờ ngợ nhận ra nguyên nhân cốt lõi của việc thoát khỏi không gian tùy thân.

Tướng Thất Nguyên kiên nhẫn đọc các văn cổ một lần nữa, đại khái tìm ra nguyên nhân—đây là một không gian tu tiên, thừa thừa linh khí, thích hợp để gieo trồng thảo dược, người ở bên trong quá lâu, cơ thể tự động phản ứng với linh khí.

Hóa ra tu tiên là có thật

Tướng Thất Nguyên dựa vào đá ngọc, nhìn trời xanh, cảm thấy không tin vào những điều trước mắt.

Anh đã từng nghe về tư tiên, nhưng mà điều đấy chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết. Hiện giờ bước ra ngoài đời thực này, anh không biết phải đối diện với sự cố ngoài ý muốn này thế nào.

Tướng Thất Nguyên đang ngẩn người, đột nhiên thân thể không hiểu sao lại như có dòng nước ấm chảy qua, một cảm giác khó chịu tê dại khiến anh thở dài một hơi. Khi lấy lại được bình tĩnh, anh thẳng lưng nhìn một vòng quay thì không thấy bóng dáng Nhan Nham đâu cả.

Không cần Nhan Nham, tại sao thân thể anh lại tự nhiên có phản ứng?

Tướng Thất Nguyên nhíu mày, mỗi khi làm tình với Nhan Nham, thân thể anh sẽ cảm thấy kỳ lạ. Chỉ cần sự xuất hiện của Nhan Nham thôi cũng làm tâm sinh lý anh biến đổi, một cái nhướn mày của cậu cũng khiến anh đánh mất lý trí điên cuồng muốn chà đạp cậu, nghĩ kỹ ra thì chuyện này đúng là không ổn? Tuy rằng anh tự an ủi rằng được chịch free là chuyện cũng tốt, thế nhưng tại sao lại chỉ thấy Nhan Nham là anh đã nóng hết cả người? Nếu đơn thuần là vì dục vọng, thì chỉ cần sau hai ngày nhìn thấy Nhan Nham, anh đã thừa sức đè cậu ra nện.

Việc quái gì phải tốn công tốn tính, làm cậu vui.

Đột nhiên, Tướng Thất Nguyên nghĩ ra điều gì đấy. Anh nhắm mắt hồi tưởng lại bài trí của căn nhà gỗ, nháy mắt anh lập tức xuất hiện ở nơi mình nghĩ đến. Tướng Thất Nguyên mặc kệ bàn ăn đang thịnh soạn bữa ăn, đi thẳng để giá sách lấy ra một quyển ở đấy.

Mỗi trang sách dày đặc ký tự.

Tướng Thất Nguyên nhếch môi mỉm cười – hiện tại anh đã có thể đọc hiểu nội dung trong sách.

...

...

Nhan Nham nở nụ cười nhìn đám công nhân viên, họ mặc quần áo y hệt nhau vác theo hết thùng này đến thùng khác, những gì bị mang ra đều bị ném phủ phàng vào kho rác. Những thứ đồ công nghệ cao kết hợp với đồng rác rưởi hôi tanh, tạo thành một thứ hết sức kinh khủng.

Ôn Triết Đào mặc quần áo lao động màu trắng, đeo găng tay. Hắn lạnh lùng đứng lặng một bên, trên mặt không chút bất mãn. Như thể người bị đuổi đi không phải là hắn, văn phòng đang bị phá hủy cũng không phải của hắn.

Nhan Nham cầm lấy báo cáo nghiên cứu, cổ ý giơ lên trước mặt hắn: “Chả có cái nghĩa lý gì, tốt nhất nên thiêu bỏ.” Sau đó đem báo cáo vứt xuống đất, một công nhân nhặt lên, ném vào lò đốt rác, nháy mắt mọi thứ biến thành tro tàn.

Ôn Triết Đào lạnh lùng, hoàn toàn không chú ý đến động tác của Nhan Nham.

“Đau lòng sao?” Nhan Nham nhếch môi cười: “Cơ bản tao cũng không định làm đến cùng thế này. Phòng làm việc cũng Thất Nguyên, định trong thời gian anh ấy không có ở đây, tao có thể thay anh ấy bảo vệ nó. Thế nhưng tao nhận ra không phá hủy nơi này khiến tao thật sự bất an. Bởi vì mày làm tao thấy rất khó chịu.”

Ôn Triết Đào nhìn Nhan Nham đáp: “Đồ điên.”

Nhan Nham sững sốt một chút, sau đó cười đến sáng lạn: “Điên? Không sai, tao điên thật. Có lẽ bệnh của tao gọi là “hội chứng thêm khát Tưởng Thất Nguyên”. Nói như thế mày nghe cay lăm đúng không? Theo tao được biết, văn phòng này là tâm huyết bao lâu của mày.”

Ôn Triết Đào thản nhiên mỉm cười, nói: “Tao cũng chỉ là chạy việc vặt thôi.”

“Mày muốn nói gì tiếp đầu? Mày định nói Tưởng Thất Nguyên kỳ thực rất quan tâm phòng nghiên cứu này, tao lại phá hủy nơi này để chọc giận anh ấy?” Nhan Nham cười lạnh một chút. Kinh thường nói: “Thất Nguyên chưa từng tham dự quá sâu phòng nghiên cứu này, cũng như không quen biết người nơi này, cùng lắm chỉ là đổ một chút tiền vào đây, nơi này có được chỉ là do một phút nhàn chán của anh ấy...Đương nhiên, tao không phủ nhận anh ấy vì mày mà làm ra nơi này, dày công đào tạo mày được như ngày hôm nay.”

“Mày biết mẹ của Thất Nguyên là ai không?” Ôn Triết Đào đột nhiên chuyển hướng đề tài.

“Đương nhiên.”

Ôn Triết Đào không tin, hắn hoài nghi nhìn Nhan Nham, chậm rãi nói: “Mày khẳng định Thất Nguyên kể cho mày nghe về mẹ anh ấy? Mày cũng lăm biết tên bà ấy thôi, thông tin khác chắc cũng chỉ là lén điều tra sau lưng anh ấy...Chắc chắn mày chưa bao giờ nghe chính miệng anh ấy kể về mẹ.”

Ánh mắt Nhan Nham giá băng: “Mày khoe khoang chuyện này với tao để làm gì?”

“Không, tao chỉ muốn cười vào mặt mày – cười cho cái sự ngu xuẩn nhưng tưởng mình hay lăm.”

Nhan Nham siết chặt nắm tay, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Thậm chí, trong con người cậu còn nổi lên những sợi tơ đỏ. Song cảnh tượng ấy nhanh chóng biến mất, đôi mắt cậu lại thâm nâu, lay động lòng người, chỉ là vẻ quẫn rũ ấy lại trở nên mỹ miều hơn bởi lệ khí: “Nhưng mày không biết...”

“Tự xưng là yêu Thất Nguyên, nhưng lại không hiểu nổi anh ấy.” Ôn Triết Đào không chút do dự ngắt lời Nhan Nham, khí thế lúc này của hắn không thua kém gì cậu: “Thất Nguyên có tiền, mất chục triệu với anh chẳng là gì rồi, nhưng mày tính sai một bước.”

“—kia không phải tiền của Tưởng Thất Nguyên, mà là mẹ của anh ấy. Mà Tưởng Thất Nguyên từ khi lọt lòng đã rất yêu mẹ của mình!” Ôn Triết Đào thản nhiên nói: “Mày ảo tưởng trong lòng anh ấy rằng mày hơn cả mẹ anh sao? Nếu thật sự như vậy thì mày sẵn sàng chuẩn bị cho lửa giận của anh ấy đi.”

Sắc mặt Nhan Nham trầm xuống, sau đó lại khôi phục bình thường. Cậu hừ lạnh: “Nực cười!” Tưởng Thất Nguyên bị bệnh luyến mẫu? Cậu cùng anh ở chung hai năm, cậu đã cho vô số người điều tra anh đều không phát hiện điều gì – một chút manh mối cũng không có.

“Mày được phép chọn không tin.” Ôn Triết Đào tháo kính ra, để lộ cặp mắt xé đầy sắc sảo. Hắn thuận tay ném cặp kính thẳng vào xe rác.

“—Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

16. Chương 16: Nỗi Giận

Tướng thiếu gia tan nát cõi lòng

Tướng Thất Nguyên nghiên cứu kỹ lưỡng quyển sách trên tay, nội dung làm anh thấy tổn thương cực độ — dễ gì phát hiện ra bí kíp tu chân, nhưng lại bẽ bàng khi biết mình không có căn tu...Điều này làm anh thấy cay đắng sâu sắc.

Anh còn ảo tưởng bản thân có thể thăng thiên thành tiên, ở trên cao nhìn bọn A Đào đứng phoir nằng!

Thôi coi như anh vô phúc không có thiên phú, không thể thăng thiên, nhưng ít ra anh có thể thông qua con đường tu tiên mà rời khỏi nơi chết giẫm này. Ngày ngày tháng tháng bị giam cầm ở đây đâu phải chuyện sung sướng gì...Quyết không bỏ cuộc, Tướng Thất Nguyên ném quyển sách trong tay, tìm những quyển khác bắt đầu nghiên cứu, nhưng càng đọc lại càng muốn hộc máu...

Khoan đã!

Tướng Thất Nguyên ngẩng ngẩng của người, anh nín thở, chậm chậm lật từng trang sách — hình như là phương pháp tu luyện gì quen quen...[một đời một kiếp bên nhau mãi mãi: song tu]

Mỗi lần nhìn thấy cái chữ này anh đều cảm giác...một cảm giác rất ngu người. Nhưng dù bị, anh vẫn kiên trì đọc. Nhưng mà anh nhận ra anh không có can đảm đọc loại sách này,sợ mỗi lần đọc nó anh đều cương cứng hết cả lên. Nếu Nhan Nham ở đây chắc chắn anh sẽ lại mất hết lý trí, dề cạu ra mà nện.

Nhưng mà hóa ra mọi chuyện không như anh nghĩ, có lẽ bởi vì nó chỉ đơn thuần là giới thiệu cơ bản về song tu công pháp, không có theo cái gì mờ ám làm Tướng Thất Nguyên mất đi lý trí. Nhưng mà, một thoáng đọc lướt qua, Tướng Thất Nguyên phát hiện, kể cả không có cái thứ mờ ám gì thì riêng nội dung đã làm anh sợ vãi...

Truyện kể ngày xưa có một em gái nọ rất yêu chồng mình, nhưng người chồng lại vô cùng lăng nhăng, mỗi tháng đều cưới thêm vợ mới. Em gái không cam lòng, dày công nghĩ ra một bộ song ty công pháp để cùng đức lang quân tu luyện, bởi vì công pháp quá tuyệt vời, hai vợ chồng họ hạnh phúc mãi mãi về sau — đó chính là [Tình nhân trọn đời trọn kiếp]. Vốn dĩ không tên, nhưng vì lý tưởng cao đẹp của cô gái ấy, người đời sau mới đặt cái tên như vậy

Đến thời điểm này, Tướng Thất Nguyên nhíu mày, hóa ra gái nó cùng thằng ghê song tu, nhưng tại sao mỗi trang đều là đàn ông cùng đàn ông hài hòa với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cảnh.

—Sau này, con cháu của cô gái có được bản công pháp. Nhưng thốn ở cái đó là con trai mà cậu ta lại đi chết mê chết mệt một cậu trai khác, đau hơn nữa là người ta lại không thích cậu...cậu không cam lòng thấy tổ tiên cậu được song tu cùng người mình yêu mà cậu không được, nhưng công pháp không phù hợp cho hai người đàn ông nên công quyết định sửa lại — sau này đó chính là [một đời một kiếp bên nhau mãi mãi: song tu]

Nhưng nảy sinh ra vấn đề rất quan trọng!

Quan trọng là — người đàn ông mà cậu trai đó yêu dù thế nào cũng không có một chút rung động với cậu, từ đó mới sinh ra cái gọi là ma tu, bản chất hung tàn, đã hắc hóa công pháp song tu mạnh lên bội phần. Thể hiện sự si mê đến nhường nào, tàn nhẫn đến mức nào, biến thái đến mức nào.

Hai người gần bó không rời, dục vọng chỉ có thể khơi gợi bởi đối phương, trong mắt chỉ có nhau, vĩnh viễn không bao giờ lạnh nhạt...không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng sẽ chết cùng khắc cùng giây...Dù không ở bên nhưng luôn cảm nhận được sự tồn tại của người kia, quyền luyến người kia hơn hết thấy.

Nếu cùng người khác làm chuyện hoan ái, chắc chắn sẽ nổ xác bỏ mình!

...

Tưởng Thất Nguyên trợn tròn mắt, thôi ăn lol rồi! Cái chết mẹ gì thế này?! Chẳng lẽ anh chính thức bị Nhan Nham trói buộc cả đời?

“Anh rốt cuộc cũng phát hiện ra...” Thời điểm Tưởng Thất Nguyên đang đứng ngây ra, phía sau anh lập tức truyền ra âm thanh u ám. Tưởng Thất Nguyên máy móc quay đầu lại, chỉ thấy Nhan Nham đã ngồi chễm chệ trên ghế từ bao giờ, cậu mặc áo sơ mi kẻ sọc màu trắng, gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười dịu dàng: “Anh rốt cuộc cũng phát hiện ra.” Cậu lặp lại.

Tưởng Thất Nguyên gấp sách lại, xoay người hỏi: “Nhan Nham, mình cuối cùng gì đây?”

“Em muốn làm gì? Không phải mình là người hiểu rõ nhất sao?”

Tưởng Thất Nguyên muốn cùng Nhan Nham chơi trò đoán mò nữa. Anh cau mày, nhìn từ đầu đến chân Nhan Nham: “Tôi nghĩ cậu biết tôi ghét nhất cái gì.”

Nhan Nham vẫn giữ vẻ bất cần, nhún vai nói: “Anh ghét nhất là bị người khác uy hiếp.”

Tưởng Thất Nguyên hít một hơi thật sâu, muốn dẹp mọi phần nộ bùng phát. Nhưng thực tế anh không oán hận – anh không thể nổi giận với cậu, thậm chí cảm giác mệt mỏi với cậu cũng biến mất, có lẽ đây là do ảnh hưởng của công pháp.

Nhưng may mắn nó chỉ làm sự lạnh nhạt của anh dành cho Nhan Nham biến mất, chứ không khiến anh phải điên cuồng yêu lấy cậu, bằng không anh không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì.

“Nếu em uy hiếp thuộc hạ của anh, em nghĩ anh vẫn sẽ tha thứ cho em.” Nhan Nham cười hồn nhiên, dùng đôi mắt thuần khiết không vương bụi trần nhìn Tưởng Thất Nguyên, ánh mắt chờ mong, hy vọng Tưởng Thất Nguyên sẽ gật đầu ưng thuận.

Tưởng Thất Nguyên bị biểu tình của Nhan Nham làm cho ức chế, anh há miệng thở dốc, nhận ra mình không thể nói ra lời phủ nhận.

Lừa người mà!

Ánh mắt Tưởng Thất Nguyên đỏ lên, anh thở hổn hển, hai tay nắm thành quyền, trừng mắt nhìn Nhan Nham. Nhưng anh lại không ngờ đáng về giận lỗi đĩnh của mình lại tạo cho Nhan Nham cảm giác khác – Tưởng Thất Nguyên thâm tình chăm chú nhìn cậu, dường như trong giữa cõi thiên thanh này chỉ có mình cậu mà thôi...

Nhan Nham cực kỳ hưng phấn, hai mắt phảng phất vẻ phong tình, tuy vẫn cố gắng giữ vẻ thản nhiên, nhưng lại dần lộ rõ ra vẻ bí ẩn. Nhưng mà không như những lần trước, Nhan Nham không lập tức nhào vào lòng Tưởng Thất Nguyên, mà chỉ mỉm cười quyến rũ nói: “Thất Nguyên, nói cho em nghe về chuyện của mẹ mình được không?”

Thất Nguyên đồng thời nổ máy, thao thao bất tuyệt nói: “Mẹ anh á? Đó là người phụ nữ mạnh mẽ nhất trên đời, không điều gì đánh gục được bà. Mười tám tuổi lấy cha anh, xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, xây dựng đế chế tài chính của chính mình... Bà luôn giữ vị trí lớn trong lòng anh, sau đó mẹ mang anh rời khỏi cha...” Anh đang nói liến thoắng tự nhiên ngừng bật.

Hóa ra là vì bị ăn một cái tát của Nhan Nham.

“Con mẹ nó! Nhan Nham, đã làm đàn ông thì quyết đầu với tôi đi!” Tưởng Thất Nguyên siết chặt bàn tay, bởi vì dùng lực quá mạnh mà lòng bàn tay đều chảy máu: “Cậu nhốt tôi ở đây tôi đành chịu, là tôi không thể trốn đi! Nhưng cậu dùng trò khống chế người khác thế này thì tưởng mình hay làm à?!”

Nhan Nham trầm mặt xuống, nhưng lại cười dài nói: “Ồ đấy, em thấy em rất giỏi.”

Tưởng Thất Nguyên nhú mày, há miệng thở dốc muốn tiếp tục nói cái gì đây, nhưng bản thân lại không thể cất tiếng. Vì thế anh lại trợn mắt nhìn Nhan Nham – chắc chắn là thằng này làm trò!

“Hiện tại mình sẽ tạm thời không nói được, em không muốn mình nói ra điều em không thích nghe.” Nhan Nham cười, lộ vẻ dịu dàng: “Gần đây tâm trạng em không tốt, nhưng không muốn làm mình bị thương... Không thì, em sẽ rất đau lòng.”

“Nhìn mình cố gắng như vậy, em thật sự muốn làm gì đó cho mình, thôi thì em nói cho mình biết thế giới bên ngoài ra sao được không? Mẹ kể luôn áp bức mình biến thành người thực vật, công ty cha anh đi xuống thảm hại, Tưởng Giang bận rộn đến sứt đầu mẻ trán...Việc này có làm anh vui không?”

—“Đúng rồi, còn có một chuyện em chưa kịp kể cho mình.” Nhan Nham nhẹ nhàng hôn lên trán Tưởng Thất Nguyên, sau đó mới cười dài nói tiếp: “Em giúp anh thanh lý văn phòng làm việc của Ôn Triết Đào. Anh xem đây, nuôi một đám ăn không ngồi rồi có hay ho gì, anh có thấy vui không nào?”

Tưởng Thất Nguyên còn tưởng mình nằm mơ, rồi lập tức lửa giận ngập lòng – giận Nhan Nham, mà cũng giận chính mình.

Văn phòng nghiên cứu đây là tâm huyết của mẹ anh!

“Ai cho phép cậu động vào cái phòng nghiên cứu đây!” Tưởng Thất Nguyên không ngờ mình lại thật sự lên tiếng được, nhưng anh cũng không buồn chú ý đến sự khác thường, tiếp tục nói: “Nhan Nham, cậu được lắm!”

Mẹ nó, anh muốn giết chết Nhan Nham! Nếu không anh không còn mặt mũi nào gặp mẹ nữa!

__Hết chương 16__

Tác giả có lời muốn nói: *Muốn khóc* Mị bị ốm dòi...QAQ

Đồng thời nhận ra khẩu vị của mị khá nặng, chính mị còn bị dọa- ngoảnh mặt nhìn lại những truyện đã chấp bút, kết quả đúng là muốn khóc

Một tính tể văn – biến thái yêu nghiệt lượn như cá cảnh

Một truyện dị giới – bên ngoài nhóc manh, bên trong đen tối, nội tâm khó đoán si hán thụ

Một tu chân văn – một thiên tài tu chân thu nhất kiến chung tình với công quân, lập tức bắt cóc chàng về nhà để độc chiếm

Một hiện đại trùng sinh văn – thụ là tội phạm truy nã giết người hàng loạt.

Một hiện đại văn – cuối cùng cũng có sủng văn, nhưng thụ vẫn vô cùng si hán.

Mị đúng là hết thuốc chữa...

17. Chương 17: Giúp

Tưởng Thất Nguyên và Nhan Nham tranh cãi một hồi cuối cùng dựa vào tình cảnh hiện tại mà quyết định thắng thua – Tưởng Thất Nguyên tức giận đến sắp điên mất rồi, nhưng anh đang bị khống chế toàn thân nên không thể phản ứng được, khỏi cần phải chống cự để trở thành trò cười.

Đến khi Nhan Nham rời không gian, Tưởng Thất Nguyên nằm lại trên giường, tức giận đến phát run.

Tưởng Thất Nguyên lau khóe miệng còn vương vết máu, dần dần tỉnh táo lại. Anh nghĩ mình không nên như vậy, không nên phản ứng kịch liệt như vậy – Anh luôn ở mức không quá yêu ai, cũng không quá ghét ai. Nên cái cảm giác căm hận thấu xương vừa rồi không hợp với tính cách của anh.

Nếu thật sự đây là cảm xúc sâu thẳm của anh, thì một khi đã căm ghét ai cực điểm thì anh sẽ không buồn nhìn đến đối phương. Dù kẻ kia có làm chuyện khiến anh kinh tởm, thì cũng xứng để cho anh tức giận...Tuy rằng có rất nhiều người nói Tưởng Thất Nguyên là người lời thôi tùy tiện, nhưng thực tế anh biết bản thân đang làm gì.

Anh không muốn ngu ngốc lấy một người làm mục tiêu phấn đấu! Làm như thế thật sự vô ích.

Như để đáp lại Tưởng Thất Nguyên, anh phát hiện thân thể chính mình cử động không theo mong muốn. Đại não anh chỉ thị, cơ thể anh cứ như vậy bước đi. Tưởng Thất Nguyên ngẩn ra, còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn phát hiện bản thân đang ở đi đến dòng suối, tự trầm mình xuống.

Chuyện gì thế này?

Tưởng Thất Nguyên ngốc ra không thể phản ứng lại, thậm chí không hiểu tại mình lại đi trầm mình xuống sông.

Phía dưới có gì không?

Tưởng Thất Nguyên nhú mày, lúc này anh lại một lần nữa điều khiển được cơ thể mình. Nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao, anh không vội bơi lên trên, mà cố tình để trầm sâu hơn nữa. Không biết như thế nào, càng ngày càng chìm xuống, mãi không có dấu hiệu dừng lại.

Mà chính tại thời điểm nhàn hạ này, anh đột nhiên rét run cả người – Giống như Nhan Nham đang âm thầm theo dõi anh – Tưởng Thất Nguyên quay đầu lại nhưng không thấy bóng hình Nhan Nham.

Một thoáng hoảng hốt, Tưởng Thất Nguyên phát hiện tầm mắt mình trở nên mờ lung, thấy trước mắt là những tòa nhà cao tầng quen thuộc, truyền đến tai anh là những tiếng người quen thuộc. Không gian mịt mờ, một người xa lạ bước về phía anh rồi dừng lại.

“Nhan tiên sinh.” Anh nghe thấy người đó gọi như vậy “Đa số cổ phần của công ty Tưởng Thất Nguyên đều đã được mua lại. Quyền sở hữu đất của Tưởng tiên sinh cũng được sang tên cho cậu, bên cạnh đó các mối quan hệ ngoài luồng của Tưởng Thất Nguyên cũng đã được điều tra.”

Tưởng Thất Nguyên bừng tỉnh

“Hộ khẩu của Tưởng tiên sinh cũng đã thêm tên cậu, hơn nữa tôi đã theo lệnh cậu giúp hai người ra bên ngoài làm chứng nhận kết hôn...” Mọi thứ đang dần trở nên rõ ràng, Tưởng Thất Nguyên phát hiện anh dần nhìn thế giới này bằng đôi mắt của Nhan Nham.

“Rất tốt.” Anh nghe được thân thể “chính mình” trả lời, hình như rất hài lòng, tuy chỉ nói hai chữ, nhưng cũng thấy là đang sung sướng hết cả cõi lòng.

Nhưng mà, những lời đó là thật sao? Tưởng Thất Nguyên cau mày, anh không thể nào tin được. Biết nói thế nào đây? Ừ thì Nhan Nham cũng là công tử nhà giàu, nhưng mấy người Nhan gia luôn bỏ mặc cậu tự sinh tự diệt, cậu làm sao có đủ gia thế cùng quyền lực làm ra cả một đồng chuyện thế kia?

Khả năng của Nhan Nham cao đến thế ư?

Cứ giống như thật sự có ai...Tưởng Thất Nguyên đột nhiên nhớ đến tòa Ngọc Sơn trong không gian tùy thân, đây không là tiền thì là cái ghế, Nhan Nham hình như lại đại gia. Anh lại hồi tưởng một chút tính cách hung tàn của Nhan Nham gần đây mới bị bại lộ, có vẻ như đủ thể loại thủ đoạn trên đời cũng không làm khó được cậu?

Cho nên nói, anh hiện tại mà tìm cách trốn khỏi đây thì chắc chắn chỉ còn nước nghèo đói và trắng tay?

Tưởng Thất Nguyên ngốc ra tưởng tượng hình ảnh thê thảm của chính mình, nhưng chỉ nào tàn một lúc thôi, ý chí của anh rất nhanh liền có lại. Dù hiện tại bên ngoài có thế nào thì anh cũng phải thoát ra ngoài. Ở mãi đây không giải quyết được vấn đề gì. Bị Nhan Nham bị đẩy vào cảnh trắng tay, nhưng anh còn có A Đào? Tin tưởng đồng chí tốt của anh sẽ đồng ý nuôi anh, cho anh ăn cơm ba bữa, áo mặc cả ngày.

“Có thật là không còn oán hận không?”

Thật bất ngờ, Tưởng Thất Nguyên thấy suy nghĩ sâu xa trong đầu mình, một âm thanh nhẹ nhàng triền miên mãi không thôi – âm lượng ấy, cứ như có người bên trong thì thầm cho anh nghe. Tưởng Thất Nguyên hốt hoảng, phát hiện mình vẫn lẻ loi bị nước suối bao quanh, chỉ không bị nhấn chìm xuống nước.

“Không oán hận sao? Đã là đàn ông, chí hướng phải tung hoành tứ phương, sao lại để tâm tư của kẻ khác làm quấy nhiễu tiền đồ?”

Tưởng Thất Nguyên giật mình: “Người là ai? Nơi này đâu còn ai khác? Thật sự không dám tin, Tưởng Thất Nguyên khẳng định Nhan Nham sẽ không để một kẻ khác ở cùng anh...Mà không đúng! Nơi này có thể đã từng có người, nhưng theo tính cách của Nhan Nham có lẽ đã sớm thăm sát hàng loạt.

Chẳng lẽ là oan hồn?

Hiện tại tu chân và không gian linh tinh gì đã đều đã xuất hiện, có thêm oán linh gì đó chắc cũng không quái lắm đi?

“Người ngày ngày cùng ta thân cận, lại không biết ta là ai? Thật sự thất vọng.” Giọng nói không cao không thấp, dần biến thành nỉ non hờn giận: “Ta chạm sâu vào người, chạm đến tận huyết mạch của người, còn không chế động tác của người...Người cho rằng ra là ai?”

Tưởng Thất Nguyên còn chưa kịp nói thì thanh âm ấy cũng đáp lại: “Ta là vật chủ của dòng suối này.”

“Đương nhiên, có lẽ ta nên cho người biết một thân phận khác của ta.” Âm thanh lạc mang theo tiếng cười, nhưng tiếng cười ấy lại vô cùng ác liệt, lạnh lẽo “ Ta là người thanh niên trên được vẽ trên bí tịch [một đời một kiếp bên nhau mãi mãi: song tu]”

“Người chính là người thanh niên được cậu hậu bối kia yêu trong truyền thuyết?”

“Yêu thích? Không dám nhận”

Tưởng Thất Nguyên gặp chuyện gây sốc đột nhiên bừng tỉnh, anh hỏi gặng: “Người mang tiếng nằm trong nhưng lại bị người ta đề lên nhún nhún?” Hình ảnh kia anh cũng có ngó qua, nhưng lại không nhìn chăm chú vào gương mặt nhân vật.

“Hự, chuyện đấy quan trọng sao? Chuyện đã qua, ta không muốn nhớ lại. Nay ta tìm người, muốn hỏi một câu: Người có muốn thoát khỏi thằng nhãi kia không?”

“Đương nhiên.”

“Tu vi của ta đều hóa thành nước suối này, người chỉ cần ngâm trong nhiều ngày...thì thằng ranh kia không thể đối xử với người như bây giờ. Về phần đi ra ngoài, ngày càng đơn giản. Cứ nghe theo lời ta, thu vén hết mọi oán khí của ta, người sẽ thoát được.”

“Chỉ là, sau này người sẽ không còn nhìn thế giới như xưa nữa- người sẽ thấy thế gian này thấy quá đơ bản...Cuộc sống của người sẽ vô cùng khổ sở.”

“-Ăn không được, ngủ không xong, đến cả thở đã thấy đau thương muốn điên lên được.”

__Hết chương 17__

Tác giả muốn nói: Cái tội không biết dẫn dắt nên âm thanh kia cứ thế xuất hiện – được rồi, mị là thần lạn vĩ QAQ

Tưởng Thất Nguyên vì sao không thấy đau khổ – đây là phản ứng do uống nước suối, phản ứng bị tê liệt, chẳng nuôi tiếc chuyện buồn nhân thế...

Mị đã từng nói mị đã thay đổi rất nhiều. Quá khứ mị là thiên thần nhỏ thuần khiết, ngây thơ vậy mà giờ trong đầu mị chỉ nghĩ về tiểu thụ biến thái trá hình si hán tự...Lệ rơi đầy mặt

18. Chương 18: Thống Khổ

Cuối cùng cũng được tự do, Tưởng Thất Nguyên sung sướng chẳng được bao lâu đã nhanh chóng hứng chịu cảm giác choáng váng cùng ghê tởm

Mùi vị ngai ngái kì dị sộc thẳng vào mũi làm Tưởng Thất Nguyên không tài nào thở nổi. Dù anh cố gắng bình tĩnh lại nhưng được một lúc lại thấy tởm lợm. Anh cau mày lại, khó khăn thích nghi với mùi vị khó

chịu này. Từ từ nhắm mắt lại, hơi thở của anh cuối cùng cũng ổn định, nhưng mà vừa mở mắt ra, liền bị cảm giác kinh tởm xâm chiếm...tại sao? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?!

Tưởng Thất Nguyên không mắc bệnh tâm lý sợ hãi thứ gì cả, nhưng nhìn vào thực tại bây giờ thì đúng là đang có thứ ghê tởm gì đó ám ảnh anh, da gà nổi lên hết cả, da đầu cũng không tự chủ được mà run lên

Anh nghĩ rằng mình đã đi chệch hướng, không phải thoát ra khỏi không gian để trở về nhà, mà là đến một nơi quái quỷ hơn gấp trăm ngàn lần

Nhưng mà anh cố gắng nhìn khắp một vòng quay, kinh ngạc phát hiện ra mình đang ở phòng ngủ của Nhan Nham – mô hình ô tô vẫn ngay ngắn nơi đầu tủ, chỉ có số ngày trên quyển lịch là tăng lên.

Có lẽ căn phòng này có vấn đề.

Tưởng Thất Nguyên mang theo ý niệm tốt đẹp ấy mà ra khỏi phòng, lại phát hiện ra hành lang, phòng khách, thậm chí ban công đều đem lại cho anh cảm giác giống nhau, những hạt phần li ti lửng lơ giữa thỉnh không làm anh định tại nhưc óc...Tưởng Thất Nguyên đau đầu, cuối cùng cố gắng không để tâm đến chúng, lết tằm thân ra khỏi chỗ này.

Dù rằng anh có thoát ra, nhưng Nhan Nham hoàn toàn có thể đem anh bắt trở lại.

Tưởng Thất Nguyên hiểu ra Nhan Nham có quyền lực lớn thế nào trong không gian, chỉ cần Nhan Nham bắt được anh, cậu sẽ dễ dàng giam cầm anh một lần nữa.

Cái chủ thể của dòng sông của cũng chỉ hứa giúp anh chạy chứ không nói giúp anh trốn cho nên trước mắt anh phải giữ cho bản thân an toàn. Chuyện di chứng do cùng Nhan Nham song tu phải tính sau thôi, chứ chiếu theo tình hình hiện tại của anh thì chỉ có chuốc khổ vào thân.

Tưởng Thất Nguyên quan sát tình hình rồi đi ra khỏi chung cư, tâm trí anh đổ dồn vào việc trốn thoát, chỉ có vậy anh mới có thể lờ đi những thay đổi bên trong mình. Thậm chí, nhờ thế anh mới lờ đi nguồn gốc căn nguyên của sự đau khổ này.

Đây có phải là “thống khổ” mà linh hồn kia nhắc đến?

“Thật sự rất đau đớn” Tưởng Thất Nguyên thì thào, anh nhận ra đây mới là khúc dạo đầu của một chuỗi những khổ hạnh. Linh hồn kia đã nói những gì nhỉ? “Ăn không được, ngủ không xong” và đủ những thứ quái đản khác...

Nghĩ đến đây, anh lê thân đến tủ lạnh, trong đó là thức ăn la liệt...Hóa ra không phải đồ ăn bị biến chất, anh mới là kẻ gặp vấn đề.

“Vậy phải sống sao mới tốt đây...”

“Anh buồn vì chuyện gì?” Tưởng Thất Nguyên đang sầu não than thở, không nghĩ rằng sẽ có người tiếp chuyện với muốn. Anh lúc này mới phục hồi tinh thần, nhận ra bản thân đã theo bản năng chạy xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm chung cư.

Tưởng Thất Nguyên nhìn về phía âm thanh, thấy thiếu niên ăn mặt giãn đơn đang đứng trước cửa bãi đỗ xe, thái độ bình lặng dõi theo anh. Tuy rằng đã vào tháng không gặp, tuy rằng người đó không còn trong sắc áo trắng tinh khôi, nhưng anh vẫn nhận ra đây là Ôn Triết Đào.

Tưởng Thất Nguyên nhìn Ôn Triết Đào một lúc, không giấu được vẻ vui sướng: “Ai! A Đào, đã lâu không gặp!” Nhưng những giây tiếp theo anh đã chú ý đến vẻ thay đổi của Ôn Triết Đào. Vẫn là Ôn Triết Đào cao cao gầy gầy, sắc mặt trông hơi tái nhợt, nhưng nét tinh anh trong đáy mắt nay đã không còn, chỉ còn lại vẻ kỳ quái của lũ quái nhân khoa học. Tựa chung thì cũng không tệ lắm, cũng chẳng đến mức quyền rũ làm tan nát lòng người.

“Kính của cậu đâu?”

“Hổng, vứt rồi.”

Tưởng Thất Nguyên neoh mắt lại nhìn chằm chằm Ôn Triết Đào – Anh dám thề Ôn Triết Đào là người vô cùng sạch sẽ, nhưng tại sao anh lại có cảm giác trên người hắn có những hạt li ti nhỏ.

“Làm sao?” Ôn Triết Đào thấy Tưởng Thất Nguyên bất thường, liền cất tiếng hỏi.

“Anh nghĩ hai mắt của mình có vấn đề?” Tưởng Thất Nguyên kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Tôi nhìn cái gì cũng đều thấy bẩn thỉu, kinh tởm.”

Ôn Triết Đào yên lặng nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt đen láy không chớp mắt xoáy sâu vào Tưởng Thất Nguyên, cặp mắt phượng đen láy làm Tưởng Thất Nguyên suýt hoảng hốt, nhưng cơ thể lại phát đau làm dập tắt những ham muốn của anh.

Tưởng Thất Nguyên cố đứng vững, cười khổ nói: “A Đào, cậu vẫn đeo kính lên đi! Tôi nghĩ bản thân sẽ không chịu được mà thịt luôn anh em tốt của mình đây.”

“Em không biết bị xích lại mấy hôm mà anh đã thay đổi tính hướng.”

“Cậu biết hai việc đấy không liên quan mà!” Tưởng Thất Nguyên đột nhiên có hơi khó chịu – nói đúng hơn là không chịu nổi Ôn Triết Đào không đeo mắt kính, vì thế mà hành động cũng trở nên luống cuống hơn cả.

Tưởng Thất Nguyên định cùng Ôn Triết Đào nói qua một chút về tình hình hiện tại, nhưng là không biết thế nào là di chuyển tầm mắt, tạo thành điểm giao nhau với một cảnh tượng không ngờ tới. Có người bước đến, đoạn đường cùng phương hướng đều khiến anh có cảm giác quen thuộc — giống như anh đã từng trải qua chuyện tương tự.

“Đi!” Tưởng Thất Nguyên ra lệnh một tiếng, liền lôi cánh tay Ôn Triết Đào đi về phía trước. Nhưng không ngờ khi anh mới chạm vào tay Ôn Triết Đào liền khiến hấn cau mày lại nói: “Buông ra!” Ôn Triết Đào nói.

“Không được! Nhan Nham sắp đến rồi!” Tưởng Thất Nguyên thấy bàn tay mình có hơi nóng, lại không nhận ra sắc mặt Ôn Triết Đào ngày càng tái nhợt lại: “Lần này lại bị bắt thì tôi hết đường thoát ra!”

Đôi mắt Ôn Triết Đào lóe sáng, đang nghĩ muốn cùng Tưởng Thất Nguyên chạy trốn lại phát hiện bàn tay của anh đang đặt lên cánh tay hấn thế nào có cảm giác nóng rực lên như muốn đẩy cả hai ra. Đồng thời, Tưởng Thất Nguyên như thế nào lại bị đẩy hất văng ra, ngã xuống đất.

“Cậu sao lại...” Tưởng Thất Nguyên nhìn thấy giọt hồng nhỏ xuống từ cánh tay Ôn Triết Đào, anh kinh ngạc nhìn vào vết thương đó rồi nổi giận: “Sao cậu lại bị thương! Là tên khốn nào gây ra trong lúc tôi vắng mặt?! Dựa vào đâu, nói cho tôi biết, tôi sẽ báo thù cho cậu!”

Mẹ nó, chính anh đâu còn chưa bao giờ đối xử quá quắt với Ôn Triết Đào, không biết thồn lẳng nào dám gây với cậu ấy?!

“Anh phải tự cứu chính mình trước đi.” Ôn Triết Đào không chút do dự nói.

“Cái gì?! Cứu chính mình? Ý của cậu là – là tôi làm cậu bị thương?” Tưởng Thất Nguyên chấn động, nhưng nháy mắt lập tức hiểu ra vấn đề, chỉ biết bị phần tự đâm vào ngực của chính mình. Nhưng không hiểu thế nào, anh rõ ràng đã dùng lực, đáng lý ra phải khiến bản thân hộc máu, nhưng anh lại chỉ cảm thấy hơi tê rần ở ngực thôi.

Vào thời điểm Tưởng Thất Nguyên còn đang ngây ra, một âm thanh tràn đầy lệ khí vang tới

“Bước ra đây!”

“Đừng hồng!”

19. Chương 19: Tiền Đặt Cược

Theo lý thuyết, Tưởng Thất Nguyên thoát khỏi không gian thì Nhan Nham phải phát hiện ra ngay. Nhưng không hiểu vì sao, cậu lại không hề cảm nhận được sự rời bỏ của anh. Nếu không phải hôm nay cậu giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, đoán chừng Tưởng Thất Nguyên cũng bình tĩnh trở lại, quay trở lại không gian sớm hơn thường lệ thì mới phát giác Tưởng Thất Nguyên đã bỏ đi.

Nhưng anh ấy bỏ đi bằng cách nào.

Căn nhà gỗ không có một ai, sử dụng thức thần cũng không tìm thấy sự tồn tại của Thất Nguyên, Nhan Nham nổi giận đùng đùng. Như cảm nhận được cơn phẫn nộ của cậu, không gian chìm vào tĩnh lặng, thậm chí những luồng gió nhẹ cũng tiêu tán, không dám kích động Nhan Nham.

Quần kẻ caro xám nhạt – Nhan Nham vẫn mặc đồng phục học sinh, nhưng dáng vẻ lại không ngây thơ trong sáng gì. Có thể nói, từ khi giam cầm Tướng Thất Nguyên, cậu đã không còn bộc lộ sự hồn nhiên cùng nụ cười thuần khiết. Bản chất cậu vốn dĩ chẳng trong sáng gì, trước kia diễn như vậy cũng chỉ vì muốn quyến rũ Thất Nguyên.

Mặc dù đang ba máu sáu cơn, Nhan Nham vẫn cố kiềm chế cảm xúc. Cậu lạnh lùng nhìn khắp không gian, thời điểm nhìn đến linh tuyến kia, ánh mắt thâm nâu lóe sáng—

Tướng Thất Nguyên không thể rời khỏi cậu!

Linh tuyến này thật sự rất kỳ diệu, nhưng cũng gây ra tác dụng phụ. Tướng Thất Nguyên ở trong không gian này về cơ bản sẽ không chịu tổn thương gì, thế nhưng khi ra khỏi không gian thì không nói trước được gì...Quan trọng hơn là, Tướng Thất Nguyên lại thường xuyên tẩm là linh tuyến này...

Chắc chắn anh ấy sẽ không chịu được không gian bên ngoài, đã thế khẩu vị cũng sẽ tăng lên rất nhiều...Nhan Nham nhếch môi cười tà ác, nghĩ đến viễn cảnh tương lai mà hài lòng liếm môi dưới.

Nhưng mà, tâm trạng sung sướng của Nhan Nham không duy trì được lâu.

Bởi vì hai người đã từng song tu nên Nhan Nham có thể thông qua đôi mắt của Tướng Thất Nguyên mà quan sát những chuyện diễn ra xung quanh anh. Vì thế cậu mới kinh hoàng phát hiện ra – Tướng Thất Nguyên vừa ra khỏi không gian, lập tức đi tìm Ôn Triết Đào. Anh ấy dám đi lén phéng với Ôn Triết Đào!

Lửa giận bùng lên, Nhan Nham kiên quyết rời khỏi không gian, đuổi theo anh, thế nhưng...lại xui xẻo bị ngáng đường ở cửa.

Một thời gian không xuất hiện, Tướng Giang trưởng thành hơn rất nhiều, ánh mắt hỗn loạn mang theo u buồn, lại càng tôn lên khí chất của thiếu niên trầm lắng. Đứng hai bên là hai gã đàn ông lực điền, cùng với một thiếu nam gầy yếu mặc đồng phục, tuy cái nhóm này không cấu thành uy hiếp gì đến Nhan Nham, nhưng hiện giờ cậu không muốn lãng phí thời gian.

Nhan Nham đứng ở trước mặt Tướng Giang, phẫn nộ nói: “Cút ra!”

Tướng Giang thần nhiên liếc mắt nhìn Nhan Nham, một chỉ thị liền làm những kẻ kia đứng lên phía trước, mà chính cậu cũng quay đầu ra phía bãi đỗ xe. Tướng Giang bước từng bước dài như vô cùng khẩn cấp.

Nhan Nham nhìn bóng dáng Tướng Giang, sau đó nhìn ba người đang chắn tầm mắt cậu, đột nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ.

...

...

Nghe được động tĩnh bên ngoài, Tướng Thất Nguyên không hề bỏ trốn – hắn đột nhiên cảm thấy việc gì phải sợ, đúng thế, sợ cái quái gì. Anh đứng thẳng, sẵn sàng đối mặt với kẻ chuẩn bị bước vào, rồi chợt cảm thấy xa lạ.

Màu da tái nhợt, thân hình gầy yếu. Đôi mắt u buồn, cùng với gương mặt tiêu tụy. Tướng Thất Nguyên trợn mắt nhìn, một hồi lâu rồi mới nhận ra – hóa ra đây là cậu “em trai” của mình.

Lâu không gặp, anh suýt nữa không nhận ra thằng em mình.

“Sao cậu lại ở đây?” Tướng Thất Nguyên nghi ngờ, không đợi Tướng Giang trả lời liền quay lại nhìn Ôn Triết Đào. Việc Ôn Triết Đào có thể tìm thấy tung tích của anh thì không lấy làm lạ. Nhưng Tướng Giang xuất hiện ở đây thì đúng là kỳ quái.

Tướng Giang không để ý đến thái độ của Tướng Thất Nguyên mà chỉ nhìn chăm chăm Tướng Thất Nguyên, đáp: “Cậu ta gọi em tới”. Tướng Giang dứt lời, Tướng Thất Nguyên nhìn về hướng Ôn Triết Đào và nhận được cái gật đầu.

Quan hệ hai người này tốt đẹp từ khi nào vậy?

Tướng Thất Nguyên suy tư một chút, rồi đem chuyện quảng sang một bên, dồn chú ý vào dương quang thiếu niên đang tiến vào. Quả thật mỹ nhân, dù chỉ mặc đồng phục học sinh thì mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân. Nhan Nham tiến vào bên trong, mỗi bước đi chậm rãi, ổn định.

Đứng trước mặt Tướng Thất Nguyên, Nhan Nham lúc nào mới vươn tay ra nói: “Thất Nguyên, theo em về nào.”

Hóa ra cậu không cưỡng ép anh vào không gian – Tướng Thất Nguyên chợt thấy hoang mang, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại. Anh nhếch môi cười: “Nhan Nham, chuyện của chúng ta thật sự nhàm chán.”

Nhan Nham nghiêng đầu, tỏ vẻ nguyện ý nghe Tướng Thất Nguyên nói chuyện đạo lý.

Thế nhưng Tướng Thất Nguyên lại không nói ra ý định của mình mà quay về hướng Ôn Triết Đào, hất hàm hỏi: “Bây giờ chúng ta có bao nhiêu tiền?”

Ôn Triết Đào không chút do dự đáp: “Một tỷ.”

“Mình không phải muốn giam cầm anh sao? Chuyện này đơn giản thôi- thắng làm vua, thua làm giặc.” Sau khi nhận được câu trả lời của Ôn Triết Đào, Tướng Thất Nguyên liếc mắt nhìn Nhan Nham nói: “Nếu như một năm mình biến anh thành kẻ trắng tay, anh sẽ về với mình, mình muốn làm gì thì làm, anh đều phục tùng vô điều kiện. Ngược lại, nếu anh làm mình khuyh gia bại sản, thì mình cũng đừng phiền đến anh nữa.”

Nhan Nham nhìn Tướng Thất Nguyên, sau đó nheo mắt cười, nhìn Ôn Triết Đào đang im lặng đứng một bên nói: “Em muốn mình giết nó thì mình cũng làm.”

Tướng Thất Nguyên hờ hững nhìn chăm chăm Nhan Nham, không lên tiếng. Nhưng chính ánh mắt ấy đã cho cậu câu trả lời. Nhan Nham hừ lạnh một tiếng, nói: “Có yêu cầu đấy mình cũng không theo được, vì cái gì mà em phải thỏa hiệp với mình?!”

“Bởi vì mình không có lựa chọn.”

“Thế à? Công ty của mình đã bị em thầu tóm...Mình thật sự nghĩ bản thân thật sự có mười tỷ sao?”

“Chuyện đấy không cần mình quan tâm.”

Nhan Nham bị thái độ lờ lăm của Tướng Thất Nguyên kích động khiến hai con ngươi đỏ lên, sắc đỏ quỷ dị không khỏi làm người bất an- Tướng Thất Nguyên cảm nhận từ đầu đến chân người này đều lộ ra tà khí. Thế nhưng thói quen nhìn Nhan Nham là liên tưởng đến thiên thần thuần khiết của anh vẫn chưa bỏ được, chính bản thân anh cũng phát giác ra mình đang rất mâu thuẫn.

Điều này khiến anh thực sự khó chịu.

Tướng Thất Nguyên nhíu nhíu mày, dường như trong người đang có gì cuộn cuộn lên, rất không thoải mái, Tướng Thất Nguyên cố đè nén cảm xúc xuống. Anh không sợ chết tiếp tục kích động Nhan Nham: “Mình không có cách nào ném anh lại vào trong đấy đúng không?” Chứ với tính cách của Nhan Nham thì đã kể mịa bọn A Đào mà tổng anh vào không gian rồi.

“Mình nghĩ thế sao?” Nhan Nham không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà chỉ cười dài, tràn đầy tà khí nói: “Em thật sự muốn nhìn mình chống cự một năm như thế nào...Là mình tự là tự chịu, thua cũng đừng hối hận!” Nói xong, cậu liền quay lưng bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của cậu, Tướng Thất Nguyên mới thả lỏng người một chút. Nhưng chưa yên ổn được vài giây, đầu óc anh lập tức phải hứng chịu từng đợt choáng váng, khắp người nhộn nhạo làm anh khó chịu muốn lăn xả xuống mặt đất, nhưng nghĩ đến mặt đất bẩn thỉu bụi bặm, anh đành gồng mình cố đứng vững.

“Anh à, cha muốn gặp anh.” Tưởng Giang phá vỡ không khí im lặng, hai mắt nhìn chăm chăm Tưởng Thất Nguyên không rời.

Tưởng Thất Nguyên ngăn người ra, theo bản năng muốn nói gì đấy. Nhưng lời chưa kịp nói thì đã thấy vẻ mặt kinh hãi của Ôn Triết Đào – “Thất Nguyên, anh làm sao vậy?!”

Chỉ thấy khoe miệng Tưởng Thất Nguyên chậm rãi chảy ra máu tươi, từng giọt từng giọt máu đỏ quý dị.

____ Hết chương 19 ____

20. Chương 20: Đáng Giận

“Anh nghĩ tình trạng của mình cũng ổn rồi, thế nên cậu để anh đi được không?”

“Đấy chỉ là bề nổi thôi.”

“Vậy cậu kiểm tra lâu như vậy thì nhìn thấy những cái gì?” Tưởng Thất Nguyên nhìn thẳng vào mặt Ôn Triết Đào, nhấn mạnh: “Chú em, cậu phải nhận thức được tình hình, anh đây không muốn cùng cậu đánh đổ đầu! Nếu anh thua, cậu đừng nghĩ được gặp lại anh!”

Ôn Triết Đào lạnh nhạt gạt đầu: “Hiểu mà, nhưng chuyện ấy liên quan gì đến em.”

“Sao lại không liên quan đến cậu!” Tưởng Thất Nguyên sắp nổi khùng, anh giơ chân lên để lộ ra dây xích, cứng rắn nói: “Cậu xem đi, xem cậu làm gì tôi đây! Đây rõ ràng là giam cầm!” Mẹ nó, anh không ngờ Ôn Triết Đào lại có đam mê như thế.

Ngày đó cùng Nhan Nham giằng co, anh đột nhiên bị ngắt đi, lúc tỉnh lại thấy bản thân bị Ôn Triết Đào mang đến một nơi xa lạ – Trắng là màu sắc chủ đạo của căn phòng, trên bàn có đủ loại máy móc dụng cụ. Thoạt đầu anh còn muốn cùng Ôn Triết Đào tâm sự cảm giác phấn khích khi được thoát ra, nhưng khi nâng chân lên liền phát hiện một chuyện không ổn.

Anh bị xích lại!

“Chỉ muốn anh phối hợp một chút.” Ôn Triết Đào bình tĩnh giải thích vấn đề.

“Cậu định coi tôi như chuột bạch thí nghiệm đấy à?!”

“Không sai biệt lắm!” Ôn Triết Đào không chút do dự nói ra suy nghĩ của bản thân “Theo quan sát của em, anh hiện giờ đang có vấn đề về thích nghi với một trường, dường như là bài xích với mọi thứ xung quanh. Thời điểm anh hôn mê, anh đối với em rất bài xích, thậm chí là căm ghét – em muốn biết thân thể anh rốt cuộc có bao nhiêu biến đổi.”

Tưởng Thất Nguyên cười khổ: “Thế giờ cậu muốn gì? Mau buông anh ra! Mẹ nó! Nếu không phải vì cậu là chỗ anh em thân thiết, anh đã sớm té cậu rồi!”

Ôn Triết Đào yên lặng nhìn chăm chăm Tưởng Thất Nguyên, nhìn không chớp mắt, hần chậm rãi cầm điều khiển từ xa, tháo đi dây xích. Trước sự hung hãn của Tưởng Thất Nguyên, Ôn Triết Đào bình tĩnh cầm ra một tờ giấy a4, bình tĩnh nói: “Theo phân tích, hiện tại thân thể anh yếu ớt vô cùng.”

“Tưởng Thất Nguyên: “...Anh lại cảm thấy mình ổn hơn bao giờ hết.”

“Không sai. Các chỉ số trên cơ thể anh cực kỳ tốt, phi thường khỏe mạnh. Không bị lây lan bởi bất kỳ virus gây bệnh nào, thậm chí tốc độ chữa lành vết thương cũng cao hơn bình thường, nếu không muốn nói là nhanh gấp bội. Thị lực của anh, vị giác thính giác đều cũng trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.”

Ánh mắt Tưởng Thất Nguyên sáng lên: “Thật á? Thế hóa ra là anh ngẫu đến thế á?” Hóa ra linh tuyến kia lại công hiệu đến vậy? Thời điểm anh ở trong không gian hoàn toàn không chú ý đến?

“Không, nó là cội nguồn cho mọi bất hạnh của anh.” Ôn Triết Đào lãnh khốc đánh gãy vọng tưởng của Tưởng Thất Nguyên “Giác quan bị biến đổi sẽ nguy hại đến cuộc sống của anh. Em không hiểu nổi, sao anh lại biến bản thân thành dạng này – anh sẽ không ăn uống được như người bình thường, khinh thường vạn vật xung quanh.”

“Làm gì có, anh hiện tại với cậu vẫn rất ổn!” Tưởng Thất Nguyên tùy tiện ôm lấy bả vai Ôn Triết Đào, tươi cười hớn hở nói: “Xem này, anh có chán ghét cậu đâu?”

“Đó là bởi vì em đã khử trùng toàn thân.”

“?”

“Toàn bộ căn phòng đều được khử trùng.” Ôn Triết Đào đặt tờ giấy xuống, nhìn thẳng Tưởng Thất Nguyên nói: “Không khử trùng thì sẽ không thể chạm vào anh, toàn bộ thân thể anh sẽ xảy ra phản ứng – nhú mào, phát ban, nôn mửa...Nhưng em lại linh cảm khi anh ở bên thẳng góc Nhan Nham thì rất là ổn.”

Nghe Ôn Triết Đào phân tích, Tưởng Thất Nguyên không hề thấy khiếp sợ. Thật ra vào lúc nhìn thấy những hạt phần li ti trôi nổi trên không gian, anh cũng đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý cho mình: “Vấn đề nhỏ này không làm khó được anh, anh cũng chưa ăn thứ mất vệ sinh gì. Lại nói, anh hoàn toàn có thể cướp được linh tuyến của Nhan Nham.”

Ôn Triết Đào nhìn Tưởng Thất Nguyên, cuối cùng nói: “Em không muốn chuyện không hay xảy đến với anh.”

...

...

Nhìn biệt thự hoa lệ trước mặt, Tưởng Thất Nguyên nhất thời có chút hoảng loạn. Anh đã bao lâu không trở lại – là hai mươi ngày hai ba mươi ngày? Hình như anh đã không đến đây từ lâu lắm rồi.

“Anh!” Tưởng Giang vui mừng kêu tên anh, nhưng mà khi chạy đến chỗ anh thì lại có hơi chần chừ – nói thế nào nhỉ? Trang phục hôm nay của anh...thật là...Hừm, có hơi đơn giản. Ánh nắng chiếu xuống trang phục trang nghiêm, đã thể còn đeo kính râm che đi hết biểu cảm trên gương mặt.

Tưởng Thất Nguyên cùng Tưởng Giang đi vào biệt thự, phát hiện ra trong nhà ít đi người hầu. Những món đồ trang trí tinh xảo cũng thiếu đi, đại sảnh đã không còn vẻ xa hoa như trước, nếu không muốn nói là trông thật tiêu điều. Nhìn cảnh tượng này, Tưởng Thất Nguyên cũng không thấy kinh ngạc, chỉ bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Một vài chuyện đã xảy ra, liên quan đến Nhan Nham.” Tưởng Giang thần nhiên đáp, giống như trong nhà không phát sinh ra biến cố gì.

Tưởng Thất Nguyên nhíu mày: “Cha sao rồi?” Nhất định là cha gặp chuyện, bằng không nhất định đã lao về phía anh mà gào thét, không có khả năng bình tĩnh như thế này.

“Tai nạn giao thông...hiện đang tỉnh dưỡng.”

Tưởng Thất Nguyên không hỏi sâu, anh không quan tâm nhiều lắm đến người cha tệ bạc của mình, thế nhưng trước mặt đứa “hiếu thảo” Tưởng Giang thì cũng không dám trưng ra bộ mặt hả hê. Thời điểm đứng trước cửa phòng anh, anh đột nhiên tự hỏi...Hắn là cha sẽ kêu than rất nhiều phải không? Vậy cũng được, mặc dù không phải chính anh gây ra, nhưng vẫn có cảm giác áy náy.

Tưởng Thất Nguyên không hề kính trọng cha, ngược lại còn căm ghét ông. Không những quay lưng, bỏ mặc mẹ anh mà còn lạnh nhạt với anh. Năm Tưởng Thất Nguyên bảy tuổi, cũng chính là lúc cha anh đang ở đỉnh cao sự nghiệp, đào hoa rực rỡ. Một tuần hai cha con gặp nhau nhiều lắm cũng một lần.

Quan hệ đã chẳng tốt đẹp, cha còn vô tình bức tử người mẹ mà anh yêu nhất, hận thù cũng nhem nhóm từ lúc ấy.

Bàn tay đeo găng của Tưởng Thất Nguyên đẩy cửa phòng vào, chỉ thấy cha đang ngẩn người ngồi trên giường. Nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, cha nhìn anh một hồi lâu, liền chửi ầm lên: “Nghịch tử! Mày còn biết được về? Mày làm gì để đắc tội với Nhan tông?”

Rất tốt, âm thanh nghe vẫn dồi dào sức sống. Tưởng Thất Nguyên đánh giá một chút, liền mờ mịt hỏi lại: “Nhan tổng...là ai thế?” Nói xong thì anh cũng chợt nhớ ra: “A! Cha nói Nhan Nham? Bất ngờ ghê – Cha không phải luôn gọi em nó là “tiện nhân”, “súc sinh” sao? Sao giờ đột nhiên lại tôn kính như thế.

Cha anh tức giận để đỏ cả mắt, ông run run chỉ thẳng vào Tưởng Thất Nguyên: ‘Tưởng Giang! Mau trói thằng súc sinh này đến cho Nhan Tổng! Để cậu ấy bớt giận!’

Tưởng Thất Nguyên liếc mắt nhìn sang Tưởng Giang đi theo sau từ bao giờ, rồi lười biếng đáp lời cha: “Ồ, chuyện này là thế nào? Cha uống lộn thuốc đấy à? Không phải cha luôn xem thường Nhan Nham sao? Sao giờ lại muốn đến tận cửa nhà người ta xin tha thứ?”

“Mày!”

“Con làm sao? Cha định khen con hiếu thảo đúng không?” Tưởng Thất Nguyên cười tủm tỉm tiếp tục nói “Cha xem! Con là đứa con rất nghe lời? Con nghe lời cha chia tay Nhan Nham – thế nào? Cha vui không? Có thấy con có hiếu không?”

Cha anh tức giận đến mức chỉ muốn nhảy dựng lên khỏi giường, nhưng bởi vì cơ thể còn yếu, ông chỉ có thể run rẩy trên giường. Hắn mắt trũng lên, chứa đầy hung ác. Ông xả giọng rít gào: “Tưởng Giang! Con còn ngốc ra đấy làm gì?! Còn không rat ay?! Con muốn công ty chúng ta phá sản à?”

Tưởng Giang thấy choáng váng, định mở miệng nói gì đó thì bị Tưởng Thất Nguyên ngắt lời. Giọng điệu vẫn lười biếng: “Cho nên con thật sự kính nể mẹ — tuy rằng mẹ chọn chồng có kém một chút, nhưng thủ đoạn thật sự làm người ta kính sợ.”

Tưởng Thất Nguyên đi tới trước giường, định ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Nhưng vừa mới đụng vào ghế dựa, anh sực nhớ ra chuyện gì liền đem tay rút trở về. Anh bình tĩnh đứng trước mặt cha, lơ đãng những bụi bặm li ti xung quanh cha, cúi đầu nhẹ nhàng lắm. “Cha chắc là không biết? Mẹ sau khi phát hiện cha là kẻ bất tín, vì thế một tháng trước khi mẹ còn ở bên con đã nhân lúc cha quá chén, không biết trời đất gì mà có thai với cha.”

“Cho nên ấy, cha nghĩ sao mà Tưởng Giang phải nghe lời cha?”

____Hết chương 20____

21. Chương 21: Tiệm Thuốc

Tưởng Thất Nguyên hiện tại thấy thật đau lòng.

Anh phát hiện ra cảnh tượng nhìn thấy ở linh tuyến là thật, phòng nghiên cứu của anh, tiền của anh, em gái của anh đều đã không còn...Tuy rằng phòng nghiên cứu có thể cùng Ôn Triết Đào gây dựng; không có tiền thì lấy của Ôn Triết Đào mà dùng, ăn dầm ở nhà hắn; Về phần em gái...Anh hiện tại không dám nghĩ đến.”

“Anh thấy mình sắp xong đời rồi.”

“Anh quả thật sắp xong đời.” Ôn Triết Đào không phải là người dịu dàng, nhưng nhìn thấy tình trạng của Tưởng Thất Nguyên lại mềm nhũn của người. Hắn lạnh lùng nói

“Mỗi ngày chỉ uống một ít nước đã qua máy lọc, ăn chút rau dưa được xử lý vệ sinh cẩn thận...Không cẩn thận thì nửa tháng nữa là anh đi gặp thượng đế rồi.”

Tưởng Thất Nguyên không coi đây là vấn đề nghiêm trọng, không chút khẩn trương nào: “Làm quá lên làm gì? Tôi không phải đang trong giai đoạn thích ứng sao? Xem này, hiện tại tôi đối với cậu động tay động chân cũng đâu có vấn đề gì, mấy chuyện kia làm sao làm khó được tôi.”

“Nhưng mới chỉ là thị giác, còn vị giác, khứu giác, xúc giác...”

“Thôi đi! Tôi sẽ ỉn thôi, tôi là người giỏi thích nghi mà!” Tưởng Thất Nguyên kiên quyết chặn lại phân tích của Ôn Triết Đào, vớ lấy cái áo khách mang theo kính râm chuẩn bị ra ngoài. “Tôi đi thám thính một chút! Sau đó chúng ta sẽ thảo luận rõ phải làm gì tiếp theo.”

...

...

Ban đầu nói cứng thế nhưng lòng Tưởng Thất Nguyên lại đang rối bời. Sự thực anh làm việc không có một kế hoạch cụ thể nào, mỗi lần làm việc đều trong tâm trạng mình thích thì mình làm thôi – ví dụ như theo đuổi Nhan Nham, về nhà chọc tức ông già, rồi còn...cùng Nhan Nham tuyên chiến.

Điều đáng khen duy nhất là dù có kế hoạch hay không, Tưởng Thất Nguyên sẽ luôn có mục tiêu để bước tiếp. Không có màn tự kỷ ngồi khóc dưới mưa một mình.

Bất tri bất giác, Tưởng Thất Nguyên đã đến công ty Nhan Nham. Trước mắt anh là một công ty làm ăn phát đạt, cao mười mấy tầng, nhân viên ra vào tràn ngập tự tin. Nhưng Tưởng Thất Nguyên không có ngáo đá mà chạy vào, mà là ngấm một vài lần rồi phần sang đường khác.

Tưởng Thất Nguyên đến một tiệm thuốc gần đây.

Tuy rằng công ty được thất ngạn có vô số thông tin trên mạng, cơ hồ muốn tôn Nhan Nham lên làm thần, nhưng Tưởng Thất Nguyên vẫn có cảm giác muốn đích thân thử nghiệm mới ổn.

Cái gì mà thần dược, không hề giống các loại thuốc khác...Tưởng Thất Nguyên không sao giải thích nổi. Nói thế nào nhỉ? Thật ra khi Nhan Nham thành lập công ty, anh đã nghĩ đến em nó sẽ tiến công ngọc khí, đồ thạch, chứ bán thuốc thì...Tưởng Thất Nguyên thấy nó chả liên quan gì đến Nhan Nham cả.

Trong không gian nhiều ngọc quý đến thế, em nó sao không lấy mà dùng?

Thời điểm nghĩ như vậy, Tưởng Thất Nguyên đi vào tiệm thuốc. Bởi vì anh quá tập trung suy nghĩ nên anh không nhận ra khi anh xuất hiện lão chủ tiệm thuốc đã sáng mắt lên, sống lưng thẳng tắp. Nhưng thời điểm anh muốn nói chuyện, thì như nhớ ra chuyện gì đó, ra vẻ nghiêm túc. Lợi dụng lúc anh không để ý, lão vội vã lê thân ra lấy đồ uống.

“Xin hỏi...” Tưởng Thất Nguyên đột nhiên nghĩ không nên nói ra trắng trợn quá mức. Vì thế anh hỏi: “Cho hỏi thuốc gì ở đây tốt nhất?”

Thất Nguyên nói ra, tự thấy chính mình có hơi mặc danh kỳ diệu, vừa định mở miệng ra bổ sung, không nghĩ ông chủ đã trả lời: “Thất ngạn.”

Tưởng Thất Nguyên: “...Tôi còn chưa nói mình bị bệnh gì.”

Ông chủ nhướn mày, bình tĩnh đáp: “Dù có là bệnh gì thì thuốc thất ngạn cũng trị được hết. Thuốc thất ngạn là bậc nhất, là tinh hoa.”

Anh nghĩ là mình đi nhầm nơi, đây rõ ràng là fan cuồng trong truyền thuyết...Đúng là không thể chọn tiệm thuốc ngay cạnh công ty. Tưởng Thất Nguyên vừa mới nhắc chân bước đi thì ông chủ đã mở miệng: “Cho cậu.” Dứt lời, ông chủ đưa một lọ thuốc đưa cho Tưởng Thất Nguyên.

Tưởng Thất Nguyên: “...”

“Không cần cảm ơn, đây là quà của tiệm thuốc, lần sau nhớ quay lại.”

Tưởng Thất Nguyên làm mặt , nhìn trong lọ thuốc không nhãn dung tích 200ml, trong lúc nhất thời không biết nói gì. Anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn ông chủ, nhưng lại làm lão hiểu nhầm ý anh.

“Như nào? Ngại không dám nhận? Thôi cứ cầm hết đi!” Nói còn chưa xong, lão bản lấy từ ra quầy lấy ra cả thùng: “Tặng hết cho cậu.”

Tưởng Thất Nguyên á khẩu.

Rõ ràng có ý không tốt? Nhan Nham sao lại chọn người làm thế này, hay là chỉ số thông minh của em nó xuống dốc không phanh? Tưởng Thất Nguyên cảm thán một chút, liền không khách khí vác cả thùng thuốc

đi. Nói thế nào anh cũng có lời, không cần lo lắng. Nếu thuốc này do công ty Nhan Nham làm ra, ông Triết Đào phân tích một chút thì bói ra được khối chuyện!

“Đúng rồi, thuốc này có tác dụng gì?” Chạy tới cửa, Tưởng Thất Nguyên xoay người hỏi.

Quên mất đang đóng kịch, ông chủ hiện tại tự nhiên ăn nói tự nhiên hơn hẳn. Lão cười tùm tùm nói: “Dù sao cũng không phải xuân dược.”

Lúc này, cửa thủy tinh bị đẩy ra.

Một thanh niên nhả nhận tiến vào, đi qua thấy Thất Nguyên ôm theo thùng thuốc, liền tò mò hỏi: “Anh mua thế thế? Nhiều thế!”

Tưởng Thất Nguyên nhú mày, nói: “Không phải mua, là ông chủ đưa, nghe nói đây là đồ tặng. Chú em muốn sao? Cho một lọ này!”

“Thật sự?” Thanh niên sáng ngời hai mắt lên, cậu nhận lấy lọ thuốc của Tưởng Thất Nguyên, không do dự uống hết.

Thiếu niên nhả nhận: “...”

Tưởng Thất Nguyên hiếu kỳ hỏi: “ Thế nào? Có thấy lạ trong người không?”

Thiếu niên ủy khuất nói: “Chỉ là một lọ nước đường, ngọt ngào, chẳng có gì đặc biệt.”

Tưởng Thất Nguyên chần chờ một chút, định không uống, nhưng lại ngửi được cái hương vị ngọt ngào kia, chả hiểu sao anh lại không do dự nuốt nguyên lọ.

Cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân như mạch máu bị tắc được thông suốt, thoải mái đến mức muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Một hồi lâu, Tưởng Thất Nguyên mới hồi phục tinh thần, ánh mắt bừng sáng – Là linh tuyền!

22. Chương 22: Hồng Nhãn

Hóa ra là linh tuyền...Nhan Nham thật sự lợi hại.

Tưởng Thất Nguyên đờ một lát, rồi mới vác thùng giấy rời đi. Nhưng anh vừa mới ra đến cửa thủy tinh, liền phát hiện thiếu niên quen thuộc đứng ở đối diện, nhìn thấy Tưởng Thất Nguyên đi ra, liền dành cho anh nụ cười sáng lạn.

Tuy rằng trong lòng có hơi xúc động muốn đề thiếu niên ra quát, nhưng Tưởng Thất Nguyên vẫn gồng mình vượt qua cảm dỗ. Anh tùy tiện liếc Nhan Nham một cái, như nhìn thấy người xa lạ không muốn hứng thú, cứ thế mà bước đi.

“Thất Nguyên.” Nhan Nham lên tiếng gọi anh, nhưng Tưởng Thất Nguyên không có dừng lại bước chân. Đối với Nhan Nham chỉ mặt nhả mày nhú, tỏ ra bất mãn vô cùng. Cậu mỉm cười đi theo sau Thất Nguyên, làm vẻ không nhận ra được sự xa cách của anh.

“Mình muốn đấu với em, nhưng em thấy mình đến động thái nhỏ nhất cũng không có.” Nhan Nham nghiêng đầu, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Có phải không nở xuống tay với em?”

Tưởng Thất Nguyên mặt không chút thay đổi tiếp tục đi về phía trước, lúc đi qua trạm xe thì đúng lúc một cái xe buýt đi tới. Tưởng Thất Nguyên không cùng Nhan Nham chào hỏi, trực tiếp chen vào hàng người đi vào xe. Nếu như bình thường ra, còn lâu mới có chuyện anh chịu cảnh chen chúc trên xe.

Lúc này là giờ tan tầm, trên xe chật cứng người. Tưởng Thất Nguyên bị ép dính vào góc xe, tự nhiên cảm thấy người cạnh mình rời đi, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì anh đã lập tức cũng dừng lại, đột nhiên nhận ra mình đang bị người khác ôm eo.

Tưởng Thất Nguyên: “...”

Nhan Nham không biết lúc nào đá dựa sát vào người Tưởng Thất Nguyên, anh còn cảm nhận được thăng em của cậu qua lớp quần. Độ lầy của Nhan Nham không kém Thất Nguyên, cậu ghé sát vào tai anh thầm thì: “Mình muốn lên đây để cùng em đứng không?”, hơi thở ấm áp của cậu phả vào vành tai anh.

Trừ đời! Anh đứng là tự tay bóp dế mình.

Tưởng Thất Nguyên nhất thời trợn tròn mắt, anh máy móc quay đầu nhìn xung quanh, phía trước người, trái người, phải cũng là người, hoàn toàn bị bao vây! Tuy rằng họ đều quay lưng lại với anh, tiếng xe cũng ồn, lời Nhan Nham thì thầm sẽ không bị ai nghe thấy, thậm chí động tác Nhan Nham cũng sẽ không bị phát hiện, thế nhưng ước chế thấy mẹ đi được!!!!

“Thất Nguyên thông minh quá, sao đoán được em sẽ lên đây?” Nhan Nham làm bộ không nhận ra Tưởng Thất Nguyên đang cứng hết cả lên, cứ thế tự tung tự tác. Trong không gian nhỏ hẹp, cậu chậm rãi đem tay chuyển lên vai Tưởng Thất Nguyên, sau đó cả người lại dựa dẫm lên lưng anh. Hai chân gắt gao khóa lưng anh lại, Nhan Nham giờ phút này trào hân lên lưng Tưởng Thất Nguyên.

“Xuống ngay!” Tưởng Thất Nguyên lạnh lùng, ra lệnh.

“Không đấy ~” Nhan Nham thân mật vùi đầu mình lên cổ Thất Nguyên, nũng nịu xong càng há miệng cắn lấy vành tai anh, liếm liếm.

Tưởng Thất Nguyên: “...”

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên dần ra, Nhan Nham được nước làm tới dùng chân cọ cọ chỗ ấy của anh. Thân thể Tưởng Thất Nguyên đối với Nhan Nham cực kỳ nhạy cảm, bị cậu cọ xát như thế lập tức hừng tỉnh, như quả bom bị châm ngòi, lý trí anh bị thiêu đốt không còn gì cả.

Nhưng mà, Tưởng Thất Nguyên chớp mắt không chế được chính mình khi xe dừng lại. Tuy rằng không phải điểm dừng của Tưởng Thất Nguyên, nhưng giờ phút anh phải cố đứng vững, vác theo Nhan Nham ra khỏi xe bus công cộng.

“Đủ rồi!” Tưởng Thất Nguyên nổi trận lôi đình đem người trên lưng mình ném sang một bên: “Nhan Nham, tốt cùng mình muốn làm gì? Bọn mình giao ước một năm sau tái đấu sao?! Mình hiện tại xuất hiện, còn là trò kích thích với anh là sao? Muốn chết à?”

Nhan Nham phủ bụi trên người, chậm rãi nói: “Em muốn rủ mình cùng nện thôi mà, có gì không tốt?”

“Nứng cục thì tìm thằng khác! Anh bận rồi!”

Nhan Nham làm vẻ không giận dữ gì, chỉ thản nhiên nói: “Thất Nguyên, mình quên quan hệ của đôi ta rồi sao?” Em làm sao tìm người khác được? Kể cả nghĩ thì cơ thể em cũng không cho phép. Đường nhiên, mình cũng thế. Nếu mình hừng tỉnh thì ngoài em ra mình cũng đâu bém được thằng khác ~”

“Việc này không cần mình quan tâm!” Tưởng Thất Nguyên nổi giận dưng dưng trừng mắt liếc nhìn Nhan Nham, rồi ôm thùng giấy bỏ đi. Anh thật sự muốn tấn Nhan Nham một trận, nhưng con mẹ nó thân thể anh không cho phép, trong đầu muốn đập cho em nó một trận, nhưng cơ thể lại không chịu phối hợp.

Nhìn Tưởng Thất Nguyên không chút lưu luyến nào rời đi, Nhan Nham rớt cuộc cũng giận tái mặt. Cậu lạnh lùng nói: “Nếu không muốn lên giường với em, không muốn liên quan đến em, vậy mình vì sao còn nhận đồ từ em?!”

Tưởng Thất Nguyên dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn Nhan Nham.

“Quả nhiên Ôn Triết Đào là đồ vô dụng, không thỏa mãn được anh nên anh mới rời đi.”

Tưởng Thất Nguyên xoay người lại, mặt không chút thay đổi nhìn Nhan Nham.

“Phải hạ mình nhận đồ từ em, Thất Nguyên, từ khi nào mình lại thiếu khí phách đến thế?” Nhan Nham ác liệt nói: “Em biết, nhất định do mình không có được đột phá gì, cho nên muốn đầu hàng đúng không? Nhận đồ của em chỉ là bước đầu cho thất bại của em...Hơn nữa mình đâu chịu nổi thế giới dơ bẩn này, mình không thoát được linh tuyến đâu?”

Tưởng Thất Nguyên lạnh lùng liếc nhìn Nhan Nham, gương mặt hưng phấn vì đắc ý, đột nhiên thấy xa lạ – Nhan Nham lúc thì náo nức ngơ ngác lúc lại hiềm độc, nhưng chưa bao giờ có dáng vẻ này? Khi ở trong không gian, em nó cũng không ngáo như thế...Đây thật sự không phải phong cách của Nhan Nham.

Nhưng dù thế nào, Nhan Nham luôn mặc định anh là người có lỗi, lúc nào cũng đem nguyên nhân mâu thuẫn đổ lên đầu anh. Chẳng lẽ là do tại anh chán em nó rồi sút thẳng căng? Tưởng Thất Nguyên nhũn mày, cũng không phát hiện ánh mắt đỏ tươi giấu dưới tóc mai cậu.

Thật sự rất đỏ.

Tưởng Thất Nguyên giật giật mắt, không muốn cùng em nó so đo. Anh thần nhiên đáp: “Có bệnh thì tìm bác sĩ đi.”, rồi mặc kệ Nhan Nham nổi điên lên, bản thân ôm thùng giấy chuồn thẳng.

Nhưng mà Tưởng Thất Nguyên rời đi làm Nhan Nham tỉnh táo lại. Chỉ là, thời điểm cậu ngẩng đầu, sắc đỏ trong ánh mắt tối đen, lạnh lẽo nhìn theo bóng dáng Tưởng Thất Nguyên.

23. Chương 23: Cẩn Thận

“Bên trong toàn vật chất phổ thông, chả có gì đặc biệt cả.”

“Nhưng tôi do uống nước suối mới biến thành thể này...cậu xác định bên trong không có thành phần thần thánh gì sao?” Tưởng Thất Nguyên không cam lòng truy vấn.

“Không có.”

Tưởng Thất Nguyên buồn bực nhắc cái bình lên, khó hiểu nhìn nước bên trong: “Nghe nói là do người tu chân làm ra, có lẽ vì thế nên mới không tìm thấy gì đặc biệt.” Theo kinh nghiệm của tôi, hình như thứ này có thể gây nghiện.”

Ôn Triết Đào giương mắt nhìn Tưởng Thất Nguyên, hỏi vặn lại suy nghĩ của anh: “Nếu thật sự có thể gây nghiện, thế anh định làm thế nào để đánh bại Nhan Nham.”

“Coi như là khám phá mới.” Tưởng Thất Nguyên xòe tay, “Tất nhiên có thể tận dụng được.” Đầu tiên đánh sập công ty Nhan Nham, nếu xác nhận thứ kia có thể gây hại, tôi xem như vì dân trừ hại!”

Ôn Triết Đào không lên tiếng.

“Với cả tôi cũng đoán được lý do vì sao công ty của Nhan Nham phát triển đến thế.” Tưởng Thất Nguyên trầm tư, chớp mắt một cái, nói: “Linh tuyền có thể khiến chữa lành vết thương trong chớp mắt, còn trị được bách bệnh? Khuyết điểm duy nhất của nó thúc đẩy mọi giác quan của người dùng – giác quan hoàn hảo không phải việc tốt đẹp gì.”

“Em biết.”

“Lần đầu tiên uống thuốc này tôi đã rất đau đớn...Đợi đã, cậu nói cái gì?” Tưởng Thất Nguyên ngây ngẩn cả người, anh có linh cảm chẳng lành.

“Em biết, em uống rồi.” Ôn Triết Đào bình tĩnh nói.

Tưởng Thất Nguyên ngốc ngốc nhìn chằm chằm Ôn Triết Đào, sau đó tháo vội kính râm xuống, nhìn chằm chằm vào đối phương. Quả thực, những tầng bụi đen li ti xung quanh cậu đã biến mất. Hiện tại, trông Ôn Triết Đào có gì đấy thư thái phấn khởi.

“Cậu, cậu thấy có gì không ổn?” Tưởng Thất Nguyên khẩn trương hỏi. Ôn Triết Đào là anh em tốt của anh, nếu cậu xảy ra chuyện gì, anh thật sự không biết phải làm sao.

“Lần đầu tiên uống vào cũng thấy đau thật.”

Tưởng Thất Nguyên vội vã kiểm tra Ôn Triết Đào, sắc mặt đối phương ửng hồng – tức là chỉ có tốt lên chứ không kém đi, nhất thời anh an tâm đôi phần. Nhưng mà, khi buông hẳn ra, anh lập tức nén giận, lớn tiếng: “Mẹ kiếp, cậu xem tôi uống cái thứ nước ấy rồi thành dạng gì?! Cậu nghĩ gì mà còn ngu ngốc làm theo? Chán sống rồi đúng không?!”

Ôn Triết Đào nhìn Tưởng Thất Nguyên, không trả lời.

Tưởng Thất Nguyên ghét dáng vẻ này của hắn vô cùng, không hiểu hắn nghĩ cái gì trong đầu, để người khác phiền chết đi được: “Tôi hứa với mẹ tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt, cái con mẹ nó cậu lại làm thế với tôi?” Tưởng Thất Nguyên xoay chặt nắm đầu, khó chịu nói: “Cậu có làm sao thì tôi biết nói sao với mẹ, đến lúc xuống lỗ rồi còn mặt mũi nào gặp lại bà!”

Mẹ nó, là gan Ôn Triết Đào cũng lớn quá đi.

Tưởng Thất Nguyên còn định tể Ôn Triết Đào một bài nữa thì điện thoại anh reo. Anh cầm lấy di động, âm thanh nhẹ nhàng đặc trưng của Tưởng Gian vang lên: “Anh, em có việc phải nói với anh, anh gặp em một lúc được không?”

“Sao không nói qua điện thoại được?”

Tưởng Giang trầm mặc một chút, rồi lên tiếng, âm thanh thanh âm vốn có tự nhiên mang chút gì đó ủy khuất: “Anh, em đứng trước cửa nhà rồi...”

Tưởng Thất Nguyên khó chịu ngắt điện thoại, liếc nhìn Ôn Triết Đào, bực mình mang thùng nước đem vào phòng khóa kỹ, lúc này mới ra ngoài. Anh không thêm nói chuyện với Ôn Triết Đào, cứ thế tự ý hành động. Mà Ôn Triết Đào như không cảm nhận được cơn thịnh nộ của anh, thái độ bình tĩnh vẫn giữ nguyên không đổi.

Ra đến cửa với tâm trạng không vui, Tưởng Thất Nguyên đập cửa, vang “Đông” lên một tiếng, mặt không chút thay đổi nhìn Tưởng Giang đang ngồi ở chỗ cửa.

Dáng vẻ Tưởng Giang không tốt, tóc tai bù xù, trên trán của mồ hôi, lại trông có vẻ vội vã. Cậu chăm chú nhìn Tưởng Thất Nguyên, bước đến, ngày một kẻ sát về phía anh.

“...Anh, anh có chỗ nào thấy không thoải mái?” Tưởng Thất Nguyên thân thiết hỏi.

“Anh khỏe lắm.” Tưởng Thất Nguyên khoanh tay trước ngực, tự giấu nói: “Muốn hay không xem anh phá cửa để chứng minh anh khỏe mạnh cỡ nào?”

Tưởng Giang nhìn Tưởng Thất Nguyên, nói: “Anh...anh bất mãn chuyện gì?”

“Cái này không phải rõ ràng rồi sao?” Tưởng Thất Nguyên vừa nói ra, lập tức nhận ra tinh thần mình bất ổn. Anh cùng Ôn Triết Đào gây nhau, sao lại lôi người khác vào? Thật sự không hợp tình hợp lý. Vì thế Tưởng Thất Nguyên đổi thái độ, nở nụ cười sáng lạn, thành khẩn giải thích: “Xin lỗi, anh vô ý quá.”

Tưởng Giang nhíu mày, cậu không thích Tưởng Thất Nguyên xa cách như vậy. Nhưng mà cậu không muốn dây dưa đề tài này, tiếp tục nói: “Anh, lúc ở trong tiệm thuốc, Nhan Nham đưa cho anh cái gì?”

Tưởng Thất Nguyên nhíu mày, không đáp lại.

Tưởng Giang nóng nảy, “Anh, đó không phải thứ tốt, anh đừng có đụng vào?”

“Sao cậu biết đó không phải thứ tốt?”

“Vương Minh uống xong, kết quả bây giờ nằm trong bệnh viện.” Tưởng Giang nhìn ánh mắt mờ mịt của Tưởng Thất Nguyên, liền chủ động giải thích: “Chính là thanh niên anh gặp ở tiệm thuốc, không phải anh mời cậu ta uống một lọ sao? Đó là người của em, bây giờ đang ở trong bệnh viện cấp cứu.”

Tưởng Thất Nguyên rùng mình, nói: “Cậu phải người theo dõi anh?”

“Không có.” Tưởng Giang chấn động, nhưng vẫn cố gắng điều chỉnh thái độ của mình, bình tĩnh nói: “Em là vô tình biết chuyện này...Công ty có chuyện, em là người quản lý phải tìm cách giữ được người tài, hôm qua đi bệnh viện hỏi thăm cậu ta, thì mới nghe người thân cậu kể lại chuyện.”

Trên thực tế, Vương Minh uống cái thuốc kia, sau đó liền đau khắp người không có khả năng tiếp tục nhiệm vụ theo dõi. Hơn nữa, trên người xuất hiện càng nhiều vết thương kinh tởm, bây giờ thì hôn mê bất tỉnh, nhưng tổng thể sức khỏe lại không có vấn đề. Nhưng Tưởng Giang lại là người không nắm được tình hình thật sự, chỉ thấy cảnh đau đớn tột cùng liền thấy bất an. Hôm nay nghe đến tin tức, cậu đã muốn chạy đến, nhưng lại bị việc công ty quán chân, mà di động Tưởng Thất Nguyên lại đúng lúc tắt máy.

Tưởng Thất Nguyên thật ra không để ý việc bị theo dõi, thực tế anh cũng có phát hiện ra, nhưng thấy điều này không ảnh hưởng đến chính mình, anh mới làm như không để ý. Vì thế anh không lạnh không nóng nói: “Vì sao lại nói chuyện này? Không ó việc gì, anh sẽ không uống cái thứ ấy đâu.”

“Còn chuyện này nữa em phải nói, anh có cái gì cũng phải nói cho em biết.” Tưởng Giang khẩn cầu nhìn Tưởng Thất Nguyên, “Nhan Nham hiện tại không dễ chọc, bây giờ nó trải rộng quyền lực với các quan chức, quyền thế rất lớn.”

Tưởng Thất Nguyên sững sờ một chút: “Quan hệ với các quan chức là sao?”

“Hình như nó có phương thuốc có thể chữa khỏi bệnh nan y, sớm muộn gì toàn bộ tập đoàn được lớn đều sắp bị nó thu mua đến nơi.”

24. Chương 24: Hắc Hắc

Cảm tưởng chuyện của Nhan Nham không phải cuộc đời, mà là tiểu thuyết.

Thuở thiếu niên sống trong cảnh gia đình phức tạp, cha coi thường, mẹ hắt hủi, anh trai căm ghét...như thế lớn lên sinh ra tính cách vụn vặt, lệch lạc. Sau nhờ duyên phận mới có được bảo bối “không gian tùy thân”, được vô số bảo thạch, thậm chí còn có linh tuyến kỳ diệu...Cậu dựa vào chính sự thông minh tài trí của mình, gây dựng tập đoàn xuyên quốc gia, đến cả quan chức chính phủ đối với cậu phải cúi đầu nghe lệnh...

Vãi chưởng! Này nghe như nhân sinh người thắng ấy nhỉ?! Cứ như bên trái bên phải, ôm hết ba ngàn quân lính...Nghe kể lại sự tích của Nhan Nham phải công nhận cậu được trời thương quá xá!

Tưởng Thất Nguyên như được thức tỉnh – như thừa nhận mình đúng là không bật nổi...Chẳng lẽ nửa đời sau của anh phải ngày ngày đêm đêm sống cùng Nhan Nham sao? Tưởng tượng đến đây, Tưởng Thất Nguyên nổi da gà. Mặc kệ thế nào, còn chống cự cũng phải được chống cự.

Với cả, thực ra nếu nói không có cách bật được Nhan Nham thì cũng không phải, nếu đem chuyện “không gian” lan ra, làm cho một đồng người đi úp sọt Nhan Nham. Mặc dù không chắc thành công, nhưng cũng sẽ mang về rất nhiều phiền toái cho Nhan Nham, thậm chí còn khiến cậu không đến tìm anh được nữa.

Thế nhưng Tưởng Thất Nguyên không muốn làm vậy.

Anh mặc dù không thích thủ đoạn của Nhan Nham, nhưng cũng không thể đem tể em nó cho mấy tên điên nghiên cứu khoa học, rồi bị người ta thí nghiệm giải phẫu như chuột bạch.

“Anh, anh.”

“Như thế nào?” Tưởng Thất Nguyên phục hồi tinh thần, lúc này mới chú ý tới Tưởng Giang, ngây người hỏi ngược lại: “Cậu sao còn ở đây?”

Tưởng Giang mím môi, con người lóe lên có chút tủi thân, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ lãnh đạm. Cậu nhìn Tưởng Thất Nguyên nói: “Tuy rằng Tưởng gia không còn như xưa, nhưng tài sản thừa kế của anh còn rất nhiều...Anh có muốn hay không...”

Tưởng Thất Nguyên lặng một chút nói: “Cha chết rồi à?”

Tinh thần ba tốt lắm, máng chửi rất to, rất vang, gào cả một chuỗi dài mà không ho lấy một cái. Nhưng mà Tưởng Giang không nói ra, chỉ mơ hồ nói một câu: “Tinh thần cha tốt lắm.”, rồi quay trở lại đề tài, tiếp

tục nói: “Nhưng mà Nhan Nham hiện tại uy thế như thế, nếu tùy tiện mở công ty, Nhan Nham chắc còn không thèm động tay, người muốn lấy lòng nó cũng sẽ ra tay trước.

Tướng Thất Nguyên: “...”

Tướng gia hiện giờ là mục tiêu hàng đầu của Nhan Nham, mà vẫn còn trụ đến giờ, có thể thấy Tướng Giang lợi hại cỡ nào. Chắc chắn Nhan Nham không chỉ dùng tiền để đối phó với Tướng gia. Hẳn là cậu đã huy động đủ nguồn lực của mình, chắc chắn có sự tham gia của quan chức chính phủ, những người cầu cạnh phương thuốc của Nhan Nham; rồi còn hợp tác với kẻ thù của Tướng gia, chắc mấy chốc làm cho Tướng gia suy sụp, nhưng Nhan Nham cũng chả có vẻ coi trọng những kẻ này....

Tướng Giang ngoại trừ năng lực ngoại giao tuyệt đỉnh, thì còn cả việc đã theo dõi kỹ Nhan Nham. Thời điểm Tướng Thất Nguyên đã gặp với Nhan Nham, Tướng Giang cũng bắt đầu điều tra cậu. Thậm chí còn phái người ngày đêm theo dõi Nhan Nham....

Nhớ lại những lúc bận rộn bù đầu, lại không nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra với Tướng Thất Nguyên, tìm Tướng Giang giật thon thót. Nếu có thể, cậu rất muốn đập Nhan Nham bẹp dẹp, khiến nó không làm phiền Tướng Thất Nguyên. Nhưng là...Cậu không làm thế được.

Ánh mắt Tướng Giang trở nên âm trầm...Nhan Nham khôn kiếp!

Tướng Thất Nguyên không nhìn ra biến đổi của Tướng Giang, mà kể cả anh có thấy thì cũng mặc kệ. Anh hiện tại còn đang nghĩ việc khác, không giải quyết thì không yên lòng được. Vì thế nhìn Tướng Giang một lúc, anh bắt đầu muốn đuổi người: “cậu về trước đi! Tôi nghĩ cách khác xem.”

Tướng Giang không muốn đi, đã nhiều ngày như vậy không được nhìn thấy Tướng Thất Nguyên. Tuy rằng công ty đang có dấu hiệu phục hồi, nhưng cậu vẫn không thể lơ là, chỉ cần lơ là cảnh giác sẽ có kẻ ra tay với công ty. Vận mệnh của công ty có thể không quan trọng, nhưng trong đó còn có tài sản của Tướng Thất Nguyên, cậu tuyệt đối sẽ để Tướng Thất Nguyên không phiền lụy!

Vì thế cậu cắn môi dưới, giương mắt hỏi anh: “Anh, anh theo em về nhà nhé?”

Tướng Giang không ngờ Tướng Thất Nguyên đã không quan trọng chuyện trở về, vì thế trả lời rất tùy ý: “Trở về làm gì? Để nghe cha chửi cho sml à? Thôi anh không về đâu, về khác gì tra tấn cha.”

“Không hẳn là về luôn, mà em có mua một biệt thự bên cạnh...” Tướng Giang nhìn chằm chằm Tướng Thất Nguyên, nhìn thấy vẻ mờ mịt trong mắt anh, tự biết là anh còn không thèm nghe cậu nói. Vì thế liền kiềm chế lại, nói nhỏ: “Được rồi...em dù sao cũng không có thời gian sang bên ấy, anh ở đây có lẽ an toàn hơn.”

Lời này Tướng Thất Nguyên nghe rõ, đối với cậu em chỉ phẩy tay rồi không chút do dự tiến vào bên trong phòng Ôn Triết Đào, nhìn cánh cửa sắt khép lại, ánh mắt chờ chờ mong của Tướng Giang sụp xuống, hít một hơi thật sâu, cậu mới từ từ mở mắt ra.

Lúc này ánh mắt yếu ớt biến mất, “Bước ra đây”. Cậu hướng ngã tư chỗ rẽ, lạnh lùng nói: “Nhan Nham, tao biết mày ở đó.”

Một dáng người nhỏ gầy chậm rãi bước ra, dù vẻ ngoài yếu ớt nhưng cảm giác người ấy mang đến lại vô cùng ác liệt. Nhan Nham nhếch môi cười, tà khí đầy trong ánh mắt, thời điểm nhìn về phía Tướng Giang, không hề che giấu vẻ coi thường cùng miệt thị.

.....

.....

Tướng Thất Nguyên chạy vào phòng Ôn Triết Đào, không thèm gõ cửa cứ thế xông vào: “A Đào! Đội hacker của mình hiện tại thế nào?” Tướng Thất Nguyên hỏi.

Ôn Triết Đào với Tướng Thất Nguyên như tâm linh tương thông, không cần hiểu rõ đầu đuôi, nháy mắt cậu đã minh bạch vấn đề, thông báo tình hình cho Ôn Triết Đào.

“Bọn họ có khỏe không?”

“Ổn.”

“Có thiếu ai không?”

“Không thiếu một ai.”

“Có thể bắt đầu làm việc không?”

“Được.”

Tưởng Thất Nguyên rót cuộc cũng thấy được hy vọng, anh kích động, muốn tăng động tại chỗ. Lâu rồi chưa hưng phấn như vậy, anh tươi cười nói: “Cậu nói xem, anh phải đem công ty Nhan Nham ra như thế nào?”

Anh em tốt của anh! Thế nào mà anh không nghĩ đến bọn họ?!

25. Chương 25: Ảo Ảnh

Ôn Triết Đào hay nhân lúc Tưởng Thất Nguyên đang fucking high mà tạt cho anh gáo nước lạnh, lần này cũng không ngoại lệ. Hấn lạnh lòng nhìn Tưởng Thất Nguyên đang hưng phấn, rồi tàn nhẫn đánh gãy ảo tưởng của anh: “Không có chuyện đấy đâu.” Ôn Triết Đào đáp.

Tưởng Thất Nguyên nghĩ hẳn không tin anh nên chẳng thấy cáu, anh không giận, tiếp tục bưng bưng khí thế về kế hoạch: “Dùng Internet để gạt người dễ nhất! Bóc phốt công ty em nó trên diễn đàn được, rồi nhân lúc ấy anh gọi đội hacker úp sọt, triệt hạ công ty em nó luôn...”

“Cách này có người dùng rồi.”

“Rồi sau khi mọi chuyện qua đi...” Tưởng Thất Nguyên sững sốt, ngơ ngác hỏi ngược lại: “Cậu mới nói cái gì?”

Một tháng trước, công ty được Khanh Thành đặt điều cho công ty Thất Ngạn, ngày hôm sau liền phá sản. Công ty Liên Khúc muốn hacker công kích Thất Ngạn, một giờ sau cả bọn bị hốt vào tù, Liên Phúc công ty cũng bị thôn tính luôn.” Ôn Triết Đào lấy ra một tập văn kiện đưa cho Tưởng Thất Nguyên, thần nhiên hỏi: “Giờ anh còn muốn chết sao?”

Tưởng Thất Nguyên: “...”

Tưởng Thất Nguyên không tin, mở văn kiện ra xem, nhìn thấy trang đầu tiên đầu tiên liền trợn tròn mắt— [Một đêm trắng tay: người nhà cũng theo đó rơi vào cảnh không nhà cửa, vì sao lại cứ đâm đầu vào chỗ chết? Lấy trứng chọi đá, qua câu chuyện này ta thấy biết người biết ta, đừng không biết tự lượng sức mình mà đâm đầu vào chỗ chết. Tái bút: Công ty Thất Ngạn có phải rất ngẫu nhiên!!!!]

...

Tưởng Thất Nguyên đen xì mặt, buông văn kiện nói: “Này do ai thu thập được?” Vì sao lại viết ngáo đá thế này?! Cơ mà thời điểm lên tiếng, lòng Tưởng Thất Nguyên đã có câu trả lời, thế nhưng anh không muốn tin.

Nhưng Ôn Triết Đào một lần nữa phá tan hy vọng của Tưởng Thất Nguyên, hẳn rất thẳng thắn nói ra đáp án: “Huy Nguyên.”

Khóe mắt Tưởng Thất Nguyên giật giật.

Ôn Triết Đào như cảm thấy cường độ công kích còn chưa đủ, còn lạnh lùng dí thêm phát nữa: “Thực ra thì hẳn đã trở thành fan hâm mộ tận tụy của Nhan Nham rồi.”

Tưởng Thất Nguyên: “...”

“Anh tưởng sử dụng đội hacker để bật lại Nhan Nham, chuyện đấy không làm được đâu.” Ôn Triết Đào lắc đầu, thần nhiên nói, “Bên cạnh Huy Nguyên, những người khác đều nhận được sự trợ giúp của Thất Ngạn. mẹ của Minh Thành cũng nhờ thuốc của Thất Ngạn mà trị khỏi bệnh, đứa thiếu năng nhà lão lục

cũng nhờ thuốc thất ngạn mà biến thành bình thường, My Hoa nhiều năm buồn bã vì nhiều mụn cũng được chữa khỏi, đã thế một chút biến chứng cũng không có...Anh vẫn là buông tay đi.”

Ánh mắt Ôn Triết Đào mang cảm xúc phức tạp, là đồng cảm cùng thương hại làm Tưởng Thất Nguyên nhảy dựng lên muốn đánh người – Hăm lol cảnh cách! Cái lẽ gì thốn, mới mất liên lạc không lâu, thế nào mà xảy ra nhiều chuyện khủng bố thế nào?!

“Tự nhiên thấy cậu đang bắt mắt với tôi.” Tưởng Thất Nguyên đột nhiên mở miệng hỏi, tự cảm thấy gần đây mỗi khi nói chuyện với Ôn Triết Đào đều không thấy điểm tích cực – tuy rằng cậu luôn luôn như thế, nhưng là lần này lại có gì đó không ổn, tưởng như Ôn Triết Đào đang tỏ ý đối nghịch với anh.

“Hay là cậu bị Nhan Nham thu mua đấy?” Tưởng Thất Nguyên khó có thể tin nổi.

“Không có.”

“Vậy sao cậu nói đỡ cho em nó thế?”

“Em chỉ ăn ngay nói thật.” Ôn Triết Đào buông mí mắt, chuyển đề tài phân tích: “Anh nói anh cùng Nhan Nham song tu, đối với nó nảy sinh ra dục vọng, nó khiến anh trở nên không bình thường. Thậm chí khi không có nó ở đây anh cũng không thấy tự nhiên, cảm thấy khó chịu. Tức là, Nhan Nham cũng có cảm giác thế đúng không?”

“Em nó làm sao thế được?” Tưởng Thất Nguyên cười nhạo một tiếng: “Em nó kiểu gì cũng sẽ chu toàn cho mình.”

Ôn Triết Đào đột nhiên giương mắt, yên lặng nhìn Tưởng Thất Nguyên, một hồi lâu mới nói: “Công ty được của Nhan Nham trước mắt là không thể đánh bại. Anh không thể nhắm vào nó, chung quy cũng là vì công ty ấy đã cứu vớt rất nhiều nhân vật tiếng tăm.”

Không hiểu sao hôm nay Ôn Triết Đào nói chuyện rất cực đoan? Tưởng Thất Nguyên thật ra đã sớm biết là không được, chẳng qua thời điểm nhìn thấy hy vọng anh lại không nhận được phần khích – chung quy cũng vì mấy ngày gần đây anh đều mơ mơ màng màng không tìm được lối thoát. Mãi mới tìm được lối thoát, anh mới dám ra kích động như vậy.

Chẳng qua con đường này không đi được...

Tưởng Thất Nguyên uể oải, anh ngăn người không vui nổi. Mãi một lúc sau, mới một mình trở về phòng, không chào hỏi gì Ôn Triết Đào, cứ thế mà trở về.

Mà Ôn Triết Đào nhìn thấy Tưởng Thất Nguyên chỉ mím môi, cuối cùng cũng không mở miệng.

.....

.....

Nhan Nham lạnh lùng liếc nhìn Tưởng Giang, đầy cảnh giác, cảm thấy không nhìn ra suy nghĩ của đối phương. Cậu không chút do dự rời đi, gọi xe trở về công ty của chính mình.

Tình trạng của công ty Thất Ngạn hiện giờ cực kỳ tốt, không cần cậu phải kè kè giám sát. Cậu có rất nhiều thời gian rảnh để làm việc mình muốn – ban đầu cậu muốn sau khi an bài mọi chuyện, sẽ ngày ngày cùng Tưởng Thất Nguyên trong không gian tùy thân chịch đến long trời lở đất, Thế nhưng không ngờ Tưởng Thất Nguyên lại không chịu an phận.

Nhan Nham ngồi ở ghế, đột nhiên căng thẳng.

Cậu nhủ mày, cả người thất bát nếu không muốn nói là khó chịu. Gương mặt hồng hào giờ trở nên tái nhợt, trên môi cũng dần dần trắng bệch. Đau nhức thân dưới, đột nhiên nhớ lại bản thân đã muốn gặp Tưởng Thất Nguyên thế nào. Ngoại trừ bản thân thật sự muốn gặp anh, còn một nguyên nhân nữa – cậu đang ham muốn anh.

Xương cốt đau nhức, cậu đau đến ngất đi.

Thời điểm nhìn nhận ra vấn đề, cậu chỉ có thể kiềm chế, nhưng lúc này đây...Đôi mắt Nhan Nham chột lóe, sau đó tiến vào không gian. Cậu đi đến linh tiên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ảo ảnh mờ ảo trên mặt hồ.

Bạch y phiêu phiêu, tóc dài tung bay trong gió, gương mặt ôn thuận.

“Ta không nghĩ ngươi sẽ đến lúc này.” Ảo ảnh tủm tỉm cười, nhìn về chạt vật của Nhan Nham, ngữ điệu xa xă, nói: “Thế nào, khó chịu lắm sao?”

Nhan Nham lạnh lùng nhìn chăm chăm ảo ảnh – đây là thứ thuộc về không gian, cai quản linh tuyến, vốn không có khả năng hiện hình gì đó.

“Đây là cái gì?” Nhan Nham hỏi.

Ảo ảnh hiểu cậu đang nói đến việc chuyện gì, chỉ cười ha ha nói: “Ta đã từng một lần nói qua với ngươi, miễn cưỡng thì ta cũng hiện hình được, ra ngoài đi dạo đi.”

Nhan Nham xiết tay thành quyền, tinh thần kích động làm không gian rung chuyển: “Ta hỏi ngươi – chuyện song tu.”

“Hối hận à?” Ảo ảnh hoàn toàn không hề bị Nhan Nham dọa, không nhanh không chậm nói: “Yên tâm, tình nhân của ngươi không có chuyện gì đâu nhưng ngươi thì có...” Ảo ảnh cười mỉa, thoải mái nói: “Ngươi cho rằng năm đó ta chết thế nào?”

“Mặc dù đã làm tà thuật, nhưng sinh ra để phục vụ cho kẻ trên.”

26. Chương 26: Âm Mưu

Linh khí ngập đất trời, cây cối xanh um, bên tòa Ngọc Sơn là linh tuyến....

Tướng Thất Nguyên chậm rãi từ giường đứng lên, đầu đau nhức khiến anh không đứng vững. Anh xoa huyệt thái dương, một hồi lâu, cơn đau cũng lui xuống. Bình tĩnh lại, anh muốn lục lại hồi ức xem mình đã nằm mơ thấy cái gì.

Đây là lần thứ mấy...anh nằm mơ thấy nơi chết giẫm kia.

Không biết từ lúc nào, anh luôn nằm mơ thấy Nhan Nham ở không gian kia. Sau khi rời đi, anh hoàn toàn không lưu luyến chút gì, nhưng không hiểu sao lại liên tục mơ thấy nơi ấy? Chẳng lẽ Nhan Nham lại quậy nữa sao?

Tướng Thất Nguyên phiền lụy một hồi, rồi quyết định quẳng mọi thứ ra sau đầu – nếu đây là do Nhan Nham bày trò thì anh còn có thể làm được gì nữa. Anh lạ gì mấy thủ đoạn phép thuật ma quỷ, theo tình hình hiện tại, anh rõ là bị đẩy vào thế bị động...Có hơi nhục mặt nhưng mà anh định hay là quay sang nịnh nọt, chiếm lấy lòng tin của Nhan Nham, thừa lúc Nhan Nham sơ hở liền đánh úp cho em nó phá sản....

Công ty được Thất Nguyên...

Nghĩ đến công ty của Nhan Nham, Tướng Thất Nguyên lại cảm thấy đau đầu

Nhan Nham này, chọn gì không chọn lại chọn mở công ty được. Làm anh khó lòng xuống tay. Cũng không phải Tướng Thất Nguyên niệm tình cũ mà mềm lòng, mà suy cho cùng đây là công ty mình bạch, mang lại việc tốt trong đời – từ khi thành lập công ty đã đem lại nhiều điều tích cực, không biết đã cứu vớt bao nhiêu sinh mệnh.

Cảm giác như đem một công ty tốt như vậy đánh sập cũng tội lỗi thật.

Không phải anh không nghĩ đến việc cho Nhan Nham xuống đài. Nhưng mà sự thật giữ là đánh sập công ty Nhan Nham thì thật sự không nên – những người hiện giờ sống bằng linh tuyến biết đi mô về mô!

Vì thế, càng nghĩ Tướng Thất Nguyên càng cảm thấy mình đang đào mồ chôn mình. Lúc này anh đặc biệt mong chờ Ôn Triết Đào có thể nghiên cứu ra phương pháp qua ngược thời gian, giúp anh trở lại ngày cá cược.

Nhưng ngay lúc Tưởng Thất Nguyên tưởng rằng mình sắp đi vào ngõ cụt, sự việc lại có biến chuyển đột ngột, lật ngược tình thế. Đương nhiên, không phải Tưởng Thất Nguyên có tuyệt chiêu hay giác ngộ điều gì đó. Mà là mấy ngày sau, Nhan Nham từ mò đến tìm anh, rất là kỳ diệu nói: “Mình ơi, em đổi ý rồi.”

Tưởng Thất Nguyên: “...[v] Ể!?”

Vài ngày không gặp, Nhan Nham gầy đi không ít, ban đầu em nó mặc cái áo sơ mi rất vừa vặn, nhưng giờ lại như một đứa trẻ chui vào bộ quần áo thùng thình. Cặp mắt nâu trong veo trông có vẻ hồ hững, nhưng sâu trong ánh mắt lại là cảm xúc đáng sợ như thiêu đốt.

Nhưng Tưởng Thất Nguyên đã quan sát Nhan Nham rất kỹ, không phát hiện ra chỗ nào không ổn. Anh vốn định ra đi tập hợp anh em, cùng nhau trao đổi tình cảm, không ngờ lại gặp Nhan Nham.

Anh vốn định mặc kệ Nhan Nham mà mặc đi, nhưng giờ cậu lại khơi dậy hứng thú cho anh: “Mình nói mình đổi ý?” Tưởng Thất Nguyên hỏi lại, cũng không đào sâu cậu nhấn mạnh cái gì, chỉ hỏi đúng một câu như thế, rồi im lặng chờ câu trả lời từ Nhan Nham.

Nhan Nham hiểu rất rõ Tưởng Thất Nguyên, nhìn vẻ mặt là biết anh đang chờ cậu giải thích. Cậu nhìn Tưởng Thất Nguyên, nhìn sâu vào tiêu cự của anh, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ chân thành sâu sắc: “Thực xin lỗi.” Nhan Nham hít một hơi thật sâu, nghiêm túc lặp lại: “Thực xin lỗi.”

“Em thật sự yêu mình, thế nhưng lại dùng sai cách, đem lại bao nhiêu phiền toái cho anh...Thật sự xin lỗi.” Chính là nói một câu, viền mắt Nhan Nham đỏ ửng: “Em thật sự không biết mình bị làm sao, như bị ma nhập vậy, gây ra đủ chuyện xấu.”

“Trong không gian có vẻ tốt đẹp nhưng thực tế là tà môn.” Ánh mắt Nhan Nham mông lung, như đang hồi ức lại: “Linh tuyền, linh tuyền không có hại, nó có thể cường thân kiện thể, đương nhiên, cũng có tác dụng phụ. Nơi thần bí kia là linh tuyền cai quản – em nghĩ mình biết sự tồn tại của nó, là em không bảo vệ được mình, thật sự xin lỗi...Nó do oán khí mà sinh, thích quần lấy con người, sai khiến người ấy là những việc độc ác.”

“Bởi vì không gian kia là do mình tặng cho em, em thích nó lắm, luôn mang bên mình, kết quả bị nó chiếm liếm. Hơn nữa em lại yếu đuối như thế, dù có chú ý cũng không thoát khỏi ảnh hưởng.” Nhan Nham mím môi, nước mắt trào hốc mắt: “Nó dám đụng vào mình! Nó khiến em làm vậy với mình!” Em hối hận ôm lấy đầu, như phải chịu đựng đau đớn rất lớn mới bình tĩnh lại được.

Tưởng Thất Nguyên khoanh hai tay trước ngực, dựa trên cửa, nhìn đến thiếu niên gương mặt tinh xảo. Cậu cũng yên lặng, không nói gì.

Nhan Nham cười khổ: “Em nghĩ mình không tin lời em nói đâu...Không sao, là em tạo nghiệp. Em hôm nay ở đây, chỉ muốn nói với mình, hủy bỏ cá cược đi – những việc em đã gây ra, thực lòng xin lỗi.”

Đợi một lúc sau, không nghe thấy Tưởng Thất Nguyên đáp lại, ánh mắt Nhan Nham trở nên ảm đạm, cậu dùng mu bàn tay gạt nước mắt: “Di chứng do song tu và linh tuyền gây ra, em đang tìm cách giúp chúng ta vượt qua...Thất Nguyên, thật sự xin lỗi, vô cùng xin lỗi.”

Dáng vẻ này giống tiểu tình nhân ngây thơ ngày xưa quá...Tưởng Thất Nguyên nhìn dáng vẻ bây giờ của Nhan Nham, trong đầu kết luận.

“Thẻ ngân hàng bị đóng băng, em sẽ trả lại hết cho mình...”

Nhan Nham nói đến đây thì Tưởng Thất Nguyên không trầm mặc được nữa, anh cứ như vậy híp mắt cười: “Không cần, cái kia coi như tình phí sau khi chia tay.” Anh đây thiếu gì tiền, đó chỉ là ít tiền cho cha anh chuyển khoản hàng năm dù không thích anh nhưng nhà giàu thế, phải tiêu tiền cho bớt chật nhà.

“Thất Nguyên không chịu tha thứ cho em...” Nhan Nham còn chưa nói xong, liền cảm giác cằm mình hơi nhúc, bị bắt nâng cằm lên.

Tưởng Thất Nguyên niết cằm Nhan Nham, hứng thú nói: “Hóa ra trong mắt cậu tôi ngu ngốc đến thế sao?” Sử dụng việc bị điều kiện để lừa dối anh, thật sự nghĩ anh là đồ ngốc sao.

“Em không có...”

Nhìn gương mặt tái nhợt của Nhan Nham, Tưởng Thất Nguyên thấy mắt húng. Anh buông tay ra, cho tay đút túi, xoay người chậm rãi bỏ đi, vừa đi vừa lười biếng nói: “Nếu không thật lòng xin lỗi, thì đừng xuất hiện trước mặt tôi. Nếu như vậy, tương lai tôi còn có thể tìm thấy hình ảnh tốt đẹp của cậu trong hồi ức.”

Tưởng Thất Nguyên tiêu sái bước đi, hoàn toàn không chú ý khi anh nói ra câu cuối cùng, Nhan Nham cắn môi dưới của chính mình, máu tươi theo đó chảy ra.

27. Chương 27: Đại Giới

Chuyện xảy ra sau đó Tưởng Thất Nguyên không để trong lòng, cho rằng Nhan Nham nhất thời nào úng nước, nên mới chạy đến nói liên thiên. Theo trực giác của Tưởng Thất Nguyên, Nham em nếu thật sự cải tà quy chính, sẽ không làm những sự việc không nên thân như thế, cũng không quái đản như bây giờ.

Mong bình yên sẽ đến.

Tưởng Thất Nguyên lạc quan nghĩ, nhưng thực lại mãi mãi đối nghịch với anh – đã hơn mười ngày, mấy chuyện nào tàn của Nham em vẫn không đình chỉ.

Tưởng Giang là người đầu tiên phát hiện Nhan Nham bất thường, ngay chiều hôm đó, Nhan Nham cùng Tưởng Thất Nguyên chạm mặt trong vòng mười phút, cậu liền thu được tin tức. So với Tưởng Thất Nguyên, Tưởng Giang càng nhìn thấu tâm kếp của Nhan Nham, không bao giờ có chuyện đùa xảo quyết ấy làm gì bất lợi cho mình.

Bởi vậy, cậu không giống Tưởng Thất Nguyên cho rằng Nhan Nham bị nào úng nước.

Nhìn thuộc hạ trình văn kiện lên, Tưởng Giang nghiêm túc xem từ đầu đến cuối, lông mày càng ngày càng nhíu chặt – Một ngày không ngờ, Nhan Nham trả lại hết tài sản sở hữu của Tưởng Thất Nguyên. Tài chính, bất động sản...Nhan Nham biến thái như thế, vì sao tự nhiên lại bồi thường tất cả cho Tưởng Thất Nguyên?

Chuyện này bất thường.

Thế nhưng mặc cho Tưởng Thất Nguyên vắt óc, anh cũng không thể suy luận ra vì sao Nhan Nham cuồng chiếm dụng lại buông tay. Nó tuyệt đối không có khả năng buông tha Tưởng Thất Nguyên – điều này Tưởng Giang vô cùng minh bạch. So với tình yêu bình thường mà nói, Nhan Nham với Tưởng Thất Nguyên là kiểu quan hệ giam cầm, không chế.

Vì thế Nhan Nham sẽ không cùng Tưởng Thất Nguyên nói chuyện ân ái như người bình thường, cậu đã sớm đoán được, sẵn sàng phòng bị. Nhưng không nghĩ lại xảy ra thiên biến vạn hóa, Tưởng Thất Nguyên rơi vào tay Nhan Nham theo cách cực kỳ ly kỳ.

Ly kỳ...

Tưởng Giang suy nghĩ sâu xa một chút, lại nhớ trước vì giải cứu Tưởng Thất Nguyên, cậu đã cho người đến chung cư của Nhan Nham, thuộc hạ báo cáo điều bất thường – bát đĩa ăn hàng ngày thiếu đi, quần áo giảm bớt – mà Nhan Nham ngoại trừ chung cư ấy cũng không qua lại nơi khác.

Lấy sự cuồng chiếm của nó dành cho Tưởng Thất Nguyên mà nói, Tưởng Thất Nguyên nhất định phải bị nhốt trong nhà riêng. Thế nhưng bị giấu ở đâu...Tưởng Giang cuối cùng nhìn ra vấn đề — Tưởng Thất Nguyên cứ thế biến mất vào hư không

Việc Tưởng Thất Nguyên thế nào trở lại thì cậu không nghĩ ra, nhưng giờ ngẫm lại, cậu cảm giác như mình đã có phát hiện mới—

Nhan Nham có cách làm cho Tưởng Thất Nguyên biến mất, là kiểu biến mất khiến không ai có thể tìm thấy, như vậy nó sẽ tuyệt đối không thả anh ấy ra.

—cho nên, là Tưởng Thất Nguyên tìm lối thoát.

Thật ra đó là nơi thế nào?

Bí ẩn, ngăn cách với bên ngoài. Nó vô hiệu hóa mọi thiết bị điện tử trên người Tướng Thất Nguyên, dù có thế nào cũng không kiểm được anh. Trùng hợp thứ ấy lại ở trong nhà Nhan Nham.

...

Bỗng nhiên Tướng Thất Nguyên thả lỏng thần kinh của chính mình, anh cảm giác đợt này mình lao lực quá nên mới tưởng tượng ra đủ thứ chuyện linh tinh.

*

**

Tướng Thất Nguyên còn đang ngủ.

Hiện tại là buổi chiều, nhưng Tướng Thất Nguyên còn đang trong giấc mơ. Anh hôm qua mười giờ đã ngủ, tiến thẳng vào giấc mơ, thỉnh thoảng nhủ mày lại, phảng phất như đây là cơn ác mộng.

Ôn Triết Đào đứng bên giường Tướng Thất Nguyên.

Hắn buông mí mắt xuống, yên lặng nhìn gương mặt anh say ngủ, Tướng Thất Nguyên trông thật bình yên, vẻ mặt thiện lương không chút u tối. Song lại thấy rõ góc cạnh thể hiện nam tính. Anh nghiêng người lại, cơ thể hơi rung động.

Ôn Triết Đào không biết mình đứng được bao lâu, có lẽ rất lâu rồi – hiện tại phát hiện có gì đó không đúng, liền vội vàng chạy tới kiểm tra kết quả phát hiện Tướng Thất Nguyên còn nằm trên giường, gọi thế nào cũng không tỉnh. Hắn nhìn lên đồng hồ, đúng 6:12. Chưa muộn lắm, hắn bản thân cả người, phát hiện ra sáu điểm lạ thường.

Hắn tưởng Tướng Thất Nguyên tối qua thức khuya nên giờ mệt mỏi, cho nên hiện không tỉnh lại.

Hắn tưởng Tướng Thất Nguyên ngủ say như chết, cho nên mới không gọi anh dậy được.

Hắn tưởng mình đã lấy ghế ngồi, nhưng phát hiện rằng mình đã đứng rất lâu mà không tê chân.

Hắn đi tìm dụng cụ kiểm tra, xem Tướng Thất Nguyên có hay không xảy ra chuyện gì, cho nên mới ngủ say như chết, thế nhưng bàn chân lại không nhúc nhích,

Hắn muốn lấy di động gọi 120, thế nhưng phát hiện bản thân đang cứng đờ không nhúc nhích được.

Hắn tưởng....

Hắn không phải lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt thất thố, hơn nữa mỗi lần như vậy đều liên quan đến Tướng Thất Nguyên. Hắn hiện tại hoàn toàn không rõ mình vì sao lại như vậy, việc cảm xúc hỗn loạn sẽ chỉ càng làm Tướng Thất Nguyên phiền não mà thôi. Hắn làm đã làm anh nổi giận, không nên lại mang phiền toái đến cho anh.

“Người muốn biết chuyện gì xảy ra với anh ta đúng không?”

Một âm thanh không biết từ nơi nào vang đến, tiến thẳng vào tai Ôn Triết Đào, hắn lập tức cảnh giác: “Là ai?” Ôn Triết Đào đảo mắt, nhận ra hệ thống phòng ngự đánh tiếng có vật thể bất thường.

“Ta nha ~ một thực thể hiện hữu.”

Ánh sáng chậm rãi di chuyển lên phía đầu giường Tướng Thất Nguyên, dần dần hóa thành một hình hài. Mơ hồ như ảo ảnh, thậm chí gương mặt cũng không rõ ràng. Nó nghiêng đầu, giọng thanh thanh: “Anh chàng này là người mà người thâm thương trộm nhớ đúng không Ôn Triết Đào?”

Lòng Ôn Triết Đào gợn sóng, nhưng làm lại ra vẻ không có gì.

“Đừng lo lắng, ta chỉ là một ảo ảnh, muốn làm gì cũng không được. Có thể đi đến đây đã là quá sức, không cần đề phòng ta.” Ảo ảnh giải thích “Người hắn cũng đoán anh chàng này từng bị nhốt ở đâu đúng không? Anh ta đáng lý sẽ được truyền thụ một số thứ từ chỗ kia, nhưng mà xem ra không xong rồi.”

Ôn Triết Đào mím môi: “Cái gì truyền thụ?”

“Cũng không phải cái gì đặc sắc, chỉ là đặc quyền ra vào không gian thôi.” – Hư ảnh lắc đầu thở dài nói: “Nhưng đáng tiếc, chỉ có thể mà anh ta cũng không nhận được...Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Đồng tử Ôn Triết Đào co rụt lại, nhưng lại gồng mình che giấu kinh hoàng xuống. Mà cái ảo ảnh kia cũng không chú ý cảm xúc của Ôn Triết Đào, vẫn lắc đầu lặp đi lặp lại chữ “Đáng tiếc.”

“Cái thằng nhỏ Nhan Nham kia đúng là tự làm tự chịu, nó cứ nghĩ là chỉ cần luyện song tu là ước mơ đời đời kiếp kiếp bên người yêu sẽ thành, nhưng lại không nhìn ra chỗ bất thường của bí tịch ấy. Hiện tại đúng là tự đào mồ chôn mình, Nếu mà anh chàng này làm được chuyện, chẳng khác nào cướp đi không gian tùy thân của Nhan Nham, bởi lẽ không gian chỉ có một chủ,”

Hư ảnh lượn lờ khắp nơi nói.

“Anh chàng này đã có thời gian sử dụng linh tuyến, bởi thế nên mới bị đày đọa thế này đúng không? Nhưng mà sau này sẽ khởi sắc, có thể hấp thụ linh tuyến, thậm chí là tu tiên.”

“Chỉ là đáng tiếc, thật đáng tiếc...Anh chàng này không biết sẽ cố được đến đâu.”

Ôn Triết Đào biến sắc – hần phát hiện mặt Tướng Thất Nguyên trở nên đỏ bừng, lông mày nhíu chặt lại, thậm chí vô thức cắn lên môi mình, cắn nát.

Ảo ảnh nhìn sắc mặt của Ôn Triết Đào, nụ cười giữa lớp sương mù như có như không, nhưng tựu chung lại thì thái độ ôn hòa vẫn cố hữu.

“Ta xem quan hệ hai người như thế, người có muốn hi sinh một chút không? Cái giá phải trả không đắt lắm đâu.”

Cùng lắm là lấy đi thân thể người, để ta có thể dàng hoành sóng giữa thế giới này.

28. Chương 28: Mỹ Thực

Thật sự là kỳ quái.

Tướng Thất Nguyên ngồi xếp bằng trên một khối ngọc thạch, hai tay giữ cầm ngăn người. Chỗ này thật sự quá thân thuộc, trời xanh mây trắng, Bích thủy thanh sơn...Anh cứ mãi ngây ngốc chỗ này, cảm giác nặng nề bị dồn nén thoáng chốc tiêu tan, thân thể cũng theo đó thả lỏng.

Vì sao anh lại ở đây?

Tướng Thất Nguyên hoang mang nhìn quanh, thấy mảnh ruộng trước căn nhà gỗ ngày xưa, nhưng vấn đề là trước đây anh chỉ cày xới đất lãng ba nắng thôi, sao giờ là thành vườn cây đơm hoa kết trái kia. Những hạt giống ngày xưa thật sự đã đâm chồi nảy lộc...Tướng Thất Nguyên đứng lên, định lấy một ít thực phẩm hoa quả lót dạ.

Anh không đói, chỉ là không biết phải làm gì.

Thế nên anh đem làm hành động xem như là thu hoạch thành quả — ăn rất được nha! Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào bó rau xà lách non, chép miệng một cái liền xơi hết. Đã lâu rồi Tướng Thất Nguyên không có một bữa tử tế, hiện tại nhìn thấy vùng đất màu mỡ này, ánh mắt không khỏi lóe lên.

Thừa dịp Nhan Nham chưa trở lại, hốc vôi cái đã ==

Tướng Thất Nguyên lúc này nhổ cây củ cải, nhìn phần dính đất, liền đến chỗ linh tuyến tẩy rửa một chút. Sau đó anh phát hiện, dưới tác động của linh tuyến, mọi thứ đều trở thành mỹ thực — đến cả củ cải cũng ngọt đến tận cuống họng. Lần đầu tiên anh có cảm giác đồ chay còn ngon gấp vạn lần sơn hào hải vị.

Có đồ ăn ngon, Tướng Thất Nguyên nháy mắt quên hết mọi thứ, liền như xông vào vườn rau, kiếm đồ ăn. Trong lúc đi, anh hơi tiếc vì ở đây không có lửa...Ban đầu Tướng Thất Nguyên còn định dùng trò đánh lửa như nguyên thủy, nhưng đến lúc bắt tay thực hành thì phé toàn tập QAQ.

...

Không biết qua bao lâu, sau khi cơm no rượu sau Tưởng Thất Nguyên rốt cuộc một cũng nhớ ra vấn đề — anh sao lại xuất hiện ở đây? Anh đã xác định đêm qua trước khi ngủ không có thấy Nhan Nham... Chẳng nhẽ em nó có thể vượt qua hệ thống phòng thủ của A Đào để xông vào phòng ngủ của anh?

Hơn nữa, em nó cũng không phải người bội ước.

Bên cạnh đó, hôm gặp anh, Nhan Nham còn rất thật lòng thật dạ cùng anh nói chuyện nghiêm túc, lúc ấy còn không đến hai anh, em nó sao lại đổi ý nhanh thế được. Tưởng Thất Nguyên sững sốt một chút, anh nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, không có lý do gì Nhan Nham tố anh về đây cả... Không thể như thế được, hai đứa đã có hiệp ước hòa bình rồi sao?

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên nghĩ mãi không ra, Nhan Nham liền xuất hiện. Cậu luôn là một người coi trọng hình thức, áo quần tươm tất, thế mà giờ lại mặc mỗi bộ đồ ngủ, đầu tóc rối bù, bộ dáng hốt hải chạy tới. Nhìn thấy Tưởng Thất Nguyên, đáy mắt lập tức sáng rực lên: “Thất Nguyên!” – Nhan Nham kinh hô.

Tưởng Thất Nguyên lạnh lùng nhìn lại hỏi: “Muốn gì đây?”

Cười bộ Nhan Nham dừng lại, hân hoan trên mặt đông cứng. Cậu ngưỡng ngừng dừng chân, cách xa Thất Nguyên một khoảng. Dù cậu cố gắng thế nào, thì vẻ lo lắng vẫn hiện rõ trong đôi mắt thâm nâu xinh đẹp của mình.

Không rõ đang suy nghĩ gì?

Tưởng Thất Nguyên liếc mắt nhìn, liền không có hứng thú. Đối với mọi tính toán của Nhan Nham, mọi cảm xúc đều vô cảm, anh hiện tại chỉ muốn đi ra ngoài. Mặc dù ở trong không gian thật sự thoải mái, nhưng thật sự đây là giam cầm, bức ép.

Nhan Nham cắn môi, khổ sở giải thích, “Em không có khả năng làm ra chuyện này, em không định mang mình quay lại đây. Em đã nói sẽ không bao giờ cưỡng ép mình, em nghĩ thà tự giết mình chứ không thể làm anh tổn thương. Thật sự! Minh tin em đi!”

Tưởng Thất Nguyên nghiêng đầu quan sát.

“Đừng có ra vẻ vô tội...Ồm, hiện giờ nhiều lời vô ích. Giúp anh ra ngoài, ân oán giữa chúng mình chấm dứt.”

Nhan Nham kinh ngạc nhìn anh.

“Thế nào? Còn không được sao?”

Tưởng Thất Nguyên mất kiên nhẫn, vì sao cứ dây dưa với nhau mãi? Con người này lúc nào cũng nói yêu thương anh, kết quả thì sao! Lúc nào cũng chỉ làm anh phiền lòng. Đến tận cùng là vì sao càng yêu lại càng làm tổn thương nhau thế?!

Phiền muốn chết đi được!

Tưởng Thất Nguyên vốn đang sáng khoái tinh thần vì mỹ thực giờ lại thấy âm trầm, ánh mắt quét một lượt lên người Nhan Nham, cả người muốn phát hỏa.

Nhan Nham ngây ngốc lặp lại lời Tưởng Thất Nguyên nói, nhưng chỉ là lặp lại một ý: “Chấm dứt? Chấm dứt!”

Bất chợt vẻ nhu nhược của Nhan Nham biến mất, cậu bình tĩnh hỏi lại: “Ý mình là chúng ta chấm dứt?”

“Thế giờ muốn sao?”

Não bộ Tưởng Thất Nguyên như muốn nổ tung, rõ ràng thế mà còn phải hỏi, thế nên anh mới ác liệt nói: “Hay mà muốn quát phát kỷ niệm? Nếu dục cầu bất mãn như thế thì anh giúp!”

Câu trước câu sau, Tưởng Thất Nguyên lập tức ngây người, chứ đừng nói là Nhan Nham. Anh bắt đầu lo lắng cho chính mình, câu nói vừa rồi làm tâm trạng Nhan Nham nổi bão, mặt nạ nhu nhược bị xé nát, cậu nhướn mi, lạnh lùng nói: “Mình có tư cách gì mà đòi chấm dứt?”

Tưởng Thất Nguyên cũng phùng phùng lửa giận, quá lắm rồi – Nhan Nham còn muốn gì đây? Cùng anh tính sổ sao?

“Thế bây giờ...” – Chuẩn bị vắng tục thì Tưởng Thất Nguyên kịp thời tém tém lại, anh cố gắng nhịn xuống, đây không phải tác phong của anh, mỗi khi nóng giận, anh không hay mắng chửi người khác! Mẹ dạy ra đường phải là người văn minh thanh lịch. Mặc dù anh không phải đạo đức sáng ngời gì, nhưng tuyệt đối anh không được kém sang, mắng chửi người khác...Anh tuyệt đối không được kém sang!

Vậy nên, dù tức lắm rồi nhưng anh vẫn không nói gì quá đáng!

Nhan Nham không nhận ra Tưởng Thất Nguyên đang nín nhịn – cậu không chú ý nhiều đến thế. Một câu của Tưởng Thất Nguyên đã gọi lại cho cậu đủ thứ bất an, lo sợ gần đây. Nỗi sợ ngày một phóng đại, cảm giác lo âu ngày một rõ ràng. Cậu nhận ra — Tưởng Thất Nguyên thật sự muốn cùng cậu rạch ròi quan hệ.

Cả hai chìm vào suy nghĩ của bản thân nên không gian bỗng yên tĩnh, nhưng rất nhanh, hai người đồng thời ngẩng lên. Nhan Nham phần nộ, thể hiện bằng cách bước lên để dụ dỗ Tưởng Thất Nguyên. Nhiều ngày chưa được xã giao với nhau nên Tưởng Thất Nguyên cũng khó khăn rên rỉ đôi chút.

Hiện tại không phải lúc khởi nghiệp! Thời điểm bị Nhan Nham quấy rối, Tưởng Thất Nguyên cố gắng bình tĩnh lại – việc quan trọng là phải tách ra ngoài, sau đó tìm Ôn Triết Đào giúp, kiểm tra thân thể có bị cái gì không!

Thời điểm bình tĩnh được một lúc, sau đó lập tức phát hoảng. Tưởng Thất Nguyên sợ tụt quần. Nhan Nham biến mất, đằng kia là đôi mắt xéch thâm sâu, không mang theo tia gọn sóng, im lặng quan sát anh.

Tưởng Thất Nguyên: “...”

Ôn Triết Đào: “...”

29. Chương 29: Ấn Ký

Tưởng Thất Nguyên đầu tiên xấu hổ, sau phục hồi tinh thần. Đầu tiên anh trừng mắt nhìn, rồi nhìn bốn phía xung quanh, mới chậm rãi hỏi: “À...giờ là mấy giờ ấy nhỉ?”

Ôn Triết Đào đáp: “Sáu giờ tối ngày hôm sau.”

Tưởng Thất Nguyên chếp miệng, tưởng tìm được đề tài nào sôi nổi để nói nhằm giảm bớt không khí xấu hổ, cuối cùng không thể làm như không có chuyện gì xảy ra. Anh thật sự không biết nên làm gì, cứ ngó ra nhìn Ôn Triết Đào, mà hắn cũng nhìn chăm chăm anh, không khí tĩnh lặng trở lại.

Rõ ràng một giây trước còn nghĩ đến hắn, bất ngờ đương sự xuất hiện tức thì trước mặt anh. Tưởng Thất Nguyên phát hiện mình không biết nên mở miệng thế nào. Chuyện này quái cực kỳ...Việc này cần phải được rõ ràng, anh không muốn mọi chuyện rối rắm. Tưởng Thất Nguyên mở miệng với đủ mối hoài nghi, thậm chí chính anh cũng thấy chính anh cũng đang rất bất thường

“Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi không? – Anh hỏi.

Không đúng! Là anh tính toán muốn dùng thiết bị của Ôn Triết Đào kiểm tra thân thể của mình? Vì cái gì lại đi ăn nói xàm lộn giữa một nơi kỳ quái thế này?!

Ôn Triết Đào lẳng lặng nhìn Tưởng Thất Nguyên, tỏ vẻ thiếu tự nhiên, lúc này mới chậm rãi trần thuật:

“Anh lại vào không gian của Nhan Nham.”

“Chẳng lẽ không phải tôi đang nằm mơ sao?”

Tưởng Thất Nguyên kinh hoàng chớp mắt, “Vì sao cậu lại khẳng định như thế?”

Trước đây, anh có giải thích cho A Đào về không gian thần kỳ của Nhan Nham, nhưng mà sao cậu là có thể chỉ vì thấy anh ngủ lâu như vậy liền kết luận là anh bị kéo vào không gian.

Không đúng! Có gì đó không đúng!

Tướng Thất Nguyên gãi ót mình, trước mặt Ôn Triết Đào xuất hiện bất thành linh. Anh thì thào, lẩm bẩm: “Tôi bị Nhan Nham giam lại – bị ném đến đây, hẳn nhiên thân thể sẽ biến mất...Không! Thời điểm đó Nhan Nham không thể vượt qua hệ thống bảo vệ, em ấy không thể nào kéo tôi vào không gian...”

Càng nghĩ càng đau đầu, đến cuối cùng Tướng Thất Nguyên thấy não mình sắp nổ tung. Anh không phải không thể lý giải mọi thứ, bản thân vấn đề cũng không phải phức tạp, nhưng không hiểu làm sao, mọi thứ cứ rối tung trong đầu anh, càng ngày càng mơ hồ.

Ước chế thật sự, Tướng Thất Nguyên thôi không dằn vặt nữa, anh ngẩng đầu lên muốn hỏi Ôn Triết Đào, có phải thân thể anh đã biến mất khi bị kéo vào không gian, thì bất chợt phát hiện ra một ấn ký kỳ quái trên người Ôn Triết Đào.

Xương quai xanh, có một sắc hồng ấn ký.

Không biết có phải bởi vì mắt có vấn đề, anh cảm thấy ấn ký với kích cỡ như tay đứa bé thật sự quý dị. Thế nhưng Tướng Thất Nguyên rất rõ ràng một việc – Ôn Triết Đào mấy ngày trước không như thế này! Anh lao tới cởi áo Ôn Triết Đào ra, kiểm tra cơ thể hắn

Thái độ Ôn Triết Đào vẫn thản nhiên, lại thêm cái mặt than cổ hữu, liền không nóng không lạnh đáp.

“Không có gì!”

Sau đó liền gạt tay Tướng Thất Nguyên ra, sửa soạn lại quần áo của mình. Tướng Thất Nguyên âm u nhìn theo cử động của hắn.

Thất Tướng Thất Nguyên như vậy, động tác Ôn Triết Đào dừng lại, sau đó lại lờ đi Tướng thất Nguyên khôi phục lại tốc độ như trước, đóng lại cúc áo. Hắn không quay lưng đi luôn mà chỉ lạnh lùng nhìn Tướng Thất Nguyên, giọng điệu bình thản:

“Là một người theo chủ nghĩa duy vật, em luôn luôn không dám chắc về những miêu tả của anh – một không gian tách biệt và em cũng biết là Nhan Nham sẽ không mang theo không gian xuất hiện trước mặt em. Vì thế để có thể tìm hiểu như cách tìm hiểu một công trình nghiên cứu khoa học, em buộc phải đánh đổi.”

Đầu óc anh lúng búng bởi những phát ngôn vĩ đại của Ôn Triết Đào, thế nhưng hắn cảm nhận mình đã giải thích rõ ràng và sẵn sàng rời đi. Tướng Thất Nguyên tỉnh táo lại, hỏi một vấn đề quan trọng:

“Vậy ngực cậu là cái gì? Rất chướng mắt, mau xóa nó đi.”

“Là tặng phẩm kèm giao dịch thôi, ba ngày sau sẽ mất đi.”

“Cậu cho tôi là đồ ngốc à?! Làm sao tôi tin được mấy lời đấy...Khoan đã!”

Tướng Thất Nguyên tròn mắt, nói:

“Không gian là của Nhan Nham...Cậu cùng em ấy ký kết khế ước?”

Nhưng vài giây tiếp theo, Tướng Thất Nguyên tự phủ nhận suy luận của mình. Dù sao khi Ôn Triết Đào xông vào đây cũng ấn ký, thì Nhan Nham đang cùng anh uốn éo, làm sao có thời gian dụ dỗ A Đào.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Tướng Thất Nguyên vẫn phát hỏa – chẳng hiểu vì sao, anh chính là thấy cái ấn ký ấy rất chướng mắt. Có thể cái ấn ký ấy như lời chúc phúc gì đó đến Ôn Triết Đào, anh thật sự rất ngứa mắt!

Cảm giác như bị ai đó chiếm tiện nghi, trong lòng chua xót, chính là thật sự khó chịu

...

Tướng Thất Nguyên cuối cùng vẫn không biết được bí mật Ôn Triết Đào – Ôn Triết Đào rất hiểu anh. Chỉ cần hắn muốn gạt, thì anh không thể phát hiện, chỉ có thể mơ mơ màng màng giữa một đồng suy diễn của mình, đã thể lại thêm cả Ôn Triết Đào lèo lái anh đi sai hướng.

Cuối cùng ép buộc một tháng, Tưởng Thất Nguyên rốt cuộc phải buông tay

Thật ra ba ngày sau, khi cái ấn ký biến mất thì bức bối trong lòng Tưởng Thất Nguyên cũng theo đó tiêu tán, ban đầu còn nghĩ là có chút cảm xúc rung động gì đấy. Nhưng giờ Tưởng Thất Nguyên tự thấy chẳng vì tình cảm gì có, chỉ đơn giản là muốn tìm thấy một câu trả lời cho bức xúc.

Bởi vì, anh không thể có kiểu tình cảm này.

Biết giải thích như thế nào nhỉ?

Có lẽ do di chứng cùng Nhan Nham song tu...bây giờ anh rất khó có tình cảm với người khác, nhưng cũng không hẳn là vấn đề lớn. Trên thực tế khi thời gian trôi qua, anh cũng dần chấp nhận chứng khiết phích. Bởi vì giữa nơi bần thủ này, dù có nỗ lực chữa trị thân thể thì đâu cũng lại vào đấy.

Tóm lại, anh hiện tại ra đường không thể thiếu kính râm, hay đồ bảo hộ. Dù phải chịu đủ mọi ánh mắt soi mói, nhưng anh cũng đã xem như một phần thói quen.

Hơn thế anh đã kiềm chế những di chứng của song tu, bây giờ dù ôm người khác thì anh cũng không bị nóng ran, thậm chí có hôn thì cũng không còn cảm giác buồn nôn.

—Dù anh có đào hoa đến mấy, nhưng cũng không hẳn thích chuyện lạm giao. Kể cả từng sống thác loạn đến mấy, thì cũng không chơi 3p gì đó, càng không có chuyện mỗi đêm ngủ với một người.

...

Tâm trí Tưởng Thất Nguyên giờ rất bình thản, sức khỏe cha anh không tốt, đau ốm quanh năm suốt tháng. Nhìn đến bộ dáng bi đát kia, Tưởng Thất Nguyên cũng chẳng có cảm xúc gì, xem như chẳng có chuyện gì. Về phần Tưởng gia, anh sẽ không trở về. Quá khứ vì căm ghét cha, bây giờ thì chỉ là không còn ràng buộc.

Để tìm một nơi dành cho mình, Tưởng Thất Nguyên tìm mua một biệt thự, không quá lớn, nhưng phong cảnh đẹp, ven biển với gió thổi dịu hiu, mỗi ngày là một ngày tận hưởng. Anh cũng chuyển phòng nghiên cứu của Ôn Triết Đào đến đây, nhưng chỉ là trên danh nghĩa thôi chứ thực ra hẳn đã không còn ở đây. Phòng nghiên cứu của hẳn giờ thành của anh – bên trong được lắp đặt thiết bị máy tính, để anh cùng nhân viên công tác.

Tưởng Thất Nguyên chăm chỉ mấy năm, tiêu sái mấy năm, chỉ tiếc là không có Ôn Triết Đào ở đây. Nói đến Ôn Triết Đào, có lẽ hẳn đang theo đuổi giấc mơ của mình.

— Ôn Triết Đào nói hẳn đã phát hiện ra sóng dao động của không gian, làm tiền đề để nghiên cứu tìm ra một chiều không gian khác.

Tưởng Thất Nguyên ngay từ đầu đã không đồng ý, nhưng Ôn Triết Đào lại quá cố chấp.

“Chỉ là một sóng dao động không rõ nguồn gốc, cậu có cần đánh đổi như thế không?”

Tưởng Thất Nguyên dựa người vào cửa nhìn Ôn Triết Đào ăn mặc chỉnh tề. Cặp kính che đi đôi mắt xinh đẹp, nhìn thấu lòng người.

Hắn kéo theo rương hành lý, đôi mắt thản nhiên nói: “Vâng, xin anh bảo trọng.”

Tưởng Thất Nguyên thấy khóe mắt cay cay, nhưng anh biết mình không rơi lệ. Khẽ chớp mắt, miễn cưỡng chỉ nói một câu thôi, thanh âm trầm thấp mà thê lương,:

“A Đào, cậu thật sự không định nói hết mọi thứ cho tôi sao?” –

Ôn Triết Đào lắc lắc đầu, nhắc chân cất bước.

Tưởng Thất Nguyên nhắm mắt lại, hai tay vòng trước ngực, như là lảng lạng nhắm mắt tĩnh tâm. Trong nháy mắt, hình bóng Ôn Triết Đào ngày một mờ hồ, cuối cùng cũng biến mất không thấy.

Chờ anh mở mắt, chờ hình ảnh Ôn Triết Đào khuất xa, Tưởng Giang luôn đứng bên cạnh, ánh sáng chiếu lên gương mặt âm u.

“Anh.” – Tưởng Giang ngẩng đầu nhìn Tưởng Thất Nguyên, mím môi nói: “Nhan Nhan...mất tích rồi.”

Nếu có thể, cậu cũng không muốn nói cho anh biết, kể cả Nhan Nham mất tích thì cũng để nó vĩnh viễn biến mất đi...Nếu không có nó, Tưởng Thất Nguyên cũng phiền não như vậy.

Tưởng Thất Nguyên nâng ánh mắt, không lên tiếng.

“Anh...” – Tưởng Giang chưa nói xong, Tưởng Thất Nguyên cũng ngắt lời – “Anh biết Nhan Nham ở nơi nào.”

Tưởng Giang kinh ngạc nhìn Tưởng Thất Nguyên.

Tưởng Thất Nguyên nghiêm túc nhìn Tưởng Giang, không có nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cậu, đôi mắt nghiêm túc đến rợn người. Mà Tưởng Giang cũng nhận ra cái không thích hợp, chợt rung mình, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng vẫn không dám truy vấn.

“Cậu biết rõ A Đào đi đâu không?” – Tưởng Thất Nguyên đột nhiên hỏi.

Tưởng Giang ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng, cậu lắc đầu rồi cẩn thận nhìn Tưởng Thất Nguyên

“Anh, anh sao vậy?”

Tưởng Thất Nguyên không đáp lại Tưởng Giang, miễn cưỡng nhếch môi cười, tự lẩm bầm trong miệng: “Em ấy, thật sự hư hỏng...nên anh phải giam lại.”

Rồi anh đột nhiên vỗ vỗ đầu Tưởng Giang:

“Cậu nói anh làm vậy có đúng không? Làm thế để bớt tai họa cho thế giới.”

Tưởng Giang bất ngờ bởi hành động thân mật của Tưởng Thất Nguyên, cậu mở to mắt, mơ hồ nhìn Tưởng Thất Nguyên. Cậu thật sự có nhiều điều muốn hỏi, vì sao Ôn Triết Đào rời đi, vì cái gì mà hôm nay anh toàn nói điều kỳ quái...Nhưng mà, cậu cảm giác đại não của mình như bị trì trệ lại, cái gì cũng không xong.

Sau đó, chờ cậu khôi phục thời điểm, phát hiện Tưởng Thất Nguyên đã không thấy.

.....

.....

Tác giả có lời muốn nói: Văn này sắp hết...Không sao! Mị đúng là loser, viết nhiều chỗ lộn xộn, các viết càng loạn mà cố gồng lên viết.

Hắn là nhiều chỗ gây khó hiểu...mị cũng biết là nhiều đoạn viết ngáo vờ nhờ QAQ

Không đổi cp, Nhan Nham vẫn là nhân sinh người thắng.

30. Chương 30: Kết Cục

Nhan Nham biết rõ mình đã bị giam ở đây bao lâu, nhưng thời gian trong chiều không gian này rất vô nghĩa, Cho dù cả trăm năm, thì so với thế giới thực tại cũng chỉ là mấy chục năm thôi. Cậu nhìn trời đất, rồi lại ngẩng nhìn các thay đổi của sự vật.

Lần đầu tiên cậu tạm quên đi mọi thứ để ngẩng nhìn trời đất.

Mà bên trong không gian này, Tưởng Thất Nguyên chưa một lần xuất hiện.

Nhan Nham ngồi ở căn nhà gỗ, giá sách tràn ngập đủ loại sách quý. Cậu chọn một vị trí tốt ở gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ngẩng nhìn linh tuyến từng trong vắt, gợn sóng.

Vì sao lại nói từng?

Bởi vì hiện tại, linh tuyến đã không còn trong suốt dĩ vãng như xưa, thậm chí còn đục ngầu vô cùng. Tuy rằng không tệ đến mức làm người ta buồn nôn, nhưng so ra kém hơn trước rất nhiều. Mà đầu sổ gây nên

chính là Nhan Nham. Tại không gian này, bên cạnh việc giết thời gian là nhớ Tưởng Thất Nguyên, thú vui khác của cậu là vẩy bần dòng sông này.

Đáng tiếc là linh tuyến quá mạnh, có khả năng tự thanh lọc. Nhan Nham ném bao nhiêu đất xuống làm dòng sông đục ngầu, nhưng mấy mấy ngày sau về thanh khiết sẽ trở lại với dòng sông. Nhưng dù vậy, Nhan Nham vẫn làm không biết mệt. mỗi ngày đều hành hạ dòng sông ấy.

—không có biện pháp, vô luận là quá khứ hay hiện tại, linh chủ linh tuyến luôn là kẻ khiến cậu căm thù nhất! Quá khứ linh chủ là thằng khốn vô danh, mà hiện giờ chính là...thằng họ Ôn ngu xuẩn.

Không sai, hiện giờ linh chủ linh tuyến chính là Ôn triết Đào.

...

Thời điểm biết mình sẽ mất đi không gian, Nhan Nham cũng không hề cảm thấy ủy khuất, không cam tâm hay đau lòng. Dù nó có mang đến thành công hay thất bại cho cậu cũng không quan trọng, cùng lắm chỉ là mất đi một vật ngoài thân, công ty phần lớn là do cậu gây dựng, không có nó thì cậu vẫn có thể tiếp tục sự nghiệp của chính mình.

Chẳng qua, cậu không phải là người hành sự bừa bãi.

Giả dụ cậu nhốt Tưởng Thất Nguyên ở đâu đấy, thứ nơi đó cũng không đủ tính chất như không gian, kiểu gì Ôn Triết Đào cũng có thể tìm đến, lúc đấy thì lành ít dữ nhiều.

Cho nên cậu mới thay đổi hướng hành động, chậm rãi hành động – ai lại có thể nghĩ, Tưởng Thất Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời điểm không gian nhận chủ, Nhan Nham không phải chịu quá nhiều khó khăn. Cùng lắm cũng chỉ là dùng tí máu nhỏ vào Ngọc Thạch mà thôi, nhưng không ngờ khi mang người thứ hai vào không gian lại mang đến thống khổ như vậy – thời điểm ấy, mỗi một khắc cậu đều chịu đựng những trận đau đớn kịch liệt tưởng như không thở được, song vẫn cố chấp chịu đựng.

Cậu tỏ ra thờ ơ, chờ đợi không gian đổi chủ.

Mang không gian tùy thân cho Thất Nguyên, cậu còn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Thất Nguyên của cậu rất quật cường, bị linh tuyến biến đổi thể chất làm cho chết đi sống lại cũng không chịu nhận linh tuyến, thế nên linh tuyến ngày một ô nhiễm, suy bại. Đổi lại nếu đấy là cậu thì mọi chuyện cũng không ra nông nổi này.

Cậu vẫn bình tĩnh chờ đợi, không ngờ lại xảy ra vài việc ngoài ý muốn.

Thời điểm không gian đổi chủ, cậu và Thất Nguyên có sự liên kết tinh thần rất lớn. Cậu có thể cảm nhận được những rung động của Thất Nguyên và tận hưởng trọn vẹn nó. Nhưng, giữa đường sự việc tiến triển không thuận lợi. tinh thần của Tưởng Thất Nguyên không được như cậu, nên mới rơi vào khốn cảnh.

Khoảnh khắc ấy, cậu quyết định xông vào không gian tùy thân – quyết định nhốt anh vào bên trong, không chiếm được anh thì anh cũng đừng hòng ra ngoài. Tuy nhiên khi tìm thấy Tưởng Thất Nguyên, trông anh chẳng có gì là sắp nguy to, nếu không muốn nói là bình yên vô sự.

Cho nên, cái ngoài ý muốn này là thế nào?

Khoảnh khắc Tưởng Thất Nguyên rời đi, cậu đã bắt gặp một ảo ảnh. Về ôn hòa giả tạo dĩ vãng không còn, trông cực kỳ sung sướng, như chính nhu cầu của mình được thỏa mãn vậy.

Sau đó, Nhan Nham biết vì cái gì ảo ảnh ấy lại xuất hiện.

Ngay từ đầu ảo ảnh này đã có âm mưu thoát ra khỏi thế giới bên ngoài. Mục tiêu ban đầu của hắn là cướp lấy Tưởng Thất Nguyên, thế nhưng sau khi bọn họ song tu, hắn đành chuyển mục tiêu sang một người bên cạnh của Tưởng Thất Nguyên.

Thế nên Ôn Triết Đào là lựa chọn duy nhất.

Mấy trăm năm ở đây, linh tuyến luôn chịu sự khống chế không thể tưởng tượng nổi. Dù được nhận máu của chủ nhân, nhưng vẫn không ngừng tìm biện pháp thoát ra. Vì thế ảo ảnh liên tục tìm cách khiến không gian

đổi chủ, đồng thời giam giữ linh hồn của Tưởng Thất Nguyên, khiến cho Ôn Triết Đào pháp đáp ứng yêu cầu của hắn.

Vì thế, Ôn Triết Đào trở thành linh chủ của linh tuyến, một ngày nào đó có thể hắn sẽ khôi phục thần trí, hoặc vĩnh viễn không bao giờ’

Nhưng chuyện ấy như thế nào cũng không can hệ đến cậu

Về phần Tưởng Thất Nguyên...anh vĩnh viễn sẽ không biết chuyện này.

...

Thời điểm Tưởng Thất Nguyên quay lại không gian, thì nhìn thấy Nhan Nham ngồi bên linh tuyến ném đất xuống. Anh im lặng đứng bên nhà gỗ, không hiểu nổi chính hành động của mình.

Không gian tùy thân đã trở thành một phần của anh, từ lâu anh đã ngỡ ngợ.

Thế nhưng Tưởng Thất Nguyên không có cảm giác cao hứng. Nói thế nào nhỉ? Anh không có ấn tượng tốt với nơi này. Tuy rằng mỗi ngày đến được ăn mỹ thực bậc nhất trên đời, nhưng sau đấy cũng trả giá đủ – anh không thích nghi nổi với mọi thứ ở thực tại. Mà anh cũng không thật sự thoải mái khi ở trong không gian này, nên cực kỳ ít khi lui tới.

Bởi vậy khi tiến lại đây, anh đã lo sợ mình sẽ cùng Nhan Nham cộng hưởng trong cái không gian này. Vì thế quyết tâm không muốn gặp lại em ấy, dứt khoát quên em ấy đi, bất chấp việc không có sở hữu không gian nào cả. Thế nhưng, không gian lại không ngừng kết nối với não bộ của anh, mỗi ngày trôi qua, anh đều cảm nhận được sự tồn tại của nó.

–Cảm nhận được Nhan Nham đang trong đầu anh đi tới đi lui.

Mỗi lúc như thế, Tưởng Thất Nguyên rất muốn nhéo Nhan Nham một cái mà rít lên –Này! Mình thật sự hưởng thụ cuộc sống thế sao?! Có biết mỗi ngày mình chạy lăng quăng trong đầu anh như thế khiến anh rất đau không?!”

Nhưng Tưởng Thất Nguyên vẫn nhẩn nại, không có trách cứ gì.

Chỉ là vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Tưởng Thất Nguyên không thể hiểu nổi, anh ngăn người, không chú ý đến Nhan Nham đang lao tới.

“Thất Nguyên.”

Nhan Nham cười ngại ngùng, khéo léo che đậy diên cuồng dưới đáy mắt, chỉ là Tưởng Thất Nguyên không chú ý đến.

Tưởng Thất Nguyên nhìn cậu một cái, hỏi: “Có gì muốn giải thích với anh không?”

Lúc này Nhan Nham không giấu được nữa, đành nói hết mọi chuyện, không quên làm vẻ sụt sướt...thật sự động lòng người.

Dù sao Tưởng Thất Nguyên cũng đã thông suốt mọi chuyện, không gian này thực sự đang chịu sự cai quản của anh.

Đây có thể coi là một sự kiện vi diệu, nhưng kỳ thật Tưởng Thất Nguyên mong Ôn Triết Đào sớm hoàn thành việc lớn, cùng anh tiếp tục làm bậy. Chẳng qua khả năng ấy cực thấp. A Đào hình như đang làm đại sự gì đó, nhất định sẽ không tự nhiên trở về.

Thậm chí anh không thể tìm thấy hắn.

...

Tưởng Thất Nguyên cuối cùng cũng không đuổi Nhan Nham ra khỏi không gian – thật sự bó tay với em ấy, nước mắt ngắn nước mắt dài, tỉ tê nói không gian là bảo vật gia truyền nhà em, mất đi thì em không có mặt mũi nhìn tổ tông, cho nên cật lực cầu xin ở lại không gian. Thậm chí còn nói là bản thân đã lỡ dùng linh tuyến quá nhiều, nên không thể rời khỏi đây...

Vô luận thế nào, Tưởng Thất Nguyên đều không tin tưởng.

Nhưng mà nhìn Nhan Nham đáng thương như vậy, anh cũng không nhẫn tâm ném em ấy ra khỏi không gian. Nghĩ đi nghĩ lại thì anh cũng không biết dùng không gian thể nào, nên trạng thái hiện giờ là tốt nhất. Vì thế Tưởng Thất Nguyên có không gian cũng như không, thế giới thì mất đi một thiếu niên tên Nhan Nham.

...

Thế giới là như vậy, sự biến mất của một người không ảnh hưởng đến sự vận hành của nó. Thời gian cũng trôi, Tưởng Thất Nguyên vẫn sống, dù sinh hoạt có chút khó khăn nhưng anh vẫn sống đàng hoàng. Thậm chí vì thiếu người quản thúc, nên Tưởng Thất Nguyên quấy càng mạnh.

Phong thái đại thiếu gia trở về, anh tiệc tùng thâu đêm, lên giường với đủ loại mỹ nhân – mặc dù tiết chế hơn xưa, nhưng một tháng phải đi phá đồ vài lần.

Nguyên bản anh nghĩ mình sẽ cứ thế mà sống, không ngờ rằng...Đến năm anh bốn mươi tuổi thì nhận ra mình vẫn trẻ trung mãi, mãi mãi tuổi hai mươi. Thật sự không thích hợp.

OMG, anh không già đi sao?!

Vài chục năm sau, Tưởng Thất Nguyên chợt nhớ tới Nhan Nham, rồi cuộc lại bước vào không gian. Khi đi vào, anh lập tức bị ấn tượng bởi thiếu niên tuấn mỹ đang đứng bên dòng sông xanh ngắt.

Thuần khiết tận cùng.

Mặc dù cảm giác có gì đó không đúng, nhưng Tưởng Thất Nguyên thừa nhận, trái tim “già nua” của anh cũng có chút lay động.

== Tự thấy bản thân khổ nạn vãi nôi.

__Hết truyện__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-gian-chi-tu-ai>